

LASSITER

МЪЖЪТ ОТ БРИГАДА СЕДЕМ

1921B
ВАД

ГОСПОДАРКАТА НА РАНЧОТО НА БЕГЪЛЦИТЕ

Уестърн на Джек Слейд

КАЛПАЗАНОВ

**ДЖЕК СЛЕЙД
ГОСПОДАРКАТА НА
РАНЧОТО НА БЕГЪЛЦИТЕ**

Превод: Анжело Рашков

chitanka.info

Може би за пръв път един човек е поставен във времето си — време толкова сурово, толкова жестоко, че рядко фантазията на авторите се е оказвала достатъчна да го отрази. Западът — това е безмилостна природа, гибелни мисии и титанични цели.

Те формират човека Ласитър.

Това не бе обикновено ранчо в Ничията земя на Оклахома, а по-скоро преддверие към ада, едно убежище за хора, поставени извън закона, и за бандити десперадоси. А босът бе една жена на име Джеси Шеруд, страстна, безумно смела, но и много опасна. Ласитър се запозна с нея в мига, в който секунди го деляха от смъртта. И тогава се натъкна на жестоката потресаваща тайна на господарката на ранчото Аутлоу. Джеси Шеруд, съвсем отчаяна, се хвърли в една безнадежна битка...

1.

Брадатият мъжага беше като раздразнена гризли. Той излъчваше такова застрашаващо насилие, че всеки нормален човек, заплашен от това чудовище, би офейкал.

Но Ласитър го предизвика.

Не можеше да отмине просто с повдигане на рамене това, което се случи преди няколко минути тук, в салона.

Всички други мъже в задименото помещение бяха наблюдавали мълчаливо. Само Ласитър не счете за правилно да си затваря очите.

Там, в ъгъла, беше коленичило нежното червенокосо момиче при своя също така червенокос приятел, който бе още в безсъзнание.

Или бе мъртъв? Дали юмрукът на този сатана не го бе изпратил вече в отвъдното?

В салона на Бъфало бе станало тихо като пред буря.

В напрегнатата тишина се промъкна сподавеното хлипане на червенокосото момиче.

Двете неща причиняваха на Ласитър ужасна болка. Затова той се намеси, макар и да му бе ясно, че това можеше да има смъртоносни последствия.

Той не можеше да гледа просто така. Никога. Не защото можеше да бъде застрашен и неговият собствен живот.

Маси и столове бяха обърнати на една страна. Голяма част от жадуващата зрелища тълпа се бе покатерила на тях, за да види по-добре грубия спектакъл.

Бърк Мортън бе наричан още Гризли. В неговите движения имаше нещо индианско, но също и нещо, което подсказваше в малка степен негърски произход.

Започна се с това, че той искаше да ангажира червенокосото момиче за нощта. Но не по изтънчения начин, при който трябваше да й каже няколко мили думи и да я покани най-напред на чашка.

Не! Той просто я хвана за китката, издърпа я от стола и изрева с цяло гърло, че иска да прекара с нея една хубава вечер. Разбира се, с

всички подробности. В това този грубиян още отначало не оставяше съмнение.

Малката червенокоска го одра с нокти по животинското лице. Сега той имаше за спомен няколко драскотини, които нямаше да зараснат толкова скоро.

Той изпусна неясно ръмжене, удари ѝ лек, според своите схващания, шамар и с един замах разкъса карираната ѝ памучна блуза.

В същия миг червенокосият младеж скочи и посегна към револвера си. Бе му ясно, че с юмруци нищо няма да постигне.

Бърк Мортън посегна само веднъж. С десния юмрук. Това беше като ритник на диво магаре.

Червенокосият прелетя пряко през салона и се просна отгатык в ъгъла — там, където сега той все още лежеше.

След като Мортън бе премахнал младежа, както се премахва досадно насекомо от повърхността на картина, развратникът пожела да се погрижи по-нататык за беззащитното момиче. Искаше да я вземе като вързоп под мишница и да я качи със себе си в една от стаите на горния етаж. Това той оповести под грубия смях на своята пияна компания. В този момент Ласитър се надигна от стола си.

— Ей, мелез!

Той не извика нищо повече, но и това бе достатъчно.

Бърк Мортън пусна червенокосото момиче и то избяга при приятеля си.

— Хайде, Ласитър! — изгърмя дълбоко от широкия гръден кош на великана. — Ще те сплескам като въшка!

Ласитър започна да се движи. В началото съвсем бавно. Изглеждаше така, сякаш е размислил и се е уплашил от собствената си дързост.

Огромният мъжага сви ръце и размаха мощните си юмруци.

— Давай, удари ме първи! — смееше се той. Ласитър се хвърли внезапно към него. Почти от място. Всичко стана така бързо, че бе трудно да се проследи с поглед.

Могъщите юмруци на Бърк Мортън се стрелнаха към него.

Ласитър го бе предвидил. Той се сниши в последния момент и те като чукове профучаха над главата му. А неговите юмруци вече удряха в меките части на исполина.

Едно такова първобитно чудовище можеше да се победи само ако човек го бяхти здраво и продължително.

Такива удари в слабините трябваше да доведат все някога и най-мощния боец до задух и затруднение. Освен това по природа такива колоси бяха сравнително тежко дишащи.

Но Ласитър не усещаше още въздействието.

Имаше неприятното чувство, че е удрял камък.

Огромният мъжага отстоя първата атака неочаквано добре и улучи Ласитър с едно кроше точно когато той искаше да се изтегли от обсега на смъртоносните юмруци.

Крошето не го засегна точно в главата, но въпреки това получи удар със застрашаващо голяма сила. Пред очите му изскочиха звезди и той почувства, че се понася с гръб към тълпата от зяпачи.

Надигна се зловеца врява. Ласитър бе изхвърлен едновременно от няколко мъже отново напред.

Така той съвсем против волята си попадна отново в обсега на мощните юмруци.

Остави се да падне на колене и заби главата си в стомаха на противника. При това раздра челото си на широката тока на колана му, но не обърна внимание. Схватката беше в разгара си.

Бърк Мортън изпусна глух стон. Ударът в стомаха го бе извадил за малко от равновесие.

Отстъпи неволно назад и Ласитър го последва. Той скочи изотдолу като нападаща гърмяща змия и стовари зашеметяващ удар в лицето на този сатана.

Ласитър отново се отдръпна гъвкаво. Но не достатъчно. Не можеше да стигне по-далеч от границата, образувана от тълпата наблюдатели. Те не му позволяваха да се изтегли повече, сякаш бяха съгласували това с матадора на заведението Бърк Мортън.

Неочаквано Ласитър получи удар от нечий ботуш. Някой бе седнал на масата, бе си свил краката и го бе изритал напред. С цялата си сила.

Пронизваща болка премина конвулсивно по гърба на Ласитър. Тя достигна до главата му и парализира за секунда способността му да реагира.

Зашеметен, той политна напред. Право срещу юмруците на гиганта.

Ласитър направи единственото, което можеше да се направи в подобна ситуация. Просто се остави да падне.

Въпреки това и двата юмука го засегнаха. Единият в ребрата, а другият в главата. За щастие той избегна страшната сила на ударите с бързото си падане надолу.

Ласитър имаше чувството, че го влачи порой. Започна да му се повдига и нещо приседна в гърлото му. Тялото му бе като парализирано.

Но волята му за съпротива все още не бе пречупена. Всичко в него протестираше против това да лежи тук, долу. Някъде отдалече дочу воя на зяпачите. Той стисна зъби и мобилизира всичко, което бе останало в него.

Мортън тъкмо искаше да го ритне. Ласитър се хвърли срещу насочващия се напред крак — с цялата си сила, воден единствено от инстинкта да победи другия.

Мортън нададе нечовешки вой.

Ласитър се надяваше да чуе в този момент подозрително хрущене.

Като напрегна цялата си воля, той се изправи. И видя, че Мортън вече не стои съвсем сигурно на краката си. Стоеше само на левия. Десният едва докосваше пода, коляното бе прегънато, а лицето — изкривено от болка.

И отново Мортън нададе един от онези страховити гърлени звуци, които звучаха като рев на прострелян бизон. Ласитър отново се устреми напред и заудря гиганта с юмуци в широкото брадато лице, върху което допреди няколко секунди бе изписана ужасната гримаса.

Мортън отстъпи назад. Той бе разтърсен като скален отломък от динамитен взрив.

Ако сега Ласитър проявеше състрадание, щеше да бъде глупаво да не довърши нещата докрай. Всички трябваше да разберат, че с него шега не бива. Само така човек можеше да внуши респект в такова противно обкръжение.

Който не направеше това, той се проваляше завинаги. Ако Ласитър бе загубил двубоя, едва ли щеше да излезе жив оттук.

Затова той не остави великана да си поеме дъх. Трябваше да нанесе още няколко болезнени удара.

Едва тогава Мортън падна на колене. Той се подпря на двата си юмрука и се вторачи с невярващ поглед в противника си.

Ласитър дишаше тежко.

В салона на Бъфало цареше мъртва тишина. За секунди зяпачите се вцепениха. Никой не предполагаше такъв изход. Струваше им се невероятно.

Ласитър още не можеше да дойде на себе си. Ръцете му висяха отпуснати до тялото и с дясната си китка чувствуваше допира на револвера си, който въпреки дивата схватка все още се намираще в кобура.

Той огледа заплашително наоколо.

— Сега доволен ли си? — изръмжа Ласитър.

Отговорът беше зловещо мълчание. Той се раздвижи, искаше да отиде при младата двойка и да види какво е станало с момъка.

По лицето на момичето се стичаха сълзи. То бе коленичило безпомощно и галеше главата на червенокосото момче.

Ласитър се усмихна успокояващо на девойката. Искаше да ѝ покаже, че не трябва да се страхува повече, но внезапно забеляза, че лицето ѝ добива ново изражение.

Тя отвори уста, за да го предупреди, но преди да успее да го направи, той реагира.

Извърна се и видя как Бърк Мортън хвърли един дълъг нож.

Ласитър се наведе светкавично. Острието просвистя над него и остана да трепти три метра по-нататък, забито в стената.

Сега вече Ласитър извади револвера от кобура, но не можа да вдигне оръжието.

Едновременно от двете му страни скочиха останалите. Някой му изби револвера от ръката и останалите с див вой се нахвърлиха върху него.

Юмруците на Ласитър работеха. За по-малко от секунда той изпрати трима от нападателите си в страната на сънищата. Преди останалите да се съвземат от своя страх, Ласитър хвана най-напористия, вдигна го високо и го засили в тълпата.

Крясъците станаха още по-оглушителни. Грубо меле се развихри в салона на Бъфало.

Ласитър бе притиснат от тълпата към стената, в която беше забит ножа, хвърлен от Мортън. Той хвана един мъж за гърлото и държейки

го със задушаваш захват, със свободната дясна ръка изтръгна ножа. Искаше да го допре до гръкляна на заловения.

Вземането на заложник сега бе единственият начин да бъде вразумена беснеещата тълпа.

Идеята бе добра, но изпълнението ѝ — трудно.

В този хаос Ласитър не можеше да наблюдава всичко. Така и не видя как вляво от него някой се подаде с една тежка глинена стомна и я стовари отгоре му.

Беше една от онези особено твърдо изпечени индиански стомни, в които човек можеше да съхранява някои хранителни продукти продължително време, без те да се развалят.

Мъжът, който нанесе удара, се нуждаеше за това от двете си ръце. Толкова бе тежък този съд.

Ласитър почти беше опрял острието в гърлото на своя заложник, когато стомната го удари.

Той не усети почти никаква болка, но междувременно бе загубил съзнание. Почувствува само неопределено нараняване и постепенно обземаща го пълна безтегловност. Така внезапно всичко му стана напълно безразлично.

Нямаше сили да се съпротивлява повече. Пред очите му всичко се завъртя.

Не разбираше, че все още държи дългия нож в свития си юмрук. Той размахваше ръце и може би изглеждаше така, като че ли искаше да го хвърли.

Точно в този момент заложникът се отскубна и се изтегли бързо на безопасна дистанция от този невероятен побойник с име Ласитър.

В същия миг от другата страна за части от секундата във въздуха прелетя нож.

Това стана, след като Ласитър се бе строполил в безсъзнание.

Той не чу вика на ужас, изтръгнал се от множеството гърла.

Тази кама, хвърлена от някого от другата страна, се заби в гърба на мъжа, който беше или трябваше да бъде заложник на Ласитър.

Мъжът се строполи до Ласитър. Дръжката на ножа стърчеше между двете му плешки. Той лежеше по лице, безчувствен завинаги.

Можеше да се приеме, че Ласитър е запратил камата в гърба му.

Някой изкрещя:

— Той улучи Джоузеф Спърк! Вижте това! Той уби девера на ван Кърк!

Грозното бучене се надигна отново.

— Да го обесим копелето!

— Правилно! Да върви в ада проклетият сатана!

Последва цяла поредица от подобни закани. Над Ласитър бе надвиснала голяма опасност. В такъв момент разгорещените чувства на хората трудно можеха да бъдат успокоени.

За негово щастие в салона влязоха двама мъже. Единият изстреля два куршума в ниския, почернял от сажди таван.

Изведнъж настъпи тишина. Като че ли всички познаха кой е влязъл.

Мъжът, който бе стрелял, беше Макс Росман.

Неговият придружител бе Маркус ван Кърк, големият бос в този див град на щата Оклахома.

Все още нямаше истински закони в тази земя край Симейрон, която не принадлежеше към нито една от заобикалящите я държави и която от години се считаше за ничия.

Въпреки всичко тук, в Бъфало, си имаха шериф. И то какъв. Някъде другаде сигурно имаше обяви за залавянето му с истинското му име, а не с името, което бе приел в Оклахома.

Тук той се наричаше Макс Росман и повечето жители знаеха какво е станало с него, но за това не се говореше. Те всички имаха достатъчно гузна съвест.

Там, в ъгъла, отчаяното момиче все още клечеше до своя приятел, който постепенно бе започнал да се съвзема. Тя милваше лицето му и тихо му говореше нещо.

Маркус ван Кърк погледна мрачно мъртвия. Беше деверът му, Джоузеф Спърк. Тук те бяха изградили заедно доста неща. Сега ван Кърк щеше да бъде самотният бос в начинанието. Неговата жена Естер бе единствената наследница на състоянието на Джоузеф Спърк. В това никой не трябваше да се съмнява. При такива неща жените нямаше какво да губят.

Всички в салона мълчаха в очакване.

С изкривено от болка лице Бърк Мортън седеше на пода и с две ръце държеше счупения си глезен.

— Бърк — каза ван Кърк, клатейки глава, — какво виждат очите ми?

— Той е долен мошеник, бос — изпъшка великанът. — Хубаво ме нареди. Питай другите. Всички ще ти кажат.

Чу се потвърждаващо мърморене. Бъркотия от думи, от която излизаше, че Ласитър е забил ножа между плешките на Джоузеф Спърк.

Възможно бе в това диво меле никой да не е видял нищо друго. Всички потвърдиха и сега вече бе сигурно.

— Макс! — каза ван Кърк на своя шериф, а той знаеше какви са му задълженията. Макс изви ръцете на намиращия се в безсъзнание Ласитър и му постави белезници.

В този момент окованият дойде на себе си, но само смътно възприемаше какво става около него.

Съвсем бавно му се изясняваше, че се намира в дяволски заплетено положение.

Обърнаха го по гръб. Като видя шерифската звезда, той скрито си пое дъх. Досега се бе опасявал, че в това гнездо изобщо няма представител на закона, а също и закон.

За жалост не знаеше що за закон действуваше тук, но и да знаеше, нямаше да може да направи нищо.

Той сви колене и се изправи с един тласък. Едва тогава видя мъртвия.

Ласитър разпозна мъжа, когото бе хванал за заложник. Средно висок, елегантно облечен момък, който явно не бе от бедните.

Ван Кърк се бе вторачил мрачно в Ласитър, но той долови нещо като тихо задоволство в пронизващия го поглед.

— Това ще те прати на гилотината, Ласитър — каза ван Кърк. — Ти уби моя девер Джоузеф Спърк. Всички го потвърдиха.

Ласитър не познаваше мъжа, изрекъл тези думи. Не беше виждал такова лице, откакто се намираще в това мизерно селище.

Той бе пристигнал тук едва преди четири часа, в късния следобед.

— Как можете да докажете това, мистър? — попита спокойно Ласитър. — Аз заплашвах този мъж, но не съм го убил.

— Това можеш да го разкажеш на съдията — ухили се злорадо ван Кърк. — Свидетелите потвърдиха единодушно съвсем друго. Ти си

наръгал моя девер с ножа на Мортън.

Ласитър погледна дръжката на камата, която стърчеше от гърба на мъртвия. Действително отговаряше на описания нож. Тъмна дръжка от еленов рог с индиански орнаменти. Такива ножове се намираха трудно. Те се изработваха в единични бройки и струваха скъпо.

Ласитър хвърли бърз поглед към Мортън. Той се хилеше злобно, макар да имаше силни болки в ставата на крака.

— Нищо не можеш да направиш. Това е ножът, който в яда си хвърлих по теб. Ти го измъкна от стената и с него уби Джоузеф Спърк. Не можеш да отречеш. Ти беше, кой друг.

Не! Ласитър знаеше, че не е направил това. Той не бе и помислял да го направи. Искаше само да блъфира и това бе всичко, но тогава получи този страхотен удар по главата. Останките от стоманата бяха пръснати навсякъде около него, така че не му бе нужно да размишлява що за удар е било.

— Работата е ясна — каза Маркус ван Кърк. — Какво им е на двамата в ъгъла?

— Аз исках да си направя с червенокосата само малка шега, бос — заоправдава се Бърк Мортън. — Тогава Ласитър изведнъж полудя. Нахвърли се върху мен като бясно куче. Двамата там нямат нищо общо с това.

— Тук не съм напълно сигурен — каза шерифът. — Ей, не сте ли вие двойчицата Кели, а?

— Това наистина е интересно — хилеше се ван Кърк. — Съвсем сигурен ли си, Макс?

Шерифът Макс Росман кимна утвърдително.

— Да пукна, ако не са те.

— Тогава ги арестувай веднага — рече ван Кърк. — Обаче, Макс, вземи няколко мъже за подкрепление. Ти знаеш добре какви истории се разправят за двойката Кели. Няма да бъдеш първият шериф, през чиито крачолите са се измъкнали.

— Никой не ми се е измъквал през крачолите — изръмжа Росман. — Сериозно ли мислиш, че някой може да го направи, бос? Не е възможно, ако седи в нашия кафез.

Почти всички се разсмяха, тъй като знаеха що за кафез е това. Бягството от него бе действително невъзможно.

Това скоро трябваше да разбере и Ласитър.

2.

Затворът се състоеше от едно-единствено помещение, което се намираше под земята. Точно в средата на двора на управлението, който бе обграден отвсякъде с дебели стени.

Това беше една четиристенна яма, над която бе поставена здрава стоманена решетка. Стените бяха от гладки дървесни стволове, с грижливо отстранени кори и клони. Освен това тези греди бяха намазани с такова масло, че дори и катерица не би могла да се покатери по тях.

Ласитър и другите двама заловени бяха хвърлени, оковани заедно, в тази яма.

Още не бяха имали възможност да разговарят.

— Вие наистина ли сте двойката Кели? — попита Ласитър, макар и да не му бе много до приказки. Главата още го болеше ужасно. Най-добре да се бе търкулил да поспи малко. Но му беше любопитно.

— Да, аз съм Рут — каза момичето. — А това е моят брат Дъглас Кели.

Ласитър се облегна на гладката стена, без да се интересува от смазката, която полепваше по дрехите му. Те и без това не можеха да бъдат спасени, тъй като се бяха разкъсали по време на боя и сега бяха само едни дрипи.

— Чувал съм за вас — каза той. — Бяхте извършили някакво престъпление, ако не се лъжа.

— Теб какво те засяга, Ласитър? — тросна се момичето.

Те не можеха да се виждат в тъмнината. Само малко звездна светлина проникваше отгоре през решетката. Луната се бе отдалечила твърде много, за да осветява тук, долу.

— О'кей, забрави това, бейби — каза Ласитър. — Разкажете ми малко за друго. Откога сте в Бъфало?

— Не по-дълго от теб, Ласитър.

Той намери в джоба си половин пакетче цигари и запали.

— Дай една и на мен — помоли Рут Кели.

— И на мен — прозвуча в тъмнината гласът на Дъг.

Ласитър ги почерпи.

— Как е главата ти, Дъг?

— Горещо-долу добре. Ще го преживея.

— Можеше да си мъртъв.

— Да, по дяволите. Не бе добре от моя страна да се опълчвам срещу този дивак. Можеше да ми струва скъпо. На тебе също, Ласитър.

— Вярно е — потвърди Рут. — Мислех, че ще те обесят.

— Така изглеждаше. Кажи ми, ти трябва да си видяла. Кой всъщност хвърли камата?

— Беше Мортън. Той има два еднакви ножа. Този, който бе в ръката ти, го скри един негов приятел. Затънал си Ласитър.

На това той не можа да отговори нищо. Рут изникна внезапно пред него и постави ръце върху раменете му.

— Съжалявам, Ласитър — промълви тя. — Ако мога, ще направя всичко за теб. Дъглас също. Ще бъде ли от полза, ако свидетелствуваме за теб?

Той чувствуваше, че тя е покрусена, макар и да се държеше все още на положение. Това бе един вид защитна черупка. В действителност тя се чувстваше безпомощна и всеки момент беше готова да се разплаче.

— Защо не кажеш нещо? — прохълца тя. — По дяволите, преди малко аз само ти се ядосах. Затова ти се нахвърлих, тъй като ти твърдеше, че сме извършили престъпление.

Ласитър се подсмихна, но двамата не можеха да видят това.

— А не сте ли? — попита той сериозно. — Четох във вестника една статия за двойката Кели. Там се разказваше как сте измамили няколко богаташа и сте натрупали малко състояние.

— Всичко това е лъжа — възпротиви се тя. — Вярно е, че сме мошеническа двойка, Ласитър, но ние сме съвсем дребни риби. Тук-там сме олекотили някой и друг богат джоб с по няколко хиляди, но не така, че да сме причинили на някого болка. Хората, които твърдят това, са го разгласили, за да прикрият собствените си машинации. Те всички бяха типове, които имаха тайни любовници или проигравата хиляди на залагания. Чрез нас двамата се сдобиха внезапно със сигурно алиби. Негодниците направиха това, за да могат да задоволяват тайните си желания. Ето защо искат да ни вкарат в затвора.

— Трябвало е да бъдете по-ловки. Нужно е било да си боядисаш косите, Рут, или да си купиш няколко перуки. С тия червени коси ще ви разпознаят навсякъде.

— Вече сме мислили за това — каза Рут малко смутено, — но ние сме доста открити. Това, което имаме, ще ни стигне, колкото да живеем. Тук няма хубави перуки.

— Те и без това вече не ни трябват — каза Дъг. — Няма да се измъкнем от тази каша. Мисля, че ще ни лепнат най-малко две години. Може би и повече.

— Ще ви се — прозвуча отгоре ръмжащият глас на Росман. — Знаете ли какво ще стане с вас? Ще ви окачим на въжето. И двамата. Вместо двете годинки.

Той се изсмя злобно.

Двамата Кели спряха изплашено дъха си.

— Ще ни обесите? — простена Рут. — Това не е вярно, шерифе. Искате само да ни изплашите, нали?

Тя се разсмя, но смехът ѝ прозвуча несигурно.

— Вчера сте били в Ростон — каза неумолимо шерифът. — Не бяхте ли там на гости на известния Ейрън Спърк?

— Да, но...

Тя млъкна изплашено. Можеше да се предположи, че ѝ се е случило нещо много страшно.

— Вие сте го убили — изкиска се дяволски шерифът.

— Не е вярно!

— Били сте му на гости. Той ви е пуснал в къщата си, без да предполага колко сте опасни. Държал се е приятелски с вас. За благодарност вие не само сте му задигнали парите, но и сте го убили. Надупчили сте го с ножове. Един куриер преди малко ни донесе тази новина. Дигнали сте му 20 000 долара. Намерихме парите в багажа ви. Бяхте ги скрили добре, защити в дрехите. Но ние се поровихме грижливо. За ваше нещастие.

Той не можеше да удържи смеха си, докато произнасяше чудовищното обвинение.

— Не! — изкрещяха едновременно братът и сестрата. — Не!

Нищо друго не можаха да направят, за да изразят отчаянието си. То се бе стоварило върху тях като лавина. Не виждаха никакъв изход.

Рут Кели се вкопчи в Ласитър.

— Не е вярно! — шепнеше тя възбудено. — Никога никого не сме убивали! Заклевам се, Ласитър! О, господи! Какво ще правим сега?

— Ласитър няма да ви помогне! — извика шерифът злобно. — Той сам си има достатъчно трудности. А, Ласитър! Сега ще пуснем стълбата. Босът иска да те види. Но не прави глупости, като се качиш горе. Тук освен мен има още трима мъже с пушки. Нямах никакъв шанс.

Момичето все още се притискаше към Ласитър.

— Не можеш ли да ни помогнеш? — стенеше тя. — Ти си силен. Сигурно можеш...

Шерифът имаше дяволски остър слух.

— Не се измъчвай, бейби! — извика той. — Нямах още причина да се косиш. Ако се представиш добре, ще обесим само брат ти. Той ще плати за двама ви.

Ласитър забеляза как момичето се ококори. След това тя започна да хлипа. Той я притисна към себе си и ѝ прошепна в ухото:

— Не губи надежда, Рути!

Ласитър я потупа успокояващо по гърба. Решетката се отвори над главите им и шерифът каза:

— Сега ще спуснем стълбата. Тук, от дясната страна. Трябва само да поопипаш стената. Така ще я намериш бързо.

Ласитър притисна момичето още веднъж към себе си.

— Кураж, Рути! Те искат само да ви изплашат. Не могат да си позволят просто така да обесят някого, чиято вина не е доказана в действителност.

Той изрече последните думи високо и ясно. Шерифът Макс Росман се изсмя ехидно.

— Скоро ще разберете какво можем да си позволим!

Ласитър намери въжената стълба и се покатери. Този престъпник — пазител на закона — не преувеличаваше. Бандитите, които властваха в този малък град на ничия земя, действително можеха да си позволят всичко. Тук отдавна нямаше закони. Затова насам се стремяха бегълци от всички посоки на света. Тук те намираха подслон. Оттук можеха да се промъкват през границата към своите обекти на нападения и да се наслаждават сравнително спокойно на плодовете на престъпленията си.

Този проблем нямаше да бъде решен скоро. Щеше да продължи още много години, докато тук бъде установен някакъв ред.

Ласитър бе изпратен да открие убежището на една особено опасна банда. Неин предводител беше жена. Това бе всичко, което се знаеше засега.

Тази банда не се занимаваше с „нормалните“ обири на банкови и пощенски конвои или с кражби на добитък. Тя работеше в съвсем друг бранш. Бандитите отвличаха и изнудваха. Естествено те взимаха само хора, чиито роднини можеха да заплатят порядъчно големи суми. И това се случваше през определени периоди от време.

Затова Ласитър трябваше да проведе необходимите разследвания с пълно спокойствие и изключителна предпазливост. Само така бандата нямаше да подуши нищо и да унищожи единствената улика. А това означаваше да го убият. В такива случаи човек не можеше да бъде достатъчно предпазлив, а споменатата банда бе особено брутална и безскрупулна.

Ласитър достигна горния ръб на намазаната с масло дървена стена и изпълзя на четири крака.

Тук, горе, луната осветяваше всичко. Трима мъже стояха в полукръг и държаха в ръцете си пушките, за които говореше шерифът.

— Легни по корем, ръцете на гърба! — заповяда Росман, когато Ласитър понечи да стане. — Не прави глупости или моите хора ще те направят на решето. Това не е красива смърт. Виждал ли си досега някого, надупчен от джепанета? Ще стреляме точно с такива. Сачмите са за зайци и яребици. Тялото ти ще се напълни с такива топченца и ти дълго ще се мъчиш и ще крещиш. Считай това за предупреждение!

Ласитър се направи, че не е чул и се изправи. Не вярваше мъжете да почнат да стрелят веднага. Все пак големият бос искаше да говори с него, а това щеше да е невъзможно, ако му занесяха трупа на Ласитър.

Той бе предвидил правилно.

— Легни по корем! — изфуча Росман. — И ръцете на гърба! Изпълнявай или ние ще ти помогнем.

— Да не би да напълнихте гащите? — изръмжа Ласитър. — Четири сте и сте въоръжени до зъби. Аз бих се срамувал.

Той се изсмия презрително. Шерифът и тримата му придружители не можаха да отговорят нищо. По дяволите, не искаха да се покажат страхливци.

Тогава шерифът каза грубо:

— Знам, че дебнеш удобен момент, Ласитър. Но ние няма да ти предоставим такъв. Не можеш да ни провокираш. А сега — по корем! Не прави щуротии!

Ласитър поклати отрицателно глава.

— Ако искате да легна по корем, трябва да ме принудите. Хайде, опитайте!

Трябваше да го заведат непременно жив при ван Кърк. Сега Ласитър го знаеше със сигурност. Те се колебаеха. Ласитър се изплю.

— Жалки страхливци! Изглежда, ван Кърк се е обградил с малодушни мъже — той подуши въздуха. — Да, вече намирисва. От страх май си напълнихте гащите.

Това беше достатъчно за шерифа. Лицето му се изкриви от гняв. Дългите краища на мустаците му трепереха. Гласът му гъгнеше.

Прицелете се! Искам го по корем!

Тримата насочиха оръжието си към Ласитър и опряха дулата в тялото му.

Макс Росман мина изотзад и извади револвера си, за да повали Ласитър с един удар.

Ласитър отмести главата си в последния момент и отскочи от земята. Излетя високо, като изстрелян от катапулт. Бе събрал цялата си сила и дива ярост в това внезапно нападение.

Те страхотно го бяха раздразнили. Проклятие, сега щяха да го опознаят! Още повече че за него това бе единственият шанс.

Ако сега не проявеше решителност, едва ли щеше да получи друга, дори и наполовината като тази, добра възможност.

Сега можеха да се решат много неща. Иначе само след няколко часа щеше да увисне на някой клон и никога повече нямаше да види слънцето.

А също и сестрата, и братът Кели тогава щяха да бъдат погубени. Момичето вероятно нямаше да загуби живота си, но тези негодници щяха да я убият по друг начин.

Ударът с револвер на шерифа престъпник не попадна в тила на Ласитър. Ръбатото оръжие изщрака върху лявото му рамо и за миг на Ласитър му се стори, че му е счупена ключицата.

Едновременно с това той нанесе с главата си удар в корема на Росман.

Остана доволен, когато чу воя на Макс Росман. Единственото нещо, което би могло да има лоши последици за него, бе това мъжете да забравят, че са обещали да го заведат жив на големия бос ван Кърк.

Ласитър беше вече на крака и се хвърли към олюляващия се шериф.

Това бе борба на живот и смърт. Не биваше да предприема и най-малкото отстъпление. Трябваше да се бие с всички възможни средства. Атаката на Ласитър срещу шерифа Росман приличаше на сблъсък между развилнели се демони.

Тримата юначаги с ловни пушки изобщо не го интересуваха. Концентрира се единствено върху шерифа. С дивото си нападение той го събори на земята и вкопчени един в друг, всеки се опитваше да вземе надмощие.

Ласитър се превъртя и шерифът Росман застана върху него. За прикритие от куршумите. А също и от ударите с приклади.

Секунди изтекоха от внезапната атака на Ласитър, а тримата помощници на шерифа стояха като парализирани. Явно не можеха да реагират достатъчно бързо на изменилата се ситуация.

Но не и Макс Росман, плешивият шериф с гадни мустаци като на тюлен.

Заслепен, той заудря Ласитър с лапите си. Това бе като картечен огън, но Ласитър му отвърщаше със същото.

Неговите удари бяха значително по-точни от тези на Росман, който в сляпата си ярост бе загубил ориентация.

Но копелето забеляза това и промени тактиката си. Внезапно ръцете му се склучиха около гърлото на Ласитър. Направи го точно в момента, когато Ласитър нанесе два удара в правоъгълната челюст на плешивата му глава.

Яростта му бе дала нечовешки сили. Той като че ли не усещаше юмруците на Ласитър, които сякаш потъваха в чувал, пълен с пясък. Беше невероятно, че понасяше всички тези удари.

И сега огромните лапи се затягаха като железни клещи около гърлото на Ласитър.

Но той знаеше добро противодействие. Заби с удар показалеца и средния пръст на дясната си ръка право в очите на Росман.

Желязната хватка около гърлото му се разхлаби. Най-после си пое дъх. Беше му станало лошо, пред очите му се бяха появили

червени петна, тъй като шерифът бе спрял за момент оросяването на мозъка му с кръв. Още половин секунда бе нужна, за да го изпрати в царството на сенките.

Росман закри лицето си с ръце и започна да вие като заловен в капан койот.

Ласитър изтегли ножа от колана му и го допря до гръкляна му. Росман отново лежеше върху него и представляваше жива преграда между него и тримата охраняващи, които не знаеха какво да предприемат със своите ловни пушки.

Вляво от себе си Ласитър забеляза револвера на Росман. За щастие — в обсега му. Той сграбчи светкавично оръжието и го зареди.

— Едно движение и ще останете без водач! — предупреди той.

Тримата не реагираха, изчаквайки удобния момент. Все някога, мислеха, глупакът трябваше да им предостави такъв.

Оръжията все още бяха насочени към Ласитър. Шерифът нищо не можеше да различи със сълзящите си очи.

Ласитър го хвана с лявата ръка за реверите и го отблъсна малко от себе си. Дулото на 45-калибровия револвер се опря недружелюбно в лицето на шерифа.

Така той се изправи заедно с Росман на крака. Задъханият, пребит от бой пазител на закона беше като марионетка в ръцете му.

— Сега ще дойдеш с мен! — изръмжа Ласитър. — Искам да видя каква физиономия ще направи ван Кърк, като го посетим.

В следващия момент Ласитър мина зад шерифа и насочи револвера в тила му.

— Хвърлете пушките! — заповяда той. — Сваляйте коланите! Живо!

— Макс, какво...

— Правете каквото казва! — простена Макс Росман. — По дяволите, спипа ни натясно.

Гласът му трепереше от яд и отчаяние. Трите пушки паднаха на земята. След тях и коланите.

— А сега извадете двамата Кели от дупката! — заповяда Ласитър.

Тримата мъже не помръдваха. Те чакаха да чуят какво ще им заповяда техният водач.

Росман се опита да спечели време.

— Какво ще дадеш в замяна?

— Предварително нищо — каза Ласитър. — Просто не искам те да увиснат на въжето.

— Прекалено много искаш.

— Кажи им да измъкнат двамата! — изсъска Ласитър. — След това ще уредим всичко.

Самият той не знаеше какво ще стане после. Най-сетне успя да придвижи нещата малко напред. Но със собственото си освобождаване и с това на двойката Кели проблемът съвсем не се решаваше.

Едва когато оставеха този престъпнически град далеч зад гърба си, можеха да се почувствуват наполовина избавени.

Но как да се измъкнат от този ад? Веднага щом другите разберат какво се е случило, щеше да започне безмилостно преследване. Вероятно ван Кърк принадлежеше към тези безскрупулни главатари, които при беда нямаха милост и към собствените си хора.

Всичко това Ласитър го бе изпитвал на гърба си. Да, имаше такива водачи. Те не се смиляваха над живота и на най-добрия си приятел или роден брат, ако от това зависеше собствената им сигурност.

Ласитър бе видял как ван Кърк наблюдаваше трупа на своя девер. Нямаше и следа от мъка по лицето му. От това излизаше, че Джоузеф Спърк бе жертва на отдавна замислено убийство.

Маркус ван Кърк бе използвал момента, когато започна побоят в салона.

Последва бруталната смърт на Ейрън Спърк от съседния град. Убийство, което те искаха да припишат на брата и сестрата Кели.

Всичко това доказваше, че Маркус ван Кърк бе човек, който минаваше през трупове. Безмилостен дори към собствените си приятели.

— Няма да напуснете живи този град — изпъшка Макс Росман, който все още изпитваше силни болки. — По дяволите, Ласитър, бъди разумен. Защо не опиташ да се споразумееш с ван Кърк. Имам чувството, че той иска да говори с теб за нещо определено.

— Това вече е друго нещо — каза Ласитър. — Затова засега аз определям правилата на играта.

— Докато все още можеш.

— Кажи им да спуснат въжената стълба! Веднага! Нямам време за губене.

— Извадете ги! — заповяда Росман. — Така и така няма да бъде за дълго. След няколко часа отново ще ги заловим. Тогава ще съжаляваш, Ласитър.

Тримата придружители се приближиха до дупката.

Единият се наведе, за да отвори решетката, а другият взе навитата въжена стълба.

Внезапно се случи нещо непредвидено.

Тялото на шерифа помръдна внезапно. За стотни от секундата.

Първо трепна, по-късно Ласитър чу изстрела.

Росман политна назад. Падна, свличайки се върху Ласитър.

За втори път при задната врата на шерифското управление проблесна изстрел.

Но Ласитър бе отскочил и куршумът буквално пропищя покрай главата му.

Той се премести още малко встрани и движейки се, стреля с револвера.

Отново се чу изстрел. Ласитър с поразяваща бързина изпрати пет куршума с тежкия шерифски колт.

В тъмнината откъм управлението се разнесе вик. Ласитър се насочи със зареден пистолет към мястото и забеляза как някакъв човек се свлича на земята.

Той хвърли бърз поглед назад и видя, че помощниците на шерифа посягат към пушките си.

Бързо залегна до поваления, взе му револвера и уинчестъра, който лежеше до него.

Тримата помощници на шерифа най-последно докопаха оръжието си.

Те вече не трябваше да мислят за Росман. Той бе мъртъв или най-малкото — ранен. Тайнственият изстрел, който го повали, бе решаващият сигнал. Ситуацията се бе изменила. Ласитър също го знаеше. Повече не трябваше да си прави илюзии.

След няколко минути в този град щеше да настъпи ад. Тогава можеше да го спаси само някакво чудо. Или хладнокръвието.

Той пхна двата револвера в колана си и стреля светкавично по тримата представители на реда.

Улучи двама. Третият се добра с изключителен скок на сигурно място зад един варел за събиране на дъждовна вода.

Двамата простреляни мъже изпразниха пушките си. Ласитър се хвърли назад. Мина през вратата и след това — през стаята. Видя своя собствен колан с револвера „Ремингтън“, окачен на стената. Взе го и го метна през рамо. Патрондашът бе пълен.

Излезе на верандата и огледа улицата. Първите две заведения се намираха на петдесет метра от шерифството. Улицата бе започнала да се пробужда.

Ласитър прибяга под защитата на навесите и изчезна в тъмнината между следващите две къщи.

Не беше стигнал далече, когато градът се изпълни с невероятен шум.

Започваше дивото преследване. Но Ласитър не се хвърли в панически бяг.

В такива случаи имаше едно основно правило: човек трябва да има железни нерви и да бъде предпазлив. Това бе решаващо за живота му.

Всеки ход трябваше да се обмисля хладнокръвно. Това точно правеше Ласитър...

3.

Маркус ван Кърк погледна безчувствено към мъртвия, който лежеше по гръб пред задния вход на шерифството. Очите на убития бяха изцъклени, с разширени зеници, в които се четеше предсмъртният ужас от схватката.

— Добро и вярно момче беше Лу — каза големият бос и тръгна нататък през задния двор, който вече бе осветен от многобройните фенери и факли.

Той мина покрай втория мъртвец, без дори да го погледне.

Искаше да подхвърли някаква презрителна забележка, но си премълча. Не искаше да я разгласява.

Този човек сам си бе подписал присъдата, така както Макс Росман и другите двама, единият от които дори не беше ранен, тъй като се спаси със скок от куршумите на Ласитър.

Макс Росман имаше късмет. Изстрелът на внезапно появилия се Лу Шелби го бе улучил в рамото. Скоро щеше да бъде във форма.

Единият помощник бе тежко ранен. Той беше изнесен на носилка.

Шерифът трябваше да отиде при лекар, който да извади куршума. Той седеше мрачен и видимо отчаян на един стол в стаята на управлението.

Ван Кърк го изгледа гневно.

— По дяволите, Макс, как можа да се случи това! Та вие бяхте четирима, при това тежко въоръжени. Защо не внимавахте повече?

— Вие бяхте наредили да го доведем жив, бос — защити се Макс Росмен вяло. — Затова не стреляхме по него. По дяволите, бос, този мъж е самият дявол в човешки образ.

— Трябваше да го ударите по главата — каза ван Кърк язвително. — Тогава щяхте спокойно да го довлечете при мен.

— Не мислех, че ще се съпротивлява — каза Макс Росман разкаяно. — Всичко стана много бързо. Въпреки това той нямаше никакъв шанс. Бяхме пресметнали всичко. Изчаквахме само удобния

момент. И тогава се появи Лу Шелби и започна да стреля. Идиотът му с идиот! Стреля така добре, а копелето стоеше зад мен като зад преграда.

— Не обвинявай Шелби! — каза строго ван Кърк.

— На косъм ми се размина! — избухна Росман.

— Е, и? Това трябва да го има предвид всеки от нас. Лу Шелби се е придържал точно към указанията. В критична ситуация не бива да жалиш дори и най-добрия си приятел.

— И затова си получи заслуженото — каза Росман. — Този глупак!

— Ако кажеш още нещо такова за него, ще получиш лично от мен парченце олово — предупреди ван Сърк. Той повиши гласа си и се огледа наоколо. — Това важи за всички вас! Лу Шелби бе чудесно момче. Той пожертвува живота си за нас. Жалко, че нямаше късмет. Вземете пример от него. Очаквам, че в подобни ситуации вие също ще се държите твърдо и решително. Не можем да си позволяваме слабости. Иначе тук скоро ще настъпи краят на хубавия и живот.

Няколко от мъжете промърмориха нещо, което прозвуча като съгласие. Но никой не беше убеден в правотата на тези думи.

— Вярвам, че ти също разбра, Макс — обърна се ван Кърк към шерифа. — Повтарям още веднъж: Лу с равн е стрелял по тебе. Или ти не си съгласен?

Макс Росман разбра, че започва да става опасно. Той знаеше от опит, че заради такива различия в мненията неведнъж ван Кърк бе разчиствал терена. С помощта на куршум. Към неговите основни правила принадлежеше и това, че разногласията трябваше да бъдат премахнати завинаги от света по най-радикален начин. Росман се предаде.

— Прав сте, бос. Не помислих за това.

Ван Кърк се засмя доволен.

— О'кей, Макс. Виждам, че се разбираме отново. В двора отвсякъде се надигна шум. Прозвучаха и изстрели. В промеждутъците се носеше и сигнал на тромпет. Беше старият Джейми Харпър, ветеранът от мексиканските войни. Той не беше съвсем наред с главата, но владееше старите бойни сигнали както в най-добрите дни на живота си.

— Сигурен съм, че скоро ще го заловим — рече Ван Кърк. — Не може да открадне кон. Оборите бяха охранявани строго. Пеша той няма да стигне далече. Щом се разсъмне, започваме преследването. Чуйте, мъже! Искам го непременно жив! Който го залови, ще получи от мен 1000 долара в брой. Ние трябва да разберем кой е той. Явно не е обикновен скитник. Твърде много ум има в главата си.

— Може да го е изпратил някой — промърмори шерифът.

— Трябва да предвидим всичко — каза ван Кърк. — Може би правителството е започнало да проявява интерес към ничията земя. Възможно е той да е таен агент.

— Не мога да си го представя — каза Росман. — Положително щеше да се издаде, когато го затворих. Такива ги надушвам отдалеч. Като колеги, така да се каже.

— Може би е искал да разбере най-напред твоето минало — отвърна студено ван Кърк. — Поради това мисля, че Ласитър е един добре изпечен кучи син. Но може и да е един от тия, които искат да се скрият при нас. Може би в други градове са разлепени обяви за залавянето му. Естествено с друго име.

В нощта, която бавно отстъпваше пред зараждащия се ден, отново прозвучаха тропетни сигнали.

— Възможно е да бъде нещо друго, бос — сподели Росман и пристъпи по-близо към него. Той искаше да му го каже на ухото, тъй като не бе нужно да го знае всеки. Росман искаше да изглади раздразнението, което предизвикаха неговите необмислени думи преди това. Ето защо се радваше, че му е хрумнала идея, която, както му се струваше, съвсем не бе за пренебрегване.

Ван Кърк се приведе видимо заинтересуван. Той знаеше, че понякога в главата на Росман се раждат добри идеи. Иначе нямаше да го направи шериф в това гнездо на престъпници.

— Да, какво таи дойде наум, Макс?

— Не съм сигурен — каза шерифът, — но изведнъж се сетих за Джеси Шерман.

Ван Кърк се интересува внезапно.

— Ранчото на бегълците! — потрепера той. — Да, по дяволите! Може и така да е, Макс. Не го бях помислил досега! Джеси наистина непрекъснато търси напълно пропаднали типове. Точно като нашия приятел Ласитър.

— Да, да, тя все още е обладана от нейните фиксидеи — каза Росман сдържано и се подсмихна. — Дали някога ще се вразуми?

— Остави я на мира — промърмори ван Кърк отстъпчиво. — Дотогава, докато не ни се изпречи на пътя, нека да си разиграва коня в двора на своето ранчо.

— Не бих го отминал така леко, бос. Опасявам се, че все още си точи ножа за теб.

— Какво говориш, Макс. Вече й доказах, че нямам нищо общо с тази история.

— Знам. И тя се направи, че ти вярва. Мисля, че все още се съмнява, че ти изпрати тогава баща й на гилотината.

— Което в действителност е самата истина — ухили се ван Кърк. — Случаят отдавна е забравен. Ти виждаш призраци, Макс.

— Вероятно. Въпреки това трябва да бъдем предпазливи.

— Правилно. Преди всичко трябва да заловим този играч. Не можем да му простим това, което направи тук. Иначе ще пропадне цялата дисциплина.

Те се погледнаха в очите. Стари съмишленици бяха те, дори приятели. Спореха само когато са насаме, на четири очи. Или както сега, когато говореха тихо помежду си.

— Всичко е наред, Макс. Вярвам, че не си ме разбрал криво за това, което преди ти стоварих на главата. Трябваше да го направя. Заради другите. Иначе няма да можем да поддържаме повече реда. И тогава един ден всеки ще започне да прави каквото си поиска.

— А ако Лу ме беше убил?

— В това се състои нашият риск, Макс — каза Ван Кърк сурово. — С тази съдба трябва да живеем. Ние всички. Така е. А сега трябва да се погрижа за преследването на Ласитър. Опасявам се, че някои от нашите хора считат това за съвсем проста работа.

— Само още един въпрос, бос. Наистина ли мислиш да пратиш двамата долу на гилотината?

— Момчето сигурно — отвърна ван Кърк тихо. — Какво ще стане с малката, трябва да помислим. Бърк има нужда от едно ново захарче за освежаване. Не искам да го ядосвам. При това той е един много, много добър човек.

— А ако се установи, че твоят девер Ейрн е „бил убит едва днес вечерта“?

— Тогава момчето ще поживее още дълго. И малката също, ако се окаже вярно. Това ще бъде наша моментна заблуда, а кой тук мисли дълго върху тия неща! Това, от което имаме нужда, са убийците. Всичко се подрежда както трябва. Ласитър уби Джоузеф, а Ейрън, моят скъп девер Ейрън, бе убит при грабеж. Край на проблема. Веднъж завинаги.

— Какво ще каже за това Естер?

— Няма да каже нищо, само ще мълчи.

— А ако се усъмни? Съмнението е близко до ума. Чрез нея ти се добираш до невероятно богатство.

— Аз? — изрече ван Кърк учудено. — Та наследницата е Естер. Най-вероятно е човек да се усъмни, че тя има пръст в тази работа.

— Но ти започваш да управляваш цялото това богатство. И... теоретически тя може да бъде против това да разполагаш дори с един-единствен долар от нейното наследство. Какво ще правиш тогава, Марк?

Ван Кърк се изхили нервно и високо.

— Тогава ще ѝ се случи нещастие, Макс. Наистина ли си толкова тъп, или само се правиш на такъв?

— Дано само нямаме неприятности с Ласитър — рече той и отново стана сериозен. Росман се изправи и прикрепил с ръка превръзката на рамото си. — Отивам да ми извадят куршума.

Докторът установи, че раната не е дълбока.

— Веднага щом приключи малката операция, ще се включи в преследването. Трябва да претърсим цялата местност основно. Както при ловни хайки. И да проверим грижливо всяко възможно скривалище.

— Добър съвет, Макс.

Малко по-късно те напуснаха двора в различни посоки. Останалите мъже ги последваха. Всички бяха обхванати от треската на преследването и от пълната надежда за успешен край. Само чудо можеше да помогне на този дявол Ласитър да им се изплъзне от лапите.

Той нямаше шанс.

Възможностите на Ласитър действително бяха нищожни. Той безшумно се промъкваше в тъмнината. Често усещаше преследвачите

зад себе си и в такива моменти се вкаменяваше. Много пъти ловците идваха толкова близо до него, че можеше да ги докосне.

Въпреки това той запази ледено спокойствие. Стана му ясно, че те го търсеха преди всичко в покрайнините. Проверяха в мазетата, оборите и в полуразрушените къщи, които бяха необитаеми. Така те не пропускаха дори и ъгълче, освен това, в което биха се скрили сами в случай на нужда.

Ласитър се прокрадваше съвсем близо до къщите и широката главна улица. Тук преследвачите му минаваха като слепи покрай него, упътвайки се към мястото, от което някой извикваше, че е забелязал нещо подозрително.

Понякога прозвучаваше и тромпетът.

Ласитър бе виждал ветерана особняк вече три пъти съвсем отблизо. Между другото той също знаеше, че се казва Джейми Харпър и че другите го считат за побъркан.

Ласитър се радваше, че старият Джейми създава такава врява с тромпета си. Точно в тези моменти той можеше да си позволи да не бъде толкова безшумен.

Бе открил и още нещо, което можеше да бъде от голямо значение за него при определени обстоятелства.

Сега се доближаваше до най-голямата сграда в града. Тя се намирал зад едни високи стари дървета, а дворът ѝ бе ограден с двуметрова стена. Отзад най-вероятно имаше охраняващи постове и ако собственикът бе помислил за всичко, трябваше да има зли кучета, каквито често се срещаха в местността.

Въпреки това Ласитър реши да рискува. Ако изобщо можеше да бъде някъде на сигурно място, то това беше именно тук.

Откри едно дърво, което бе само на пет метра от стената. Това бе една дебела топола със силно разклонена корона. Клоните ѝ дори преминаваха над оградата.

Ласитър метна завоювания „Уинчестър“ през гърба си и се опита да се покатери. Първите два метра и половина нямаше клони. Само някакви жалки остатъци от тях.

Това бе изключително трудна работа. Ласитър потъна в пот, докато се добра до първия клон.

Едва се бе качил на него, когато в основата на дървото се появиха четирима мъже. Единият гледеше съсредоточено нагоре.

Ласитър имаше чувството, че този мъж го гледа право в лицето. Той спря дъха си.

Ръката му стискаше заредения „Ремингтън“. Беше решен да се предаде колкото е възможно по-скъпо.

— Може да се е покатерил горе — каза мъжът. — Ей, вижте там! Май има някой!

— Прав си, Джо! Това е той!

Вдигна пушката си и стреля в клонака на могъщото дърво.

Ласитър за малко да натисне спусъка и да открие огън срещу четиримата.

Как можаха да го открият? Той се бе притиснал така здраво към дебелия ствол, сякаш се бе сраснал с него.

В последния момент се въздържа.

Куршумите просвистяха в гъстия клонак на повече от половин метър от него.

Половин дузина врани излетяха, като грачеха дрезгаво и бързо удряха с криле.

Ласитър чувствуваше как потта се стича по челото му.

Мъжете под тополата се смееха.

— Видя ли това добре, Ейдам? — извика един от тях.

А друг сухо добави:

— Може да се е превърнал във врана.

— Не бих се учудил, та нали е дявол — отбеляза трети.

Тичайки, пристигнаха и други мъже.

— Какво стана? — викаха те възбудено.

— Ейдам е тръгнал на лов за гарги, огладнял е! — хилеше се един от участниците.

След това се отдалечиха.

Това бе провал, който трябваше да бъде прикрит възможно най-бързо с необходимите мерки.

Ласитър изчака още малко. Едва след десетина минути той предприе опасното и стягащо гърлото катерене. Бе изпълнен със свирепа решителност. Трябваше да успее, тъй като сега единственият изход бе бягството напред.

Естер ван Кърк се намираще в гостната. Беше сама. Бе се изтегнала на копринения диван и гледаше някъде в пространството. До

нея, върху малка мраморна масичка, лежах парчета от разбита бутилка уиски. Естер бе изпила повече, отколкото можеше да понесе.

Тя гледаше безцелно. Мислите ѝ се въртяха само около един-единствен непрекъснато повтарящ се въпрос.

Защо загинаха така внезапно нейните двама братя? И то един след друг! Дали това е случайност? Може ли съдбата да е наистина толкова жестока? Не се ли е намесила някоя друга сила?

Беше я потиснало някакво смътно предчувствие. Не в самото начало, когато Маркус ѝ съобщи за жестоката смърт на Джоузеф. Това бе наистина едно разтърсващо известие, тъй като тя обичаше силно по-големия си брат Джоузеф. Естер прие нещата философски. В тази страна често ставаха такива работи. Джоузеф бе имал нещастieto именно той да бъде убит от този кръвопиец с име Ласитър. Можеше да бъде и всеки друг.

Час по-късно Маркус Пристигна при нея с второто скръбно известие. Брат ѝ, Ейрън, който притежаваше голямо търговско предприятие в Ростон, бе убит при обир в дома му.

Маркус ѝ го съобщи по възможно най-безболезнен начин, с израз на дълбока скръб. Той също бе разтърсен извънредно много.

Извършителите бяха заловени и чакаха сега присъдата си. Естествено и тримата щяха да бъдат обесени, дори и това младо момиче.

Естер ван Кърк не изпитваше състрадание, а само жестока омраза. Беше се усамотила в гостната с бутилка уиски. А в главата ѝ кръжаха непрестанно тези тежки мисли, които не водеха към нищо.

Това, че ставаше наследничка на едно огромно състояние, изобщо не я интересуваше. Какво бяха парите в сравнение с човешкия живот! Те са боклук! Тя бе загубила двамата най-обичани от нея на света роднини. Ейрън и Джоузеф означаваха за Естер много повече от законния ѝ съпруг Маркус ван Кърк.

Те я бяха предупредили за този брак. Не се разбираха особено добре с Маркус ван Кърк. В действителност никога не се говореше открито, но се чувствуваше, че под бляскавата повърхност на брака им се крие нещо гнило. Маркус ги бе канил неведнъж да започнат съвместно предприемачество. Той им обещавахе примамливи печалби, ако те се включеха при определени от него условия. Ейрън и

Джоузеф обаче никога не се съгласиха. Маркус беше видимо ядосан, но това вече бе забравено.

Най-после Маркус ван Кърк се бе докопал до целта си. С помощта на жестоката съдба.

Естествено щеше да вложи цялото ѝ наследство в своето предприемачество и щеше да стане още по-богат и по-могъщ. А с това без съмнение щеше да порасне и авторитетът на Естер.

Маркус имаше големи планове за бъдещето, които сега можеше да реализира много по-бързо. Най-напред искаше да направи политическа кариера и да построи железопътна линия в тази част на Оклахома. Щом това място, тази ничия земя, бъде истински отворено, благополучието нямаше да се бави дълго.

Това слабо интересуваше Естер ван Кърк. Тя притежаваше всичко, можеше да задоволи всяка своя прищявка, която бе способна да измисли. Единственото, което още желаше, бяха деца. Тя искаше да има най-малко пет деца и да бъде добра майка. Още като младо момиче си бе мечтала за това. Но засега мечтите ѝ не се сбъдваха. Те бяха женени едва от година, така че все още нямаше повод за безпокойство.

Нейните любими братя Ейрън и Джоузеф нямаше да могат да я видят. Това бе ужасно.

Естер си наля отново и отпи. Вече не чувствуваше вкуса на уискито, но продължаваше да пие. Мислеше, че ще ѝ стане по-леко, като замъгли по този начин мозъка си, докато спре да мисли изобщо и заспи дълбок сън.

Поне единият да бе останал жив! Когато тя се ожени, те се заклеха винаги щом има нужда от помощ да бъдат до нея.

Сега тя бе сама на този свят.

Защо пък сама? Нали имаше Маркус!

— Маркус? — прошепна тя пияна. — Да, Маркус...

Дойде ѝ внезапна идея. Трябваше да говори с него. Имаше нужда от силен мъж, на чието рамо да се облегне и да се наплаче истински.

Естер бе все още по нощница, макар че нощта скоро щеше да свърши. Олюлявайки се, пристъпи към прозореца и отвори едното крило. С широко отворена уста тя вдишваше свежия въздух. Птичките вече се пробуждаха.

Изведнъж от далечината се дочу тромпетен сигнал. Беше за сбор на кавалерията. Някъде навън армията отново се събираше.

Естер ван Кърк затвори прозореца. С несигурни крачки тя тръгна през стаята, залитна срещу едно кресло, разпери ръце и въпреки голямата съпротива загуби равновесие.

Инстинктивно се подпря с несигурна ръка. След това падна по корем върху килима и рече изненадано:

— О, по дяволите!

И тогава чу, че вратата се отваря. Някой влезе в стаята. Това можеше да бъде само мъжът ѝ. Тя се изправи с мъка. Цялата стая се въртеше пред погледа ѝ. Затвори лявото си око и спря да вижда предметите двойни. Сега можеше да стигне със сигурност до някое кресло. Естер се стегна и се насочи направо, но походката ѝ наподобяваше тази на човек, хванал морска болест.

Най-после тя се тръшна върху един мек фотьойл, затвори очи и простена:

— О, Маркус! Моля те, не казвай нищо. Не знаех как да постъпя. Искях само да забравя всичко.

Естер сложи ръце на лицето си и започна да хълца. Сега бе напълно безпомощна. Косата ѝ се бе отпуснала върху челото. Само разкаяно клатеше глава.

— Разбирам ви напълно, мадам — каза един напълно непознат за нея глас. — Действително това е жесток удар за вас.

Бавно, съвсем бавно разтвори ръцете си, в които бе скрила обляното със сълзи лице. С неясен поглед тя гледаше непознатия мъж, който стоеше пред нея в разкъсани, мръсни и окървавени дрехи. Силното му лице изглеждаше така, сякаш го е валял порой от камъни. Това бяха следите от юмруците на Бърк Мортън.

— Кой... кой сте вие? — заекна Естер ван Кърк. — Какво...

Тя млъкна, клатейки глава. Говоренето ѝ струваше усилия. Още повече, че не можеше да намери верните думи, толкова бе пияна.

Едрият, странен мъж се приближи до малката мраморна масичка и си наля уиски в чашата на Естер. Напълни я до самия ръб и я изпразни на един дъх.

— Какво правите тук? — прозвуча несигурно гласът ѝ. — Аз... — и с широко отворени уста пое въздух, за да нададе вик за помощ.

Но не се стигна до това. Мъжът се озова светкавично до нея и сложи ръка върху устата ѝ.

— Успокойте се, мадам — каза той кротко. — Не трябва да се страхувате от мен. Няма да ви сторя нищо лошо. И не се плашете, като чуете името ми. Казвам се Ласитър.

Той все още държеше предвидливо ръката си на устата ѝ. Тя трепна конвулсивно, разтвори още по-широко очите си и изкрещя сподавено под ръката му.

Той я стисна още по-здраво.

— Моля ви, мисис ван Кърк, изпълнете желанието ми и се дръжте съвсем спокойно. Няма да ви се случи нищо неприятно. Заклевам се. Обещавате ли да не крещите? Само тогава ще ви пусна!

Естер първо поклати глава. След това кимна, доколкото ѝ позволяваше здравата му хватка.

Той я пусна, но бе готов да заглуши моментално един евентуален крясък.

Но това не бе нужно. Изведнъж тя се отпусна. Бе преодоляла страха си изненадващо бързо.

— Вие сте убили брат ми Джоузеф — промълви Естер развълнувано. — Как мога да не се страхувам от вас! — тя сложи отново ръце на лицето си и се наведе напред. Раменете ѝ трепереха. — Как изобщо влязохте тук? — изхлипа тя. — Мъжът ми каза, че сте затворен.

— Избягах — каза той с тих глас. — Росман искаше да ме заведе при съпруга ви. Вероятно той щеше да иска нещо от мен. Тогава успях да надхитря Росман и неговите партньори. Не чухте ли врявата в града? Всички ме търсят трескаво. Единственият ми шанс бе тази къща. Никога няма да се усъмнят, че съм тук.

Тя отново свали ръцете си. Сега се владееше напълно.

— Искате да ме използвате за заложница? — попита Естер. — Вярно ли е?

Той се засмя:

— Аз не се бия срещу жени, мисис ван Кърк.

— Какво тогава искате?

— Първо, едно сигурно скривалище — отговори той. — А може би ще успея да ви убедя в истината. Не съм убил брат ви Джоузеф. Бърк Мортън хвърли ножа. Всичко доказва, че той уби Джоузеф

напълно умишлено. Мисля, че това бе хладнокръвно, предварително замислено убийство.

По мокрото ѝ лице се изписа силна уплаха. Ласитър имаше чувството, че е стигнала до отговора на въпроса, над който тя самата дълго бе размишлявала. Въпрос, който започна да я измъчва отново.

Иначе щеше да реагира със спонтанна съпротива и щеше да приеме това чудовищно обвинение като лъжа.

Но Естер остана спокойна. Ласитър така и очакваше.

— Това е безсмислица — каза тя. — За какво му е трябвало на Мортън да прави това! Имаш ли обяснение?

— О, да, мадам, имам. Или още не знаете, че и вашият брат Ейрън също е убит? Вчера вечерта, когато братът и сестрата Кели са му били на гости. Но съм твърдо убеден, че това е станало тази нощ.

Тя го гледеше уплашено и същевременно заинтригувано. Беше наясно със смисъла на неговите думи. Не искаше да повярва. Всичко в нея се противопоставяше на действителността.

Естер протегна ръцете си, сякаш се съпротивляваше.

— Не! Не ви вярвам, Ласитър! Вие сте един проклет и жалък лъжец. Кой би трябвало да бъде заинтересуван от това?

Ласитър продължи неумолимо нататък.

— Вашият съпруг, мисис ван Кърк!

Естер подскочи, но успя да се овладее изненадващо бързо. За него това бе нов знак, че тя самата си е направила такива заключения.

— Вие сте луд, Ласитър! — изсъска тя ледено. — Вие сте един дявол. Представяте се за невинно ангелче, а същевременно искате да сторите зло на семейството ми. Вие сте направо един дяволски кучи син!

— Бяха ли богати братята ви? — попита Ласитър делово. — Оставиха ли голямо наследство?

— Вие мислите, че Маркус е искал по този начин да се добере до богатството им?

— Само ако е имало такава.

— Да, има. И според закона аз съм пълноправната наследница. Следователно никой друг освен мен не е заинтересуван толкова много от убиването им. Чувате ли, Ласитър! В багажа на брата и сестрата са намерени 20 000 долара. Точно толкова, колкото са откраднати от Ейрън. Това не е ли достатъчно доказателство?

— Щом ви задоволява, мадам.

— Да, задоволява ме — изрече тя нервно. — Защо не прехвърлите вината за убийствата на мен? В края на краищата така излиза.

Той искаше да отговори, но не можа. Вратата се отвори с трясък и се блъсна в стената.

Ласитър отскочи встрани. Неговият „Уинчестър“ политна високо. Същевременно той се приведе.

Трима мъже стояха в рамката на вратата.

Те държаха револвери в ръцете си и викаха нещо високо. Думите им не се разбираха. Заглушаваше ги трясъкът и плющенето на изстрелите.

Може би викаха на Ласитър да се предаде. Но неговата бърза реакция направи валиден само един глас, този на оръжията.

Едновременно два куршума одраскаха и без това разраненото тяло на Ласитър. Другите изстрели прелетяха покрай него.

Коленичил, той изпразни завоювания „Уинчестър“. С поразяваща бързина.

Отново бе улучен. Ласитър изрева и се претърколи по килима. Изглеждаше, сякаш е тежко ранен. Но това бе пак драскотина.

Със стиснати зъби Ласитър изпрати последните си куршуми и видя как тримата мъже се свлякоха накуп, поразени от неговите изстрели. При това двама от тях нададоха пронизителни викове, преди да се строполят окончателно.

Ехото от изстрелите още се носеше из къщата. Чак сега Ласитър забеляза, че по лицето му тече кръв. Главата му бучеше и тътнеше бясно.

Всичко пред очите му се въртеше. Обземаше го слабост. Не бе усетил как в разгара на сражението един изстрел го бе засегнал в главата.

И отново някой се появи на вратата. Ласитър виждаше смътно мъжа, но успя да забележи, че е добре облечен. Това трябваше да е самият Маркус ван Кърк.

Ласитър просто падна върху килима и се изпъна. Защо имаше кръв по лицето си? Той затаи дъх. Не трепваше. Трябваше да изглежда като мъртъв. Само така съдбата можеше да го помилва за по-дълго време.

Той бе много изтощен, за да може да се съпротивлява. Освен това оръжието му бе празно. Преди да успее да извади двата револвера, ван Кърк щеше да го застреля.

Ласитър чу стъпки, ван Кърк застана до него и го скрита с ботуш.

Заболя го, но Ласитър остана ням и неподвижен.

— Убили са го най-после, копелето! — чу той ръмженето на ван Кърк. След това чу и въпроса:

— Естер, добре ли си?

— Да, всичко е наред, Маркус. Бях ужасно изплашена. Той се появи така внезапно в стаята ми.

— Така си и помислих — избоботи той. — Чух няколко мъже да говорят за една смешна случка при онова старо дърво. Реших да проверя още веднъж. И там ме обзе правилно съмнение.

— Щастлива съм, че дойде, Маркус.

— Какво искаше той от теб? Отдавна ли е тук?

— Не, отпреди малко. Разказваше ми, че бил невинен. Не бил убил Джоузеф. Мисля, че искаше аз да се застъпя за него пред тебе.

— Това вече не е нужно. Той получи, каквото заслужаваше. Кой тогава е убил Джоузеф?

— Не каза нищо.

Бученето вече бе спряло в ушите на Ласитър. Той чуваше добре какво говорят двамата помежду си.

Жената бе предпазлива. Трябваше да помисли. Беше си изработила определена тактика. В такъв случай думите на Ласитър не бяха хвърлени на вятъра.

— Жалко, че е мъртъв — каза ван Кърк. — Щеше да е по-добре, ако го видех с въжето около врата.

— Това вече не е от значение — каза тя провлачено.

— Имаш право, скъпа — отговори. — Какъв дявол само. Добре, че най-сетне е мъртъв. Между другото той уби вече петима от хората ми. Двама в двора на затвора и трима — тук. Ласитър обезвреди почти всички мъже в града. Росман и единият му по-мощник са ранени. Бърк Мортън е със счупен глезен и засега е извън строя. Жалко, с удоволствие бих му задал няколко въпроса. Макс мислеше, че той е таен агент на правителството. Онези кучета във Вашингтон стават все по-внимателни.

— И какво от това? Остави — каза Естер. — Нали няма от какво да се страхуваш, Маркус. Та ти си един верен на закона гражданин.

— Вярно е. Въпреки това не гледат с добро око на тези институции, които искат да се намесят тук. Ние сме достатъчно силни, за да се грижим сами за реда.

По стълбите се чуха тежки стъпки.

— Ей, бос! — извика шериф Росман. — Къде се криете?

Ласитър разпозна дрезгавия глас на плешивия пазител на закона. Той не беше сам. Това се разбираше по стъпките. След няколко секунди щяха да влязат в стаята.

Ласитър нямаше нито миг за губене. Не можеше да продължава да играе ролята на мъртвец, когато е наблюдаван от толкова много хора.

Той премигна и с един поглед прецени цялата обстановка.

Ван Кърк стоеше на три крачки от него, до фотьойла на жена си, и гледаше към вратата.

— В стаята на Естер съм, Макс — извика той. — Убихме копелето, но за жалост отново има няколко жертви. Ела и виж сам.

Ласитър не се колеба дълго. Той скочи така внезапно, че ван Кърк и неговата жена нададоха викове на изненада. Ван Кърк посегна към револвера си, но Ласитър вече се носеше със скок към него.

Достигна го, преди да е успял да извади пистолета си. Удари го с ремингтъна странично в главата.

Ван Кърк политна назад. Той беше зашеметен, но въпреки това се опитваше да вдигне колта си.

Ласитър действуваше бързо и неумолимо. Ван Кърк бе невероятно здрав мъж и затова го удари повторно с револвера си. Чак тогава бандитският бос замъгли очи.

Естер ван Кърк бе като парализирана. Тя дори не викаше. Ласитър забеляза това едва накрая.

Вече бе минал зад гърба на изпадналия в безсъзнание и преди той да се строполи на земята, го прихвана с лявата си ръка през гърлото.

В отворената врата се появи шерифът. Няколкото мъже зад него изреваха диво, когато видяха в какво положение се намира техният бос.

Ласитър вече бе опрял оръжието си в слепоочието му. Той нямаше какво повече да каже.

— О'кей, Ласитър — прогърмя Макс Росман, който държеше лявата си ръка на превръзка. — Ти отново имаш думата, но не бързай да се радваш предварително.

— Не мърдай! — заповяда Ласитър. — Ще държа ван Кърк, докато се споразумеем.

— Елате, мадам — каза Росман. — Ще ви отведе на сигурно място.

— Не! — изкрещя тя. — Ще остана при съпруга си!

— По собствена воля? — попита с недоумение Росман. — Този човек е опасен престъпник. Той е кръвопиец. Побеснял звяр. Мадам, не забравяйте какво причини той в този град. Не можете да бъдете нито за секунда сигурна за живота си.

— Оставам тук, където ми е мястото. При моя мъж — каза тя енергично. — А сега изчезвайте заедно с хората си, шерифе! И не измисляйте повече глупости. Вече успяхте да направите достатъчно!

— Мадам, но аз...

— Не искам да слушам нито дума, мистър Росман! — извика Естер. — Вървете си, по дяволите! Трупове също не искам да виждам! — добави тя бързо. — По-живо, размърдайте се!

Естер можеше да бъде дяволски енергична. Ласитър имаше чувството, че тя скоро предпазливо ще закомандва и мъжа си.

Ван Кърк все още висеше в хватката на Ласитър, но вече в пълно съзнание. Ласитър държеше пистолета, опрян в главата му.

— Легни, ван Кърк! Ръцете на гърба!

Големият бос се подчини. Страхът се таеше дълбоко в душата му. При това го гризеше и съвестта.

Ласитър извади от джоба си една кожена връв и здраво завърза с нея ръцете му.

Шерифът и неговите помощници бяха изнесли мъртвите и бяха изчезнали.

— Можете да си вървите, мадам — каза той. — Не бих искал да ви въвличам в цялата тази история.

Това засяга само мъжа ви.

— Какво си намислил? — изпъшка ван Кърк. Той се обърна по гръб и се изправи. Това не му бе трудно, макар че беше вързан.

— Искам само да освободя брата и сестрата на Кели — отговори Ласитър. — След това вие трябва да върнете конете ни и всичко останало, което ни бе отнето при арестуването. Разбира се, и двадесетте хиляди долара, които вашите хора намериха в багажа на Кели. Ясно ли е?

Той се засмя дяволски. Лицето на ван Кърк се изкриви.

— Парите на моя девер Ейрън! — изкреця той, без да се владее. — Кели са ги откраднали от него. Сега принадлежат на жена ми. Нямате право на това, Ласитър.

— Точно това очаквах да кажете — ухили се Ласитър. — Но изобщо не е доказано, че Кели са убийците на Ейрън Спърк. Двамата твърдят обратното. И още нещо, ван Кърк. Ако те са истинските убийци, то трябва да бъдат дадени на съд там, където са извършили престъплението. Или тук, в щата Оклахома, има други закони?

Ван Кърк гледаше разярено в пода.

— Проклет да сте, Ласитър.

Ласитър си наля още едно уиски. Поръси малко върху кърпата си и притисна с нея раната на слепоочието си, която все още кървеше леко. Започна да го пари, но лицето му не трепна.

— А сега искам да се освежа, мадам — обърна се той към Естер ван Кърк. — Искам да се изкъпя и избръсна. Бъдете така мила и ми намерете чисти дрехи. В тези вече не мога да се понасям.

— Ще се погрижа за това — каза жената уморено.

Нищо чудно, сигурно цялата нощ не беше мигнала.

— Естер! — извика мъжът ѝ. — Няма да изпълняваш желанията на този човек!

— Ако не го направи, ще съжалявате за това, ван Кърк — каза Ласитър спокойно. — В крайна сметка ще взема вашите дрехи, а вас самия ще разходя гол из града.

Ван Кърк пребледня. Той стисна устни и се вгледа отново жлъчно в килима.

Ван Кърк го слушаше с лукаво изражение.

— Какво си намислил, Ласитър? Искаш откуп за мълчанието си? Или може би трябва да те включа в сделките си?

— Това не ме интересува — отвърна му Ласитър студено. — Имам съвсем други желания. Нямам намерение да вземам каквото и да било от теб, нито пък да се намесвам под някаква форма.

— Искаш само да си отидеш свободно, заедно с двамата Кели?
— попита раздразнено ван Кърк. — Мисля, че това не е най-важното за теб.

— Е, ще направя още нещо — засмя се Ласитър. — Може да се стигне дори до примирие между нас.

Ван Кърк го погледна с невярващи очи. Просто не можеше да разбере подобни добронамерени гости.

— Искаш да си стиснем ръцете. А, Ласитър?

— Запланувал, съм нещо голямо — отговори той. — Повече не мога и не искам да ти кажа. След време ще узнаеш за какво става дума. Но още не съм се подготвил достатъчно добре. Може да си заслужава и твоите усилия, ван Кърк. Но ако бъдем врагове, ще има още много убити. И ти сам ще бъдеш виновен за това. Приеми предложението ми! Няма да съжаляваш. В замяна аз няма да се меся в семейните ти проблеми, които трябва да уредиш. Е, добро ли е предложението?

Ван Кърк размисляше напрегнато.

— Ще мълчиш ли пред жена ми? — попита той.

— Естествено — каза Ласитър и изпита не за първи път тежкото бреме на нечистата съвест.

Това беше неумолимо твърда борба. Но до други лъжи не можа да се стигне.

— Отивам да приготвя банята — рече Естер. — Ако желаете, мога да ви предложа от дрехите на моя мъж. Както виждам, горе-долу сте еднакви на ръст.

Изглежда, ван Кърк щеше да избухне отново, но размисли навреме и отново наведе глава. Щеше да бъде значително по-добре, ако прикрие яда си. Той беше убеден, че все някога ще настъпи часът на неговото отмъщение. И тогава ще бъде безмилостен към този дявол Ласитър.

Красивата жена напусна стаята.

Ван Кърк гледаше Ласитър с неприязън.

— Скоро ще отидеш в ада, сатана!

— Остави чувствата си за друг път! — пунтира го Ласитър. — Те няма да ти помогнат сега. Какво ще кажеш да си поговорим съвсем цивилизовано? Искам да ти задам няколко въпроса. Мога ли да разчитам на отговор?

— Какво искаш да знаеш?

— Защо нареди да убият Джоузеф Спърк?

— Това е лъжа! — засмя се ван Кърк, но думите му не прозвучаха убедително. — Ти сам го уби. С ножа на Бърк Мортън. И ти го знаеш. Взел си го от стената, след като Мортън го е хвърлил по тебе, и след това си намушкал моя девер.

— Бърк имаше още един, втори нож. Той изглежда точно като този, който аз извадих от стената. Слушай, ван Кърк! Не съм вчерашен. Нямам намерение да се замесвам в тъмните ти дела. Искам само да бъда оставен на спокойствие. Намери си убиец някъде другаде. Или просто остави историята да бъде забравена. Аз искам само да ме оставите на мира, разбираш ли! И няма да позволя да обесите тези млади хора. Знам със сигурност, че те не са убили Ейрън Спърк. И ти го знаеш още по-добре от мен.

4.

Малко след десет часа преди обяд в града се случи нещо невиждано. Но нито един човек не смееше да се появи на улицата. Всички наблюдаваха изключителната случка от сигурното прикритие на своите къщи. Даже и дивата орда на ван Кърк се бе спотаила дълбоко в тил.

Големият бос не се и съмняваше, че целият град ще види големия му позор. Но за това все някога той щеше да отмъсти горчиво.

Маркус ван Кърк и неговата съпруга Естер вървяха пред Ласитър по дългата улица. Ръцете на ван Кърк бяха с белезници. Трябваше да ги донесе самият шериф Росман.

Той бе изпълнил заповедта неохотно.

Естер можеше да се движи свободно. Ласитър искаше да покаже на всички хора, че не взема жени за заложници.

Когато стигнаха до шерифството, Ласитър каза високо и ясно, така че да го чуе половината град:

— Вие можете да не идвате, мадам. Искам само съпругът ви да ни придружи, докато бъдем на сигурно място.

— Казах, че ще остана, докато трябва! — извика жената. — Моето място е до моя съпруг.

Това направи силно впечатление на хората от Бъфало. Естер ван Кърк се издигна в очите им с тихия си героизъм. Каква добра, смела и вярна съпруга бе тя.

Щом държи толкова на мъжа си, значи той не би могъл да бъде толкова лош човек, макар и някои жители да твърдяха зад гърба му съвсем друго.

Но те бяха малко. Повечето държаха на ван Кърк, защото живееха много добре, припечелвайки по нещичко от неговите афери.

Притежателите на салони и търговците също се облагодетелствуваха от парите, които ван Кърк добиваше по незаконни пътища.

Ласитър и двамата му зложници изчезнаха в шерифството. Придружи ги само Макс Росман. Той заведе тримата на двора. Братът и сестрата Кели седяха на една пейка под слънцето и гледаха уплашено. Те още не можеха да проумеят неочакваното щастие, което ги бе споходило.

Сега го виждаха със собствените си очи. Големият ван Кърк бе зложник на Ласитър. Той беше гаранцията за тяхната безопасност.

— Можем да тръгваме — каза Ласитър. — Росман, идете в хотела и донесете багажа на Кели. И не забравяйте двадесетте хиляди долара, конфискувани от вас, както твърди мистър ван Кърк.

— Но те са у него — защити се Росман. — Мистър ван Кърк, не си ли спомняте, че ги предадох за съхранение.

— А да, вярно — каза ван Кърк. — Бях забравил. Депозирах ги в банката. Там са на най-сигурно място.

— Тогава отиваме в банката — каза неумолимо Ласитър. — Росман, в това време доведете конете!

Ван Кърк изскърца със зъби от яд. Той не бе предвидил, че Ласитър ще иска обратно парите на Кели.

Нима Ласитър не твърдеше, че няма да се забърква в аферите на ван Кърк?

За ван Кърк бе нещо нормално да задържи тези двадесет хиляди, които в крайна сметка ставаха негова собственост. Той ги бе сложил предварително в багажа на Кели, като доказателство за тяхната вина. Все едно че ги бе дал назаем за малко и трябваше да му ги върнат с доста голяма лихва, която беше именно наследството на братята Спърк.

А сега тази свиня Ласитър нахалствуваше парите да се върнат на двамата мошеници.

Парите бяха броени без всякакви формалности. Достатъчна бе само думата на ван Кърк. Той беше единият от собствениците на банката — нещо, което знаеха само малцина доверени хора.

Естер ван Кърк реагира гневно, но след като Ласитър се вгледа по-внимателно, видя, че красивото ѝ лице изразяваше мълчаливо задоволство.

Тя имаше вече изграден план. Ласитър бе сигурен в това. Вероятно премисляше как най-добре да отмъсти за убийството на

братята си. Тази жена бе дълбоко засегната. Затова тя беше способна на невероятни тайни ходове.

Когато напуснаха банката, Макс Росман дойде с пет коня и две здраво натоварени мулета. Всички заповеди на Ласитър бяха изпълнени.

Потеглиха. Най-отпред яздеха Естер и Маркус ван Кърк, а след тях — Ласитър и червенкосите Кели.

Целият град ги наблюдаваше със смесени чувства.

Как можаха да допуснат един пристигнал тук непознат да се държи така дръзко? При това той бе обвинен в убийството на Джоузеф Спърк, а на съвестта на тази мошеническа двойка лежеше смъртта на известния и богат Ейрн Спърк от съседния град.

Приближените на ван Кърк бяха разпространили тази новина в последния час. Затова повечето от хората бяха на страната на ван Кърк. Както и заради смелата роля, която Естер играеше тук.

Сега убийците яздеха с обичания от всички Маркус ван Кърк, който бе взет като заложник. Това бе ужасно позорно петно за целия град.

Но в Бъфало никой не бездействуваше. За това се грижеше лично Макс Росман, който за малко щеше да откачи от усърдие. Беше се наел да върне своя бос, а и всичко, което му бе отнето.

— Ще устроим клопка на това проклето копеле! — обяви той високо. — Не можем да допуснем върху нас да легне такова унижение, такъв позор. Това, което стана, е петно за целия град. Ще платим за това на този дявол.

Половин час по-късно той вече яздеше извън града начело на двадесет души. Това бяха най-добрите, най-твърдите и решителни мъже, които бе избрал. Всички бяха устремени към победата.

Щяха да устроят на този сатана Ласитър среща, която той дълго нямаше да забрави.

Макс Росман смяташе, че предприетите мерки са правилни. Той не знаеше какво в действителност е станало.

Босът нямаше възможност да поговори с него на четири очи и да му съобщи, че се е споразумял за това заминаване с Ласитър.

Но може би не такива бяха намеренията и на самия ван Кърк. Той беше мъж, който не се предаваше лесно.

Във всеки случай единствено лошият късмет го принуди на този ход. Без да може да се противопостави. Никой после нямаше да може да спре гнева му.

Всички тях ги чакаха ужасни последствия.

И единствено когато им дадеше да разберат, щеше да се успокои. Да, заровете бяха вече хвърлени.

Бе станало следобед. Те навлизаха все по-дълбоко в Симейронските планини. Тук трябваше да има уединени ранчета и ферми, а също и индианци, но още не бяха срещнали никакъв човек.

Ван Кърк отново пришпори коня си и погледна с омраза Ласитър.

— Докога мислиш да ни влачиш с теб? Вече би трябвало да се чувствате в безопасност. Или си открил някакъв признак, че сме преследвани? Моите хора ще се придържат стриктно към уговорката. Няма от какво да се страхувате.

Той беше прав. Нищо наоколо не показваше да има преследвачи. И защо Ласитър трябваше да влачи двамата по-нататък? Наистина бе време да ги пусне да се върнат.

— Добре тогава — каза Ласитър. — Отдалечихме се достатъчно. Можете да си вървите.

Ван Кърк приближи коня си и му подаде окованите си ръце.

— Свободен ще ми е по-удобно — каза той.

Ласитър извади от джоба си малък ключ и го освободи от белезниците. След това ги прибра заедно с ключа.

— Може да ми потрябват — ухили се той. — Е, всичко хубаво. Желая ви успешно завръщане. Беше ми приятно да се запозная с вас.

Той повдигна малко скъпия „Стетсън“, шапка, принадлежаща на ван Кърк. Всъщност негови бяха и всички останали неща, с които бе облечен Ласитър. Това бяха много скъпи дрехи, които един обикновен гражданин не можеше да си позволи да облече.

— Мадам, за мен беше удоволствие.

Тя се усмихна леко. Беше като пробягващ слънчев лъч. Ван Кърк не забеляза усмивката ѝ.

— Какво ще правиш сега, Ласитър — попита го той. — Наистина ме интересува. Ще останеш ли в Оклахома?

— Ще видим.

Очите на ван Кърк излъчваха злоба. Той мислеше за двадесетте хиляди долара, които му бяха отнети така неочаквано. Но бе принуден да мълчи, не биваше да се издава пред Естер.

— Един ден ще ви заловим — заплаши ги той. — Никой не може да избегне законната си присъда — след това се обърна към жена си. — Хайде, Естер. Нямаме време за губене.

Те тръгнаха на юг.

— Сега какво? — попита Дъг Кели. — Трябва да избягаме по най-бързия начин на най-малко хиляда мили от този град.

— Вие можете да го направите — засмя се Ласитър. — Но на мен ми харесва тук.

— Ти си се побъркал, Ласитър. Те ще те подгонят като бясно куче. Нима вярваш, че ван Кърк ще се примири така лесно с поражението?

— Той няма да прости и заради двадесетте хиляди долара — каза Рут. — Какво ще правим с това богатство, Ласитър? Ще си го поделим ли? Половината за теб, а другата — за нас.

Той бе изненадан.

— Но нали това са вашите спестявания. Не мога да ги приема.

— Знаеш много добре, че тези пари са на ван Кърк — каза момичето.

— Не е възможно. Ако наистина е така, излиза, че вие сте убили и ограбили този Ейрън Спърк.

Двамата Кели се погледнаха недоумяващо. Те бяха точно такива, за каквито ги бе сметнал Ласитър. Една наивна мошеническа двойка, която бе измъкнала тук-там някой и друг долар от джобовете на богатите стари момчета. Но за големите удари им липсваше много.

— Ще се разделяме ли вече? — попита Ласитър. — Или искате да ме придружите още малко?

— Аз искам да останем заедно — каза бързо момичето. — Така е определено по-добре, Дъг.

— Мислиш ли?

— Близко до него се чувствувам сигурна.

Тя бе по-пъргавата от двамата. Ласитър вече го беше забелязал. Той играеше по нейната свирка.

— Щом казваш — предаде се Дъг. Той погледна Ласитър. — А ти наистина ли си съгласен?

Ласитър се усмихна.

— Най-малкото няма да бъда сам. Приятно е човек да има компания в тази пустош. Особено вечер, край лагерния огън.

Червенокосото момиче се засмя многозначително и погледна обещаващо Ласитър.

Той знаеше, че е отгатнала тайните му мисли. И още отсега бленуваше за вечерния огън. Това малко червенокосо дяволче бе напълно по неговия вкус. След толкова премеждия и беди му се полагаше малко разнообразие, мислеше си Ласитър.

Те се установиха за през нощта в една от множеството малки долчинки. В града се бяха запасили с всичко необходимо. Също и с една малка войнишка палатка за двама.

Рут Кели изобщо не криеше чувствата си. Дори и пред своя брат.

— Нали разбираш, Дъг, че ти трябва да поемеш първия пост — каза тя, когато седяха след вечеря, пушеха и пиеха от уискито, с което също се бяха запасили.

— Не, първи на пост ще ида аз — рече Ласитър. — Дъг е напълно изтощен. Погледни го, Рути. Очите му се затварят, както си седи.

Момчето наистина изглеждаше съсипано. Затова кимна с благодарност, щом Ласитър направи предложението.

— Тогава ще ти правя компания — каза Рут. — Ще си поприказваме наистина чудесно.

— Докато не бъдем обезпокоени.

— Мислиш, че ще се случи нещо?

— Тук трябва винаги да очакваш изненади, ван Кърк не е единствен. В тази страна гъмжи от бандити. Срещат се също и скитащи индиански разбойнически групички.

— Но ти сам каза преди малко, че тази долина е чудесно разположена — каза момичето.

— Вярно е — съгласи се той. — Но има хора, които подушват един такъв бивак от много мили разстояние. Човек винаги трябва да бъде нащрек, иначе ще се намери бързо на оня свят.

— Добре го каза, Ласитър — прозвуча от тъмнината между скалите един суров глас. — А сега си вдигнете ръцете нагоре.

Беше гласът на Макс Росман. Рут Кели извика уплашено. Брат й беше замръзнал на мястото си.

Ласитър се поколеба само една-две секунди. Бавно започна да повдига ръце, като че изпълняваше заповедта. Но докато извършваше това движение, той сякаш експлоадира.

Хвърли се назад, сви се на кълбо и направи превъртане, с което трябваше да достигне прикритието на близката скала.

Още докато се премятеше, отвред затрещяха изстрели. Това бе градушка от олово, която проглушаваше тъпанчетата. Куршумите се забиваха така близо до Ласитър, че самият той загуби надежда.

Толкова много куршуми просвириха покрай него, че чак започна да усеща горещия им лъх.

Най-после бе зад скалата. Още преди това си бе избрал мястото. Сега му дойде добре.

Почти като фантом той свали уинчестъра и мълниеносно изпрати първите изстрели, без дори да се цели.

Отговорът беше див вой.

Ласитър чу викове и зад себе си. Според гласовете, те бяха обградили бивака им. Рано бе още Макс Росман да триумфира.

Ласитър залегна и се плъзна по земята безшумно като змия. Не можеше да остане повече тук, където се намираше. Това място ще стане негов гроб, ако не се движи непрекъснато.

Добре владееше този начин на водене на бой. Щеше да им покаже ада на тези. Не можеше да бъде победен така лесно.

Въпреки че шансовете му не бяха блестящи, Ласитър запази вярата си.

Винаги поглеждаше към огъня, когато имаше пролука между скалните зъбери. Той видя как мъжете хвърлиха момчето и момичето на земята и ги оковаха. Държаха се изключително грубо. Рут и нейният брат крещяха от страх.

Ласитър продължи нататък и направи завой. Там имаше един нарязан, относително стръмен склон. Ако успееше да се изкатери на него, това вече означаваше нещо.

Като пратени от небето, в противоположната посока прибягаха няколко изплашени сърни. С пращане те се провираха между храстите.

Бандитите се развикаха. Повечето се затичаха в тази посока, докато Ласитър се приближаваше до стръмния скат на скалата.

— Там е!

Изстрели последваха вика.

— Улучих го! Улучих го!

Пред Ласитър се появиха двама, които явно не участваха в общата треска.

Единият от тях бе обърнат към ската, която бе цел на Ласитър.

— Ако бях на неговото място, щях да се напикая, Ханк — пошепна той.

— Аз също, Бърт — изломоти неговият партньор. — Внимавай, ние сами ще спечелим хилядата долара. Не трябва да ги делим с другите. Босът ще облещи очи, като хвърлим копелето в краката му.

Те се засмяха тихо, но доволно, като се тупаха един друг по рамената.

— Трябва да чакаме тук — каза Бърт приглушено. — Когато той се появи там, ще го видим достатъчно добре, за да го улучим.

— Нали знаеш, че босът го иска по възможност жив.

— Да, той иска да го накара да трепери. Не мога да му съчувствувам след всичко, което стана. По дяволите, това се казва унижение.

— Мисля, че има нещо друго в играта. Дочух нещичко. Говори се, че става въпрос за много дебела сделка. Ласитър май се появи в нашия град по определен повод.

— Вече взе да става интересно.

Оттатък, на другия край на малката долина, бе станало спокойно. Някой възкликна видимо разочарован:

— По дяволите, убили сме една антилопа.

Един през друг се надигнаха гласове.

— Млъкнете, проклетници! — изрева някой и Ласитър разпозна гласа на ван Кърк. — Разделете се! Направете обръч около цялата скала. Той трябва да е все още някъде тук!

Ласитър продължи да пълзи. Внезапно едно клонче изпраця под ботуша му. Двамата бандити подскочиха като ужилени. Оръжията им избълваха ярки светлини. Изтрещяха изстрели.

Ласитър вече беше застанал на колене. Двата куршума прелетяха над него.

Той отвърна на огъня. Двамата се сгърчиха, улучени почти едновременно, и залитнаха назад, докато най-сетне тежко паднаха на земята.

Ласитър побягна приведен. Последваха го изстрели. Той се хвърли в укритието на един голям скален отломък.

Оттук не можеше да мръдне на никъде. Между него и ската на спасението се простираше незащитена поляна, която можеше да бъде добре наблюдавана. На всичкото отгоре бе се показала и луната.

Той бе закован на това място. Нямаше как. Нищо не можеше да се направи. Въпреки всичко Ласитър съвсем не мислеше да се предава.

По заповед на ван Кърк стрелбата бе прекратена.

— Ей, Ласитър! — извика ван Кърк. — Искаш ли да преговаряме?

Ласитър не отговори. Той зареждаше нови патрони в пълнителя на уинчестъра. Това сега бе по-важно, отколкото воденето на разговори.

— По дяволите, Ласитър! Аз искам да преговаряме — опита ван Кърк отново. — Нямаш изход! Защо не го разбереш? Ние отново заловихме Кели. Искаш ли да ги обесим пред очите ти? Ти носиш отговорност за живота им.

— Ти си един долен, мръсен и лъжлив кучи син — отвърна му Ласитър. — Разчитах на договора ни. Той бе да не си пречим понататък един на друг.

— Тогава още не знаех, че ще ме завлечеш с двадесет хиляди долара. Това бе голямата ти грешка, Ласитър. Беше ми казал, че не ти трябват пари. Твърдеше, че те вълнуват съвсем други неща. Защо тогава ми задигна тези проклети двадесет хиляди долара?

— Мислех, че парите принадлежат на Кели.

— Не говори глупости, Ласитър! — извика ван Кърк гневно. — Много добре знаеш каква игра се играе.

— А знае ли милата ти женичка за това? Къде всъщност е тя?

— Изпратих я с няколко придружителя в града. Успях да я убедя, че там ще е на по-сигурно място.

— А мъжете наоколо знаят ли абсолютно всичко?

— Тук са само тези, на които мога да се доверя стопроцентово. Те ще си държат устата затворена. А сега се вразуми най-сетне! Можем да си поговорим спокойно за бъдещето, вместо да се замеряме с олово. Ти си изключително хитра лисица, Ласитър. Ние трябва непременно да станем съдружници.

— Не искам, сам ще си вървя по моя път.

— Сигурно ще направиш едно изключение.

— Не, няма, ван Кърк.

— Ще обесим веднага и двамата. Тук има достатъчно дървета. Започвайте, момчета! Искам да видя колко време ще издържи нашият специален приятел.

Веднага след тези думи Ласитър чу отчаяните викове на момчето и момчето. Те бяха завързани под една стара обелена върба.

Двама от мъжете праметнаха своите ласа през един дебел клон. Примките бяха предварително направени, а това показваше, че винаги носеха въжетата със себе си.

Ставаше опасно за брата и сестрата.

Мъжете поставиха примките на главите им и ги стегнаха.

— Ще заповядам да ги вдигнат бавно нагоре — обясни ван Кърк.
— Искам те да се мятат красиво.

— Гаден садист! — изкрещя Ласитър. — По дяволите, ван Кърк, само ако предполагам какъв си, никога нямаше да се стигне до мирно споразумение между нас.

— Стига глупости! Нали се радваше, че излезе невредим от Бъфало. Ако ме беше убил, щеше да бъдеш погубен. Не е ли така!

Двамата мъже зад брата и сестрата придърпаха малко въжетата. Кели започнаха да се повдигат нагоре, докато застанаха на пръсти и с проточени шии се мъчеха да вдишват въздух.

Ласитър се прицели и стреля два пъти. Толкова бързо, че гърмежите се сляха в един.

Двамата палачи спряха да се хият. Те изпуснаха въжетата, политнаха назад, препънаха се в някакви неравности и се строполиха. Сега лежаха, гърчейки се и стенейки, върху твърдата почва.

Малко по-нататък братът и сестрата стояха още с примки около вратовете. С тази разлика, че не бяха вече толкова впити в гърлата им.

Те все още не можеха да избягат. Бяха така завързани, че приличаха на две отвесно изправени, добре увити мумии.

По скривалището на Ласитър бе открит бесен огън. Той използва това време да смени позицията си и да се прикрие зад друг скален отломък, от който имаше по-добра позиция за стрелба.

Ван Кърк отново заповяда да прекратят безсмислената стрелба, но беше нужно доста време, докато всички престанат.

— Е, още ли искаш да гледаш как двамата се мятат? А, ван Кърк? — извика гневно Ласитър. — Тогава намери следващите доброволци. Заклевам ти се, че нямах намерение да гледам това спокойно. Ще има стрелба по мишени. За това нямам никакви предразсъдъци.

— Тогава ще ги окачим там, където не можеш да ги виждаш — отвърна му смразяващо ван Кърк. — А сега ти давам последен шанс, Ласитър! Предай се и аз съм готов да забравя всичко, станало дотук. Все още можем да се споразумеем. Ако ти не се съгласиш, още тази нощ ще се гърчиш до тези двамата.

Ласитър не отговори. Той се заслушваше. Нещо ставаше в тъмнината. Бандитите не бяха бездействували. Те го обграждаха все по-близо и по-близо. Докато говореше, бяха открили новата му позиция. Все някога щяха да стегнат обръча около него и тогава действително нямаше да има изход.

Но той искаше най-малкото да опита да се измъкне от обкръжението. Ласитър отново смени мястото си, като се промъкна зад една скала и запълзя в посоката, където вероятно се намираше ван Кърк.

Беше нужно да си повдига духа, въпреки своето почти безнадеждно положение. Щеше да бъде чудесно, ако още веднъж му се отдадеше да докопа големия бос за заложник.

И тогава ситуацията щеше да бъде определено съвсем друга. Такава, в каквата ван Кърк още не беше попаднал.

Този път обаче Ласитър се бе зарадвал предварително.

Внезапно зад него някой изкрещя и едновременно запукаха изстрели. Куршумите заваляха като град и се сплескваха в скалата.

Още веднъж Ласитър се скри със скок на сигурно място в една скална вдлъбнатина. Но тук отново се намираше в миши капан. Нямаше връщане назад, а бе невъзможно да смени позицията си.

Тук можеха да го заловят и те го знаеха.

Мина му през ума да се предаде. Съпротивата повече нямаше смисъл. Може би ще успее още веднъж да залъже боса и да му разкрие нещо от големите си планове. Само ако успееше да спаси по този начин живота на двамата Кели, то той щеше да спечели много.

— Сега вече няма мърдане, Ласитър! — извика ван Кърк с див възторг. — Излез от тази дупка и се покажи. Няма повече смисъл!

Ласитър не отговори веднага. Коствуваше му много усилия да се предаде така жалко.

Още веднъж трескаво премисли дали няма някакъв нищожен шанс, но наистина нямаше такъв.

— Какво има, Ласитър? Реши ли се най-последно?

— О'кей, ван Кърк. Идвам.

— Тогава не ме карай да чакам дълго. Изгарям от нетърпение да те видя. Ей, това се казва среща!

Той се изсмя ехидно. Смехът му се понесе в нощта.

И тогава Ласитър се престаши.

Раздвижи се бавно. Искаше да излезе от сянката на скалната плоча и да се покаже на лунната светлина.

В същия момент се случи нещо непредвидено. Прозвуча женски глас:

— Не се предавай, Ласитър! Ние ще ти помогнем! И тогава в тази малка долина се отприщи адът...

5.

Ласитър скочи обратно в скалната вдлъбнатина. Навсякъде около него трещяха карабини, револвери и рязани пушки. От всички посоки се носеха виковете на улучените.

— Назад! — ревеше ван Кърк. — Всички назад! Това са убийците от Ранчото на бегълците!

Ласитър наблюдаваше внимателно през един отвор между скалите. Той видя как стрелящи и крещящи мъже бягаха под лунната светлина. Някои спираха посред бега си, сякаш стигнали до невидима стена, и се строполяваха. Други се добираха до сигурно място, като пълзяха.

Всичко се стовари със страхотна бързина върху бандата на ван Кърк и също така бързо настъпи спокойствие.

— Стига! — извика жената със стоманен глас. — Те се предават! Оставете ги да бягат!

— Джеси, защо се намесваш! Тъкмо щях да заловя един опасен хищник в капана си! Стой настрана!

— Не ме занасяй, ван Кърк! — извика тя разярено. — Ти беше на път да обесиш двама младежи.

— Това бе само блъф — опита се да я заблуди. — Искях да принудя Ласитър да се предаде.

— Какво искаш от него, Марк ван Кърк?

— Той е крастав кучи син, Джеси. Той донесе безредие в тази страна! В моя град извърши пъклени дела. За един ден загинаха повече, отколкото за последните шест месеца. А ти как се появи тук?

— Бях с моите хора на път за града. Чух, че там са се объркали нещата. Докато яздехме, чухме стрелбата. Като се ослушахме, те чух да извикваш няколко пъти името на Ласитър. Също така видях как той се застъпи за тези младежи. Това го издига много в очите ми.

— Това са братът и сестрата Кели! — извика ван Кърк. — Сигурно си чувала вече за тях. Те са се специализирали да ограбват

богатите хора, особено по-възрастните! Изглежда, че бяха компания на Ласитър.

— Оттегли се заедно с мъжете си, ван Кърк! — заповяда Джеси, господарката на Ранчото на бегълците, за което Ласитър бе чувал някои неща.

Да, това бе ранчото, което търсеше. Не знаеше обаче, че господар на ранчото е жена. Това беше изненада за него.

Но Ласитър беше доволен. Най-последно се бе добрал до целта. По една случайност. Мислеше, че ще трябва да се мъкне цяла вечност през тази слабо населена местност, докато щастието му се усмихне благосклонно.

Всичко стана по-бързо и по-неочаквано, отколкото можеше да предположи.

— Джеси, трябва непременно да си поговорим! — извика ван Кърк. — Имам чувството, че този човек е наш общ враг. Ние трябва отново да се договорим и съюзим, както в добрите стари времена, когато бяхме приятели.

— Не ми напомняй за старите времена, Маркус! Те никога няма да се върнат! Това ти го знаеш прекрасно! А сега се измитай! И си приберете мъртвите и ранените! Докато се оправите, оръжията трябва да мълчат.

— Това означава ли, че ми обявяваш война, Джеси?

— Зависи от тебе, Марк. Ще се срещнем през един от следващите дни. На място, което аз ще определя. Ще дойдеш ли, когато ти изпратя съответната покана?

— Какво си намислила?

— Ще разбереш тогава. А сега опразнете долината. Скоро отново ще чуеш за мен, ван Кърк.

Това бе един изключително красноречив диалог. Ласитър бе сигурен, че когато слънцето изгрее, тук ще се случи нещо. Ситуацията, в която беше попаднал, бе наистина интересна. И всичко това благодарение на една щастлива случайност.

Маркус ван Кърк даде заповед за изтегляне. Цялата долина бе опразнена, включително от мъртвите и ранените.

Ван Кърк бе понесъл тежки загуби в последните часове. И то само поради това, че Ласитър беше предизвикал салонен побой. Само

заради една малка мошеническа двойка и една горила на име Бърк Мортън.

И за всичко това единствено виновен бе Ласитър.

Той напусна скалния навес и се запъти към дървото, под което стояха братът и сестрата Кели.

— Съжалявам, Рути — каза той тихо, когато ги освобождаваше от въжетата. — Не предполагам, че ван Кърк ще отвърне толкова бързо на удара. Наистина съжалявам.

Тя се усмихна.

— Мисля, че ще наваксаме загубеното.

— Бъди сигурна в това.

Ван Кърк и неговите бандити вече се оттегляха. Големият бос още веднъж опита да се споразумее с Джеси по мирен път. Но тя го прекъсна още преди да е успял да ѝ направи някакво предложение.

— Откажи се, Марк! — извика тя. — Ще получиш новини от мен. Ако си умен, ще застанеш на моя страна. Ти знаеш какво очаквам от теб.

— Не мога да ти дам това, което искаш. Колко пъти да ти казвам!

— Ще отстъпиш още малко, Марк. Един ден ще ти стане ясно. Няма да омекна предварително.

— Но аз нищо не мога да направя, Джеси. По дяволите, трябва да разбереш, че ръцете ми са вързани.

— Това ще се види, Маркус ван Кърк. Както чувам, наред е да очистиш жена си. Ти явно не се спираш пред нищо.

— Несправедливо ме обвиняваш, Джеси.

— Не започвай отново с лъжите си! Давам ти последен срок. Изчезвай най-после!

— Внимавай с Ласитър, Джеси!

— Остави тази грижа на мен!

Пет минути по-късно Маркус ван Кърк се изтегли окончателно заедно с бандата си. Ласитър стоеше все още при двамата Кели. Рут, изглежда, вече се бе отърсила от страха си. Но Дъглас не бе дошъл на себе си. През цялото време той стоеше блед и с напрегнато лице.

Стройна женска фигура пристъпи на фона на лунната светлина. Ласитър я виждаше за първи път. Бе впечатляваща. Имаше дълги руси коси с цвят на узряла пшеница. Падаха като пухена наметка върху раменете ѝ, които неспонтанно се разкриваха пред погледа.

Ласитър усети, че Джеси има огнена кръв.

Тя излъчваше едновременно нежност и тайнствена застрашителност, една необузданост, която необяснимо го привличаше!

Ласитър бе чувал за Ранчото на бегълците. Но къде се намира то, Бригада Седем не можеше да открие и до ден-днешен. Имаше многобройни предположения и догадки, но никакви доказателства.

Тайната около Ранчото на бегълците започваше да се разбулва.

Джеси го оглеждаше изпитателно. Не сдържаше чувствата си. Погледът ѝ бе изключително пронизателен. Тя бе повече от темпераментна. Ласитър предчувствуваше, че тук ще преживее още нещо.

— Значи ти си мъжът, дръзнал да внесе неспокойствие в Бъфало — започна разговора Джеси. — Казваш се Ласитър...

Той кимна.

— Така, вече си знаем имената, Джеси.

— Шерман — каза тя. — Джеси Шерман. Говори ли ти нещо това име? Имам предвид Сам Шерман, а не Джеси.

— Съжалявам. Нов съм по тези места.

— Какво те доведе в Бъфало, Ласитър?

Тя отправяше своите въпроси изключително прецизно. Явно знаеше точно какво иска. Интересна жена.

— Божията воля — каза Ласитър. — Това е всичко. Нищо друго.

Тя посочи с поглед двамата Кели.

— Не си ли ги познавал преди?

— Защо мислиш така?

— Защото намирам за странно, че си се намесил. Бърк Мортън е убил с юмруците си не един мъж, дръзнал да се намеси в неговите работи.

— Добре си информирана.

— Това не е проблем. Имам шпиони навсякъде. Иначе нямаше да дойда, за да те екзекутирам. Бяхме на път за града.

— Наистина ли искаш да ме екзекутираш?

— Враговете на ван Кърк са и мои врагове.

— Изглежда, страхотно ми върви. И на моите млади приятели също. Според слуховете, те са убили девера на ван Кърк, Ейрън, а на моята съвест лежи другият му девер, Джоузеф Спърк. Това е една

противна история, в която попаднах и аз. Но предполагам, че вече знаеш.

— Всичко — отговори тя. — Маркус ван Кърк е едно безскрупулно куче. Но според мен този път е прекалил. Винаги съм вярвала, че все някога ще направи фатална грешка.

Джеси го огледа внимателно от главата до петите. След това продължи тихо:

— Така както те гледам, мисля, че този път наистина е сгрешил. Но той е бил принуден да действа така прибързано. В момента се намира във финансови затруднения. Работите му не вървят особено добре.

— Що за работи са това?

— Както е известно, той е търговец на стоки. Притежава няколко товарни влака. Припечелва добре, но за него това са само трохи. Ван Кърк е много предприемчив. Един ден ще се издигне високо. За това той действа с всички средства. Дори минава през трупове. А сега разкажете как се озовахте тук. Още не знам историята. Отлъчен сте от закона или е станало нещо друго?

Ласитър ѝ разказа накратко. Той видя как тя няколко пъти кимна с глава. Очите ѝ блестяха.

Това много му харесваше, особено на лунната светлина.

— Историята ми допадна — каза тя, когато той свърши. — Ти наистина си луда глава, Ласитър. Ако желаеш, можеш да работиш за мен. Аз търся хора като теб.

— И каква ще бъде работата?

— Такава, каквато ти приляга — изрече тя. — Притежавам едно ранчо. Всъщност то все още принадлежи на баща ми, но той лежи в затвора във форт Смит. Осъден е на двадесет години. Но аз съм уверена, че скоро ще го освободят.

— В какво се беше забъркал? — попита Ласитър.

— Организирани кражби на добитък, някой и друг обир на пощенски конвои и банки. Търговия на уиски с индианците. За щастие не можеха да го обвинят в нито едно убийство. Иначе щяха да го обесят. Сигурно вече си чувал колко е твърд този съдия Айзек Паркър. Изобщо е неотстъпчив, щом става дума за бесене.

— А ти естествено считаш баща си за невинен — каза той с неприкрит сарказъм. — И ако съм разбрал всичко правилно, то и ван

Кърк е замесен в историята.

Лицето ѝ се разкриви в злобна гримаса.

— Ван Кърк изпрати баща ми на заточение — изсъска тя. — А баща ми го скри от съда, когато го разпитваха. Татко бе призовал именно ван Кърк за свой свидетел. Той трябваше да потвърди, че му е бил гост по време на последния банков обир в Симейрон. Тогава обвинението щеше да се провали по всички пунктове. Но Маркус ван Кърк не благоволи да се яви пред съда. Оказа се голям дявол. Баща ми е осъден за престъпления, които в действителност извърши самият ван Кърк. Но днес е вече трудно да бъде доказано. Ако аз успея да го направя, ще има нов процес срещу татко и той ще получи значително по-малка присъда. Така поне твърди адвокатът.

— И сега се мъчиш да поставиш ван Кърк на колене.

— Това ще бъде много трудно, но аз ще се боря на всяка цена и ще опитам всичко, за да помогна на баща си. Сега съм се заловила с друго средство, но за него ще ти разкажа, след като се опознаем по-отблизо. Първо трябва да знам дали мога да ти имам абсолютно доверие. Ще дойдеш ли с мен в ранчото?

— Какво ще стане с тях двамата? — Ласитър погледна брата и сестрата Кели.

— Могат да дойдат с нас, ако желаят.

Като чуха думите ѝ, Рут и Дъглас се усмихнаха доволни.

— Трябва да знам още нещо — рече Ласитър. — Само от ранчото си ли живееш, или се занимаваш с още някакъв допълнителен бизнес като някои в тази страна?

— И ако се окаже престъпничка, Ласитър? Тогава какво?

— Сега разбирам — промърмори той и кимна с глава. — Аз самият не съм ангел. Но досега не съм влизал в конфликт със закона. Най-добре се живее по този начин. Така се избягва опасността да дишаш застоял въздух много години.

— Ти няма да влезеш в конфликт със закона — каза Джеси категорично. — Или не си видял какво е станало с Макс Росман? Чиста гавра е такъв като него да носи шерифска значка. Носи се слух, че има обяви за залавянето му в повечето щати. Разбира се, под съвсем друго име.

— Така си и мислех.

— Такъв можеш да го убиеш спокойно. За главата му сигурно ще получиш тлъста награда.

— Не е по моя вкус.

— Аз също не те считам за такъв. Точно обратното — струва ми се, че и ти сам не можеш да се справиш. Ние двамата можем да станем съвсем порядъчен екип. Добре стана, че се срещнахме. Е, идвай с мен в моето ранчо. Там тримата ще бъдете в безопасност и най-после ще можете да си отдъхнете от вашите приключения. Май не си спал цяла вечност, Ласитър.

— Само два дена — отвърна той сухо. — Мога да издържа още.

— Вярвам ти. А сега оседлайте конете си. Най-късно до половин час искам да сме опразнили долината. В ранчото ни чака още работа. Оттук нататък трябва непрекъснато да внимаваме за евентуално нападение от ван Кърк.

— Едва ли ще посмее още веднъж. Стига му кървавият данък, който неговата банда трябваше да плати днес.

— Той става толкова по-опасен, колкото по-зле е ударен, Ласитър. Не трябва никога да подценяваш този човек. Мисля, че вече си го усетил на свой гръб.

— И така може да се каже.

Той й кимна и след това заедно с двамата Кели започнаха да оседлават конете и да товарят мулетата.

След по-малко от половин час започна ездата през планините. Ласитър изгаряше от нетърпение.

Дали наистина се касаеше за тъй нареченото Ранчо на бегълците, в което неведнъж бяха отвличани зложници?

Не беше сигурно, тъй като в много ранчета в тази индианска земя прибираха бягащи от закона хора и ги караха да работят за собствениците, като им плащаха малко пари и им предлагаха убежище.

Ласитър бе в напрежение. Какво ли го очакваше?

6.

Ранчото бе построено преди около три или четири години. Всичко се намираще все още в първоначалното си състояние, много от нещата в него не бяха изобщо променени. То приличаше по-скоро на някакво учреждение. За Ласитър бе ясно, че то служи единствено за маскировка. Досега бе забелязал само няколко малки стада биволи.

Те пристигнаха тук тъкмо по изгрев слънце. Двадесет мъже съпровождаха Джеси Шерман. Около стотина коне се разхождаха на воля в заграждението и на ливадата.

Имаше само една жилищна постройка, обор и навес, където се сместваше ковачницата на ранчото, една барака с обща спалня и една по-мъничка барака с надпис „Салон“.

Тук имаше също и момичета, както скоро Ласитър щеше да забележи. Повечето от тях се намираха дори и сега, на разсъмване, в заведението, чиято врата бе широко отворена, така че да се вижда добре задимената вътрешна зала.

Няколко мъже лежаха на открито и изтрезняваха. Други седяха вътре на масата и чакаха да им се сервира закуската. В цялото ранчо цареше активен живот и движение. На зазоряване тук бе много по-оживено, отколкото в който и да е било град.

Това в действителност не беше ранчо, а по-скоро убежище на хора извън закона и разбойници. От салона излязоха първите любопитни. Те искаха да видят кого е довела шефката тук.

Джеси Шерман им угоди, като на висок глас съобщи кои са тримата нови.

— А сега вие трябва сами да се погрижите за себе си — каза Джеси. — Или не, чакай, Рути, ти можеш да дойдеш с мен в голямата къща, ако желаш. Имам нужда от помощничка за кухненската работа, а също можеш да се грижиш и за реда в стаите. Искаш ли?

Рут Кели, която бе наречена Рути и обичаше да ѝ казват така, беше въодушевена от предложението. По такъв начин щеше да бъде по възможност най-дълго време близо до Ласитър. Вече си представяше

как ще бъде с него. Но това вече не го вълнуваше. Особено откакто се бе запознал с господарката на Ранчото на бегълците. Тази жена го беше омагьосала. Той вече не бе способен да мисли за нещо друго.

— Тогава влизай с мен — каза Джеси. — Само вие двамата. Дъг, най-добре е да си потърсиш място за спане в общата постройка. Там бързо ще намериш приятели. Вярвам, че няма да се чувствуваш изолиран. Можеш да ядеш и да пиеш в нашия салон. Естествено срещу умерено заплащане. Тук не е благотворително дружество. Надявам се, че ще си доволен.

Ласитър му хвърли предупредителен поглед. Момчето не трябваше да постъпва лекомислено с парите си.

— Мисля, че ще се оправя, мадам — каза Дъглас Кели. — При нужда моята сестричка ще ми вземе няколко долара.

Ласитър разбра какво се криеше зад тези думи. Двадесетте хиляди бяха в Рути, така бе по-добре. От двамата тя притежаваше значително по-пъргав ум и по-бърза ориентация.

Джеси Шермън влезе с Ласитър и червенокосото момиче в къщата. Вътре бе обзаведено простичко, но въпреки това уютно. Тук човек се чувствуваше чудесно.

Една мексиканка им сервира в дневната богата закуска с яйца и шунка, а също и собственоръчно направен хляб. Ласитър се хранеше с удоволствие. Рут все още бе много притеснена, за да може да се наслади истински на храната.

— Молина — обърна се Джеси към пълната мексиканка. — Искам след това да покажеш на това девойче стаята. Тя има нужда най-напред от няколко часа сън. След като си отпочине хубаво, ще е на твое разположение да ти помага в домакинството. Погрижи се за нея.

— С удоволствие, мадам — каза радостно Молина. Тя потупа Рут по рамото и сподели: — Ще се разбираме чудесно, Рути. Но трябва да си старателна и чиста. Това ще е всичко, което ще искам от теб.

— Разбира се, че ще се постарая — усмихна се момичето, но Ласитър видя, че това не бе по сърцето ѝ. Тя бе поставена принудително в един свят, за който изобщо не бе и сънувала в своя досегашен живот.

Рут бе свикнала да изкарва парите си по по-лек начин. Положително бе под достойнството ѝ да се занимава тук с унизителна работа, след като вече бе притежателка на достойната сума от 20 000

долара. За нея това бе невероятно богатство. Рут си се представяше като принцеса, която други трябваше да обслужват.

Но разумът ѝ подсказваше, че тук трябва да живее така, както ѝ определяха. Поне няколкото следващи седмици, тъй като никъде другаде животът ѝ и този на нейния брат нямаше да бъде толкова сигурен.

След закуската отвън се чу тропот от копита. Още една голяма кавалкада приближаваше към Ранчото на бегълците.

Джеси скочи и изтича към един от прозорците.

— Това е Финигън — каза тя. — Моята дясна ръка. Веднага ще те запозная с него, Ласитър. Рути, ти ще прибереш съдовете и ще помогнеш на Молина при миенето. След това можеш да се оттеглиш в стаята си, ако желаеш.

— Да, мадам.

Тя работеше бързо и безропотно.

Едва бе успяла да почисти масата, когато влезе Финигън. Ласитър разбра веднага, че това е той. Мършав тип с тънки черни мустаци. Носеше тъмни кожени дрехи, богато украсени със сребро. Този мъж бе изключително предизвикателен. Той, изглежда, добре преценяваше останалите хора.

Ласитър го прецени като разузнавач от първа класа.

Без съмнение той бе много опасен. Това можеше да се разбере по очите му, които излъчваха студенина и бруталност, но също и достойна доза тайнственост и лукавост.

— Това е Флойд Финигън, моят предводител — каза Джеси, но Ласитър долови, че гласът ѝ не прозвуча съвсем сигурно. — Флойд, това е Ласитър. Имаше проблеми с ван Кърк.

Финигън погледна Ласитър с неприкрита злоба.

— Нима отново искаш да започнеш война с ван Кърк, Джеси Шерман? — попита той строго. — Как се случи това?

— Направих го, тъй като бях права, Финигън — отговори тя твърдо. — Настъпи времето, когато ван Кърк трябва да се посгрее. Много добре знам какво съм си позволила.

Финигън се отпусна на най-близкия стол и хвърли пращната си шапка върху масата. След това взе бутилката с уиски и си наля една чаша.

С властен глас той се провикна да му донесат кафе. Рут Кели се стрелна веднага, донесе голяма чаша с кафе и постави захарницата до нея.

Тя искаше да се отдалечи, но Финигън вече я бе обгърнал през талията и я привлече към себе си.

— Я, какво имаме тук?

Вече я беше сложил на коленете си. Той я погали и тя се усмири. Бе привикнала към това. А този не беше такъв безогледен грубиян като Бърк Мортън, който почти я смачка с огромните си лапи.

Не, този Флойд Финигън имаше наистина добри маниери дори когато бе малко по-настоятелен с бързите си пръсти. Освен това изглеждаше чудесно.

— Е, сладурче, откъде дойде? — попита Финигън, смеейки се.

— Откъдето дойде и Ласитър — обясни тя нахакано. — И брат ми Дъглас също пристигна с нас.

— Те са нашумялата двойка Кели — измънка господарката на Ранчото на бегълците. — Сигурно вече си чувал за тях, Флойд.

На нея ѝ бе трудно да отклони разговора и мислите на Финигън в друга посока. Тя се почувствува по-леко, тъй като Флойд се интересуваше повече от Рут Кели, отколкото от Ласитър.

Финигън се вгледа още по-внимателно в червенокосото момиче.

— Опитайте ли да оберете Маркус ван Кърк? — попита той малко смутен. — Май не ви се е удало, а?

— Обвинени сме в убийството на Ейрън Спърк — каза Рут Кели. — Това е деверът на ван Кърк, който живееше в Ростон.

— Интересно. Обаче вие, естествено, не сте го направили — ухили се подигравателно Финигън.

— Ван Кърк отново е замислил една голяма мръсотия — каза Джеси. — Ласитър е обвинен в убийството на Джоузеф Спърк. Още преди да се осъзнаят, са били тикнати в затвора на шерифа Макс.

— И ти си ги измъкнала, Джеси?

— Това бе намерението ми, но тримата вече бяха избягали. Пристигнах тъкмо навреме, точно когато отново щяха да заловят Ласитър.

— Сигурно си имала възможност да поопушиш своя смъртен враг ван Кърк, а, Джеси — рече той сухо.

Тя поклати сериозно глава.

— Знаеш добре, че не ми се е наложило, Флойд. Когато пристигнахме, Ласитър вече ги бе подредил добре. Предадоха се много бързо, след като се появих с двадесет мъже. Разреших им да се оттеглят свободно.

— Това може да се случи само на теб, Джеси — каза ѝ той студено и се почука недвусмислено с показалеца по челото. — По дяволите, не можа ли да схванеш, че това е било една невероятна възможност да премахнеш завинаги нашия най-опасен съперник. Тогава щяхме да сме единствените господари в ничията земя, Джеси. Съдбата скоро едва ли ще ни поднесе такъв удобен случай.

Той глътна всичкото уиски на един дъх и след това отпи от горещото сладко кафе.

Финигън погледна над чашата си Ласитър. В неговия поглед се четеше неприкрита враждебност. Засмя се престорено, тъй като искаше да прикрие истинските си чувства.

— Това е една невероятно страшна история — каза той. — На теб ти е пределно ясно, че това означава открита война. Не трябва да се чудим, ако ван Кърк отвърне с мощен удар. Копелето винаги има по още няколко коза, за които ние нищо не знаем.

— Ще го посрещнем подготвени — рече тя живо.

— Ако се стигне до открито сражение тук, това няма да остане дълго време незабелязано — отвърна студено той. — А ние искахме на всяка цена да не привличаме вниманието върху нас. И на всичкото отгоре ти домъкваш един напълно непознат мъж в ранчото. Откъде да бъдем сигурни, че изобщо можем да му се доверим. Забрави ли какъв е залогът на играта, Джеси?

Рут Кели все още седеше върху коленете на Финигън. Тя тъкмо беше обгърнала с ръка врата му. С това му показваше, че е готова на всичко. Мъже като него бяха по вкуса ѝ. Вероятно беше почувствувала, че вече не представляваше интерес за Ласитър.

— Рути, излез! — каза Джеси. — Това, което ще се каже тук, не е за твоите уши.

Червенокосото момиче искаше да стане веднага от Финигън, но той го задържа.

— Дали ще си отиде, или ще остане, определям аз! — сръза я той. — Тук никой не може да ми заповядва, Джеси. Ти също.

Това бе явна демонстрация на неговата мощ. Докато говореше, той гледаше победоносно Ласитър. С това искаше да му покаже кой тук е истинският бос.

Ласитър също си мислеше така.

Джеси очевидно се намираше в отбранителна позиция. Ласитър имаше чувството, че Финигън я държи в ръцете си.

Финигън притисна Рути към себе си и я целуна по устата. След това се засмя и леко я отблъсна.

— Така, миличка, това бе любовното ми обяснение. Довечера ще те посетя. Очаквам, че ще се подготвиш за мен особено добре. Сега можеш да си вървиш!

Той я тупна по стегнатия задник и я отпрати.

— Действително няма нужда тя да знае какво се планува тук — каза Финигън, след като Рут излезе. — Но това се отнася и за него, Джеси. Не ми се нрави, че си го вкарала вътре. Успя ли вече да му разкажеш какво всъщност става тук?

— Трябва най-напред да разбере дали мога да му се доверя.

— Аз мога да отговоря на въпроса ти още сега — изръмжа Флойд. — Довлякла си вълк в овча кожа. Подуших го веднага щом влязох.

Ласитър се дръпна леко назад. Той спусна дясната си ръка надолу, докато усети, че докосна револвера си.

— Искаш да ме обидиш, Финигън?

— Това вече стана, ако все още не си забелязал — отвърна му с присмех Финигън. Джеси Шермън скочи.

— Флойд, вземи си думите назад! Как можа да изкажеш такова чудовищно подозрение!

Флойд Финигън се отпусна и се усмихна.

— Няма причина да се дразниш, Джеси. Искях само да видя как ще реагира. О'кей, Ласитър? Да забравим станалото!

Ласитър кимна одобрително. Но той не вярваше на това помирение. Бе навлязъл тук в чужда зона, а Финигън виждаше в лицето му един съперник.

— Но едно трябва да ти кажа още веднъж, Джеси — продължи Финигън. — Не беше добра идея да предизвикваш отново ван Кърк. Между нас съществуваха вече почти добри отношения. Това също е

важно. Не можем да си позволим да се нахвърлим един върху друг като бесни кучета. Това само ще направи положението по-лошо.

— Искам да го заставя най-сетне да свидетелствува за баща ми! — изфуча Джеси. — Сега му е времето да се преразгледа делото. Чрез показанията на ван Кърк татко ще получи значително по-малка присъда.

— По дяволите, престани вече да се косиш за твоя старец! — прекъсна я той. — Няма никакъв смисъл, това не носи нищо на никого! Просто трябва да го забравиш. В нашия занаят всеки трябва да очаква подобни неща. Жертви винаги ще се принасят.

— Той е мой баща! — крещеше тя. — А ван Кърк го предаде, макар че и той се съгласи за кражбата на добитък от Тексас. Само поради долно предателство баща ми бе заловен на местопрестъплението. И заради лъжливи показания му прикачиха такива неща, каквито той никога не е извършвал. Преди всичко онзи банков обир до канадската граница. Това бе дело на ван Кърк, но баща ми премълча, не го издаде.

— И ван Кърк се отърва — засмя се Финигън. — Животът понякога е пълен с противоречия, Джеси. Освен това сигурно е въпрос само на седмици да бъде освободен твоят старец. Не си ли го казала вече на новия си приятел?

— Флойд! — извика тя предупредително.

— Какво има? — невинно попита той. — Защо се дразниш? Ако действително имаш намерение да му се доверяваш, можеш да му кажеш и това. На Джеси ѝ е хрумнала една съвсем скапана идея как може да притисне властта.

— Това беше твоя идея, Флойд! — извика възмутена тя. — Аз не бях съгласна с нея още от самото начало!

— Най-напред трябва да го докажеш — отвърна ѝ той ехидно. — Ласитър, искаш ли да знаеш какво се върши тук? Не! Въпреки това ще ти кажа. Джеси Шерман се е специализирала в отвличане на хора. Досега е отвлякла три момчета и получи за тях солиден откуп. Сега е взела сина на арканзаския сенатор Уилям Кронин. С това тя иска да принуди властите да пуснат на свобода любимия ѝ татко. Затова са те изпратили тук! Ти нарочно си предизвикал скандала с ван Кърк, за да се добереш по този начин до господарката на Ранчото на бегълците. Не

бих се учудил, ако това е ваше общо дело с ван Кърк — за да я извадите от играта. Наистина това ви се удаде чудесно.

— Ти си се побъркал! — изкрещя Джеси. — Всичко, което каза, е пълна глупост!

Финигън се ухили презрително. Изведнъж в ръката му се появи револвер. Той бе успял да отклони вниманието на Ласитър, като извади от джоба на черното си кожено яке една снежнобяла носна кърпа, за да избърше потното си чело. След това отново пъкна кърпата обратно и в крайна сметка в ръката му се появи този „Деринджър“. С това Финигън наистина изненада Ласитър. Джеси млъкна. И двамата гледаха към оръжието на Флойд Финигън.

— Сега да си поговорим направо — каза той бавно. — Джеси, ти повече не си господарка на това ранчо. Тази професия не ти приляга. Правиш твърде много грешки. Така просто не може да продължава. Затова аз поемам командването. Премислил съм точно какво ще правим по-нататък. Ще бъдем нещо като ван Кърк и неговата Естер. Действително това бе негова първокласна идея. Той се ожени за нея, за да се докопа до богатството на нейните роднини. Ще я подържи още малко и след това ще я направи нещастна. Във всеки случай тя ще се раздели с живота си, но така, че никой да не се усъмни. Самият той ми го каза и между другото ми подхвърли идеята и аз да направя така с тебе, Джеси. Учудваш се, нали? От известно време се разбирам добре с Марк ван Кърк. Ти не знаеш за това. Не си си го помисляла дори за момент — той замълча и се изсмя цинично. След това измъкна с лявата ръка още един револвер от кобура си. Двете оръжия бяха насочени към Ласитър и Джеси.

— Ти си жалък предател! — простена Джеси. — А аз да ти се доверявам през цялото време! Ти ми беше обещал да направиш всичко, за да ми помогнеш да принудим ван Кърк да клекне. О, каква доверчива и глупава гъска съм била!

— Това не е толкова трагично — засмя се Финигън. — Обещавам ти да се държа добре с теб.

— И искаш да разстреляш Ласитър? — запита тя страховито.

— Нямам друг избор.

— Защо тогава изобщо го допусна да дойде тук? — попита тя. — Защото искаше да спечелиш време или защото наистина я интересуваше.

— Не бях тук, когато си решила да се биеш за Ласитър — каза той. — Но и да бях, със сигурност щях да се съглася. Едва ли бих отминал такъв майтап като този да видя глупавата му физиономия.

— Ти си свиня, Финигън! — изохка Джеси Шерман.

— Излей чувствата си, Джеси — отвърна той. — Не можеш да ме засегнеш. Никой не може да го направи. Между другото — права си. Аз съм едно долно, коварно псе. Един ден ще разпъна на кръста и Маркус ван Кърк. Скоро аз ще бъда големият мъж на тази страна. И ако проявиш разум, Джеси, ще станеш заедно с мен първата госпожа, уважавана и почитана от всички. А ако не желаш, един ден ще изчезнеш по същия начин, както ще се случи това с Естер ван Кърк.

— Между другото, тя май му е стъпила на врата — отбеляза Ласитър. — В Бъфало вече се съмняват във властта на ван Кърк. Имам чувството, че той много подценява жена си.

— И какво от това? — повдигна рамене Финигън. — Какво ме засяга! Ако наистина е така, ще ми бъде само от полза. Знае ли тя защо са убити братята й?

— Аз й казах.

— Ти си знаел?

— Само предположих — отговори Ласитър. — Не беше трудно да се комбинират зависимостите.

— Ти си отвратително спокоен, Ласитър. Това ме изненадва.

— А ти какво очакваш, Финигън?

— Да предприемеш нещо. В твоето положение човек дава всички възможни обещания. Само и само да си спаси живота. А ти си стоиш, като че ли всичко това изобщо не те засяга. Не си прави илюзии, че можеш да направиш нещо. Веднага ще умреш!

— Питам се само каква ще е твоята полза от това?

— Веднага ще ти отговоря. Ти си пристигнал в тази страна по поръчение на правителството, за да откриеш Ранчото на бегълците. Затова си забъркал това сблъскване в Бъфало. Знаеш ли, Ласитър, преди време бях на обучение при тексаските рейнджъри. Понякога ни се налагаше да проникваме в различни банди. Винаги го правехме по една стара рецепта. Аз самият няколко пъти съм я изпробвал. И всеки път се получаваше. Също като при теб. Грешката ти е само в това, че попадна на човек, който я знае.

— Интересно гледище.

— И ти си един от тях, Ласитър. Такова нещо подушвам от десет мили срещу вятъра. Можеш да лъжеш колкото си искаш. Няма да се хвана на нищо.

— Защо тогава бе цялото това бръщолевене? — Ласитър се ухили саркастично. — Защо не ми теглиш най-накрая куршума. Трябва само да натиснеш спусъка и — готово.

Финигън поклати глава.

— Не искам да си цапам ръцете с теб. Франк, Пийт, можете да дойдете!

Вратата се отвори с трясък. Първо влязоха двама, после още четирима. Водачите на тази унищожаваша команда трябва да бяха Франк, Пийт и двамата предводители.

— Изправете ги и ги вържете! — заповяда Финигън.

Джеси Шерман внезапно се отърси от вцепенението си. Досега тя бе седяла като сянка, но сега изведнъж скочи.

В ръката ѝ се появи 32-милиметров револвер. Дявол знае откъде го измъкна.

— Не мърдайте или Финигън ще умре! — извика тя заплашително.

Проехтя изстрел. Джеси Шерман изкрещя от болка. Револверът излетя от ръката ѝ и се търкули на пода.

Точно тук се намеси Ласитър.

Бе воден единствено от чувството си за самосъхранение. Това бе неговият последен невероятен шанс. Иначе бандитите щяха да го измъкнат навън и да го застрелят, както им бе заповядал Финигън.

Ласитър се стрелна към водача им и го удари с юмрук от страни така, че главата му се завъртя.

Но той бе много жилав. Политна назад, замахна с десния крак и ритна Ласитър точно където трябваше. Болка обхвана като огън корема му.

Ласитър се хвърли напред и силно заблъска с юмруци разкривеното лице на Финигън.

Финигън го обгърна с двете си ръце. Това превърна юмручния бой в зловеща борба. Двамата паднаха на пода. Ласитър притисна с лявата ръка гърлото на Финигън, а с дясната искаше да вземе револвера, който Флойд бе изтървал при внезапната атака на Ласитър.

Той достигна оръжието.

В същия момент чу пронизителния вик на ужас, който Джеси
нададе.

И тогава почувствува, че нещо в главата му експлоадира.

7.

Когато Ласитър дойде на себе си, лежеше с извити и вързани на гърба ръце.

Той повдигна глава. Навън трещяха изстрели и диво крещяха мъже. Без съмнение битката за Ранчото на бегълците се бе развихрила.

Джеси Шерман седеше вързана на един стол. Ласитър я забеляза едва когато с усилие завъртя главата си, доколкото му бе възможно. Роклята ѝ бе разкъсана. По лицето ѝ имаше драскотини и червени петна. Но погледът ѝ излъчваше дива ярост.

— Само ако знаех! — стенеше тя. — Никога нямаше да имам нищо общо с този подъл мошеник.

Ласитър напрегна мускулите си, за да изпита здравината на въжетата, с които бе вързан. С едно усилие той успя да седне, но това бе всичко, което можеше да направи. По кожата си той чувстваше, че това, с което е завързан, са кожени ремъци. С такива неща обезвреждането на врага ставаше най-добре. Дори силите на здрав бик не биха стигнали да се разкъсат ремъците.

— Той ще те разстреля — трепереше Джеси. — Ще те убият някъде навън и ще изчезнеш безследно от лицето на земята, Финигън си е наумил, че си агент на правителството. Не можеш изобщо да го разубедиш. Наистина ли си такъв? Можеш спокойно да ми се довериш.

— Не — каза той. — Това са съвършени глупости. Самият Финигън не си вярва. Той вижда в мен само опасен съперник, тъй като ти си тръгнала за Бъфало, за да ме измъкнеш. В него явно се е породило съмнение. А сега кажи честно, Джеси. В действителност не си ли мислеше, че мъж като мен може да бъде твой добър съюзник?

Тя кимна раздразнено.

— Да, с тази тайна мисъл се хванах на играта. Имах намерение да те посветя във всичко. Не можех да предполагам, че Финигън ще действа толкова бързо.

Дивата стрелба навън утихна.

— Привържениците на Финигън са повече, отколкото предполагах — продължи тихо тя. — Той дълго се е готвил за този момент. Без аз да забележа. Сега всичко свърши. Няма да имам възможност да направя още нещо за моя беден татко. Той трябва да прекара остатъка от живота си в затвора. И ако успее да преживее тези двадесет години, ще бъде само един грохнал старец, една сянка, жалко подобие на самия себе си.

Джеси клатеше разочаровано глава. От дълбоката въздишка стегнатите ѝ гърди се повдигнаха и отпуснаха.

— Къде са Рут и Молина? — попита Ласитър.

— Финигън ги заключи в мазето. Това е една дупка в земята, която се затваря с капак. Отгоре има часовей. Финигън е предвидлив звяр. Той мисли за всичко.

Навън вече не се стреляше.

Гласът на Финигън прозвуча високо и остро:

— Мисля, че всички виждате, че тук сега духа друг вятър! Петима вироглавци, които държаха много на Джеси, заплатиха за това с живота си. На останалите давам шанс за спасение. Мънроу! Какво мислиш за това? Мога ли да разчитам на теб? Тогава ще ви помилвам!

— Заклевам се! — викна Мънроу.

После Финигън изреди около двадесет имена. Всеки един лично му се закле. Какво друго можеха да направят! Трудно можеше да се пребориш с подобни престъпници. Щеше да е равносилно да си подпишеш сам смъртната присъда.

— Какво стана с отвличанията? — попита Ласитър. — Чия всъщност бе тази идея?

Джеси Шерман се засмя отчаяно.

— Това важно ли е сега? Идеята не беше моя, повярвай ми. Но аз я приведох в изпълнение. Не беше лош замисълът да притиснем по този начин властите.

— Изнудвали ли сте някога писмено?

— Досега не. Финигън отиваше винаги сам за откупа. До този момент всички плащаха. Всеки път размяната ставаше далече от ранчото. И всеки път Финигън се връщаше с парите. Не се усъмних в нищо. О, господи, по-добре никога да не бях го срещала!

Ласитър мълчеше.

Сега знаеше отговора на загадката, заради която бе изпратен тук от Бригада Седем, но нищо не можеше да направи.

Той бе загубен и не биваше да храни повече фалшиви надежди. Бандитите щяха да го убият и да изчезне безследно. Разследванията след това нямаше да имат успех.

Но дори да намереха трупа му, каква полза от това. Можеше да се върти и обръща, колкото си пожелае, но трябваше да се примири със съдбата, която му бе отредена.

— Не вярвам, че по този начин ще успееш да освободиш баща си, Джеси — каза той. — Може би властите да го пуснат привидно, но след това няма да го изпускат от очите си. Ще го преследват дори и на края на света. Няма да има скривалище за него, в което да бъде в безопасност. Или си си мислила, че ще може да продължи стария си начин на живот тук? Това Финигън го е разбрал отдавна. Затова не е мислил нито миг за едно такова притискане на властите. Него го интересуват само парите. Баща ти изобщо не го вълнува. Той го каза прекалено ясно. Такава е съдбата на престъпниците. Още от самото начало трябва да го имат предвид и да се примиряват, когато това се случи.

— Но на моя баща бяха приписани неща, които той изобщо не е извършвал! — простена тя отчаяно. — Сигурна съм, че го предаде ван Кърк.

— Защо го е направил?

— Те бяха партньори в тези незаконни деяния. Но баща ми не искаше да има нищо общо с никакви убийства. Въпреки това от ден на ден той ставаше все по-силен, защото всички бегълци го предпочитаха пред този брутален и безскрупулен Маркус ван Кърк. Караха се все по-често. И ван Кърк му погоди този номер, за да се отърве от него. Той изпрати баща ми в затвора.

Вратата бе разбита. Много мъже влязоха с тропот и викове. Пред очите на Ласитър се появи Флойд Финигън. Хилейки се, той погледна Ласитър.

— Как се чувствава човек, който скоро ще се запознае със смъртта, Ласитър?

— Вярвам, че скоро ще ми правиш компания в ада — каза той и също се усмихна.

— Важното е, че ще отидеш там преди мен — изръмжа Финигън.

Той кимна на мъжете, които го съпровождаха.

— Закарайте го на Змийската урва. Там има достатъчно дълбоки цепнатини, в които той може да се свлече. И хвърлете достатъчно камъни върху гроба му, да не почнат да кръжат лешоядите. Иначе могат да пристигнат други юнаци, които да търсят своя амиго Ласитър. Мъже със звезди на ризите.

Двама груби здравеняци хванаха Ласитър за раменете и го извлякоха от къщата. Навън те го преметнаха върху един кон като чувал.

Наоколо стояха мъже и наблюдаваха забележителното представление. Всички знаеха какво ще стане с Ласитър. Със сигурност между тях имаше и хора, които все още тайно държаха на Джеси, но не биваше да го показват точно сега.

Чуха се също и невероятно груби ругатни, но Ласитър не чуваше вече нищо. Той се бе примирил със съдбата си и мислеше, че всичко това е неизбежно.

Само за миг си бе отклонил вниманието, макар и да знаеше, че Финигън е един обигран и извънредно лукав кучи син.

Когато конят тръгна, в главата на Ласитър започна да гърми и трещи. Той лежеше върху голия гръб на животното. Никой не беше счел за необходимо да го привързва към него. Лесно можеше да стане така, че той да падне и да си удари главата или да си счупи врата. На палачите, изглежда, им беше безразлично. Сигурно си мислеха, че ще си спестят малко от усилията. Дори и на такива закоравели касапи им беше трудно да убият един обезоръжен и вързан мъж.

Ако това се случеше през време на бой, бе значително по-просто да пуснеш носещите смърт куршуми.

Въпреки всичко Ласитър отново и отново напругаше с всички сили мускулите си. Той не искаше да остави надеждата. Може би някой от тези проклети кожени ремъци ще поддаде все някога. Може би все някъде имаха слабо място.

Конете вървяха бавно. Шестимата палачи говореха съвсем малко помежду си. От долината се излизаше на една ветровита скална зона. Времето напредваше мъчително бавно. Слънцето се изкачваше. Скоро щеше да стане обяд. Беше горещо. Пот се стичаше по лицето на Ласитър, което все още бе наранено от боя с тази мечка Бърк Мортън.

Измъчваше го жажда. Беше му лошо и от кандилкащото движение на крантата. Пронизващите и удрящи болки в главата му ставаха все по-непоносими. Ласитър имаше чувството, че тя се е превърнала на огромен, пълен с вода мехур, който всеки момент може да се спука.

Почти се беше примирил, че всичко вече е свършено. По-скоро да настъпи краят. Така поне нямаше да усеща парещите болки.

Според него бяха изминали почти два часа, когато най-сетне спряха.

Двама от мъжете го свалиха от ръбестия гръб на коня и го сложиха така, че да се облекне на един скален камък.

Един от тях сви цигара и я тикна между устните му.

— Вземи, това помага.

Една нищожна следа от състрадание се промъкна в това действие. Шестимата се дръпнаха малко встрани и започнаха да говорят тихо помежду си.

Ласитър дръпна два-три пъти от цигарата. После изплю наполовина изпушения фас. И от това не му стана по-леко.

Точно обратното. Чувството му за жажда се засили още повече.

Шестимата все още дискутираха. Ставаше въпрос за това, кой ще даде решаващия изстрел. Никой не искаше да го извърши.

Най-накрая се стигна до единодушно споразумение.

Те пристъпиха мълчаливо към заловения и образуваха полукръг пред него.

— Искаме да го направим колкото може по-безболезнено за теб — каза техният предводител с ужасно безчувствен глас. — При това всеки трябва да вземе участие, за да не набеждава после другите, ако се случи нещо след това. Всички ще стреляме едновременно. Шест оловни парчета ще се забият в теб и ще те свършат. Няма да почувствуващ почти нищо. Това е всичко, което можем да направим за теб. Повече е невъзможно.

Той кимна на другите и те извадиха пистолетите си. Лицата им бяха изкривени и пребледнели. Никой не гледаше Ласитър, а някъде около него, в някаква въображаема точка.

Не, даже и такива брутални убийци изпадаха в комични ситуации. Съвсем не бе така лесно, както си го представяха в началото.

Ласитър премести погледа си. Зад мъжете се простираше цяло море от остри зъбери и ръбове. Тук имаше многобройни пукнатини, в които човек можеше да потъне безследно. За няколко минути щеше да изчезне от света. Завинаги. В Бригада Седем щяха да го считат за пропаднал някъде, но не и за мъртъв. Шестимата държаха револверите си, насочени надолу. Ръцете им висяха отстрани безпомощно.

— Започвам да броя — каза водачът им. — Като кажа единадесет, искам да чуя изстрелите.

— Обаче твоят също, Франки-бой — рече един от мъжете.

— Имаш думата ми, Джо.

Ласитър седеше и гледаше в празното пространство. Помъчи се да мисли за нещо хубаво.

Джеси Шерман му харесваше. Тя имаше дяволски стройно тяло. И бе почти гола, когато я видя.

Това наистина беше незабравимо преживяване. За подобно нещо бленуваха всички мъже, които я познаваха.

Гласът на водача идваше сякаш отдалече. Това бе един неприятен, дрезгав глас. — ... четири... пет... шест...

Той правеше различно дълги паузи. Забави се доста, докато изрече седем. Това късаше нервите.

Ласитър отново концентрира мислите си върху Джеси. Той си представяше всичко така живо, че дори го обхвана възбуда.

— ... седем... осем... девет, десет, единадесет.

Ласитър неволно затвори очи.

Плющящи изстрели изпълниха въздуха. Те се набиваха в ушите на Ласитър. Тялото му се бе сгърчило в очакване на болезненото проникване на куршумите.

Но стана чудо.

Не усети никаква болка. Още дишаше. Или бе преминал границата? Само тялото му ли бе мъртво, а неговият дух продължаваше да живее, както много хора твърдо вярваха в това?

Ласитър чу викове и стенания и след това избухна втори залп.

Той отвори очи. Видя как последните от шестимата палачи грохнаха на земята. В тях нямаше повече никаква следа от живот.

Но това беше заблуда.

Двама от тях бяха само ранени. Те внезапно скочиха и се опитаха да побягнат, колкото им позволяваха силите.

Но не стигнаха далече. Когато приближиха първия скален скат, отново изстреляха изстрели. Куршумите ги улучиха в гърбовете и ги бльснаха напред.

Крещейки, те паднаха в пропастта.

След това настъпи тишина.

Пред погледа на Ласитър се появиха мъже. Четирима от тях бяха брадати, с посивели набръчкани лица. Изглеждаха дяволски опасни. Ласитър познаваше петия мъж. Това бе Дъглас Кели, братът на Рут. Той гледаше Ласитър нахално ухилен. С един дълъг нож преряза ремъците.

Ласитър се надигна и се протегна. Четиримата брадати мъже вече разчистваха труповете. Те вземаха от тях всичко, което считаха за необходимо. Водачът им даже смени част от облеклото си. Всички те обаче изглеждаха така, като че ли дълго време не са преживявали хубави мигове.

— Разказвай, момче! — каза Ласитър тихо, докато разтриваше причиняващите му болка крайници. — Що за хора са това?

Дъг Кели повдигна рамене.

— Нямам представа. Случайно попаднах на тях по пътя, докато бягах. Измъкнах се още щом започна да се стреля в ранчото. Можеш да ме наречеш дезертър, Ласитър, но изпитвах нечовешки страх. Преди около половин час пред мен се появиха тези типове. Те ме разпитаха и аз им разказах всичко. След това те забелязахме с шестимата касапи. Ние се промъкнахме по-близо. Моите четирима нови познати не гледаха, така да се каже, с добро око на твоите убийци. Но изчакаха до последния момент. Съвсем не искаха да повярват, че тези хора искат да те разстрелят. После си свършиха за кратко време работата. Изобщо не бях предполагал, че на света има мъже, които да стрелят така невероятно бързо. Това беше чиста магия. Какво стана всъщност в ранчото? Защо изведнъж всички започнаха да стрелят един по друг?

— Този Финигън се провъзгласи за нов бос — отвърна му Ласитър. — А мен ме обяви за таен държавен агент. Така поне твърдеше. Мисля, че по-скоро ме считаше за свой съперник при завоюването на Джеси. Затова искаше непременно да се отърве от мен.

— Проклетата свиня. Ласитър го потупа по рамото.

— А сега трябва да ти благодаря, момче. Надявам се, че все някога ще успея да се реванширам.

— Ти вече го направи — ухили се червенокосото момче. — Или забрави какво се случи в Бъфало?

— Но то не е и наполовина равностойно, момко.

— Имаш ли представа какво е станало с Рути?

— Бандитите я затвориха заедно с мексиканската готвачка в мазето. Но жените няма от какво да се страхуват. Не се грижи за тях.

Брадатите мъже взеха част от револверите, пушките и ножовете, които принадлежаха на бандитите. А също и по-ценните предмети — като часовници, пръстени и верижки, които преминаха в джобовете на Ласитъровите спасители.

Мъртвите разбойници останаха само по долно бельо. Техните дрехи бяха облечени от брадатите. Сега те изглеждаха значително по-цивилизовано.

Ласитър и момчето се присъединиха към тях. Той си избра един особено добре запазен колан с револвери и го препаса около кръста си. След това си потърси „Уинчестър“ и си напълни джобовете с муниции.

Едва тогава Ласитър се обърна към непознатите. Погледна огромния, широкоплещест и прав като дъб мъжага, когото счете за предводител.

— Искам да ви благодаря, приятели — изрече той искрено. — Пристигнахте точно навреме.

— Момчето вече ни разказа за тебе — отвърна му брадатият с дълбок, гърлен глас. — Ти си Ласитър, а Джеси Шерман ви е взела със себе си в ранчото. В града си имал неприятности с Марк ван Кърк, а в ранчото това е предизвикало раздор. Но момчето не можа да ни разкаже подробности. Може би ти ще бъдеш така любезен да ни ги съобщиш, Ласитър.

— Има ли някой от вас само една глътка за пийване — попита Ласитър и облиза пресъхналите си, напукани устни.

Мъжът срещу него извади една джобна бутилка и отвъртя капачката ѝ.

— Вземи, ще ти дойде добре.

Когато устните на Ласитър допряха отворената бутилка с люта ракия, започнаха да горят като в ада. Но тя наистина пробуждаше духа на живота.

Ласитър разказа какво беше станало. Слушаше го само великанът. Останалите трима влачиха труповете към ръба на

пропастта, където вече бяха паднали двама от бандитите и така се бяха затрили безследно от лицето на земята. Пропастта щеше да стане обща гробница и за шестимата.

Слушателят на Ласитър кимаше доволно с глава, когато узнаваше отделните подробности от случилото се в ранчото и в града.

Най-накрая той каза с подобния си на мечка глас:

— Е, дойде време да ти се представя. Името ми е Сам Шерман.

Ласитър се стъписа.

— Това се казва работа! — изпусна се той. — Наистина ли ти си Сам, бащата на Джеси?

— Не ми ли вярваш? — прогърмя старият великан.

— Значи си успял да избягаш? — попита Ласитър. — Имал си късмета да се измъкнеш от форт Смит?

— Не е съвсем така — изръмжа Сам Шерман. — Трябваше да ни откарат със затворническата кола в друг един затвор. Мисля, че в „Св. Джон“. По пътя се натъкнахме на някакви мъже, които тъкмо ограбваха конвой с пари. Беше люта битка. Хората на шерифа, които охраняваха затворниците, се намесиха. Тогава ние използвахме тази възможност и разбихме решетъчната врата на каруцата. Това не се забеляза в общата дандания. Имахме щастieto, че тази банда ни прибра. Между другото, те бяха добре въоръжени и съответно много добре подготвени. В скривалището си имаха дори и ковачница.

Там най-после ни свалиха веригите. Ние бяхме оковани по двойки. Тримата ми съратници след това тръгнаха с мен. Искях да се върна в ранчото. Само да надникна за малко и след това щях отново да се скрия. Имах още нещо важно за уреждане там.

— Навличаш си голям риск, Сам.

— Знам, Ласитър — махна във въздуха Сам Шерман с огромната си груба ръка. — Естествено, че първо в тази местност ще се появят нашите преследвачи. Но те не могат да ме забележат. Между другото, не се притеснявай за мен. Аз самият знам какво трябва да правя.

— Искаш кожата на ван Кърк, нали?

— Значи Джеси ти е казала всичко.

— Направи само няколко намека. Почти нямахме време да поговорим по-подробно, Финигън не ни достави това малко удоволствие. Дъщеря ти скри нещо от мен, поне така мисля.

— Но не за дълго — рече Сам Шерман усмихнат. — Нали вече влизаш в играта, Ласитър? Размишляваш ли още? — Сам стовари тежката си лапа върху рамото му. Неговите очи блестяха от въодушевление. — Ще ги накараме да заиграят вихрен танц, амиго — той се засмя гръмко, тресейки огромния си гръден кош.

— Все пак не намирам идеята за изключително добра — каза Ласитър. — Предлагам най-напред да се погрижим за сигурността на Джеси. Трябва първо да хванем Финигън.

— Точно това си мислех — проръмжа Сам. — И когато изпратим това копеле в ада, ще заловим и ван Кърк. И ти имаш сметки за уреждане с него.

Тримата спътници на Сам Шерман се приближиха до него. Сега те бяха въоръжени до зъби. Сам ги представи.

Това бяха Роберт Мейсън, Карл Дърки и Венемаса. Последният бе наполовина команч, но почти не му личеше. И четиримата бяха еднакво брадясали, сякаш са родни братя.

И всички те имаха да излежават почти еднакво дълги присъди, по около двадесет години.

Ласитър беше възхитен. Той бе благодарен на небето, че тези четиримата бяха дошли буквално в последния момент и му спасиха живота.

За всичко останало той не мислеше. Това не беше негова работа.

8.

Финигън изведе Джеси от къщата. Тя беше почти гола в малкото дрипи, които все още покриваха тялото ѝ. Ръцете ѝ бяха вързани. За щастие не на гърба, така че можеше малко от малко да прикрие най-важните части на красивото си тяло от жадните погледи на вулгарните мъже, които не искаха да изпуснат този спектакъл.

Хората, които все още държаха на Джеси, също се намираха на двора. Никой от тях не искаше да се издаде с нещо. Те се надяваха тайно, че скоро времената ще се променят.

Финигън непрекъснато побутваше Джеси напред.

Той спря с нея на верандата. В очите на мъжете блестеше похот.

— Тя все още е много дива и непокорна! — извика Финигън. — Но на мен ми доставя удоволствие да я дресирам. Скоро ще поема храна от ръката ми и ще разчита всяко мое желание по очите ми. Вижте добре вашата господарка, пред която дълго време си подвивахте опашката! Сега аз съм вашият бос. Това ще бъде най-великото време, момчета, защото тук отново ще се разпорежда истински мъж!

Неговите привърженици избухнаха във възторг, както се полагаше. Тайните привърженици на Джеси, макар и да негодуваха вътрешно, също трябваше да изразят съгласието си. По-разумните от тях накараха и другите да сторят това. Но всички вярваха, че все някога картите ще бъдат обърнати.

Финигън плясна Джеси по задника.

— Така е по-добре — засмя се той. — Аз обичам само милите и послушни момичета.

Тя извърна глава и с презрение се изплю в лицето му.

Той потръпна целият. От злоба побеля като тебешир, Флойд се дръпна крачка назад.

— Проклетата вещица! — изръмжа после той. — Ще ми платиш за това!

Започна да я бие. Ръцете му плющяха върху лицето ѝ. Главата ѝ се мяташе, но той продължи, докато Джеси падна стенеща на колене. В

Ранчото на бегълците бе настъпила мъртва тишина.

Изведнъж, сякаш осъзнал се внезапно, Финигън се огледа наоколо. Той разбра, че е преминал границата. С това можеше да унищожи симпатиите и на най-ревностните си привърженици. Финигън се изпъна и викна смразяващо:

— Ако на някой не му изнася, да излезе отпред и да ми го каже в лицето.

Никой не помръдна. Мъжете, които вътрешно бяха на страната на Джеси, се бяха спотаили. Човекът, който имаше най-голямо влияние сред тях, се наричаше Ейдам Шарки. От всички той бе най-дълго време в ранчото. Беше стар и верен съратник на Сам Шерман, който сега гниеше в затвора. Ейдам Шарки често говореше поучително на младите буйни глави. Той ги беше убедил, че могат да помогнат на своята млада господарка само ако се научат да се владеят и да не правят нищо необмислено, за което после ще съжаляват.

Те трябваше търпеливо да чакат, докато Ейдам им даде знак. Все някога щеше да дойде часът на разплатата. В това съзаклятниците бяха твърдо убедени.

Финигън плъзна своя страшен, пронизващ поглед по лицата на мъжете. После изръмжа през зъби:

— Така. Знаех, че ще сте доволни. Иначе това е въпрос, който засяга само мен.

Той вдигна Джеси и я подкара пред себе си към сградата на салона. Там я завърза под присмеха на своите привърженици към подпората на малкия навес.

Когато приключи, Финигън огледа стореното от него. Сграбчи остатъците от дрехите на Джеси и свлече всичко надолу, като останаха само няколко парчета плат между голото ѝ тяло и въжето, с което бе завързана. Това беше грозно оскърбление, но Джеси гледаше Финигън с гордо вдигната глава.

— Ще съжаляваш за това, Финигън! — проплака тя и тези думи прозвучаха като клетва. — Един ден, Финигън...

Той се засмя презрително.

— Ще стои на стълба, докато кажа аз! — викна той. — Засега няма да ѝ се дава нищо за ядене или за пиене. Тази вещица човек може да дресира само с лишения. Не я съжалявайте. Тя сама си го изпроси.

Той я удостои с един последен унизителен поглед и влезе в салона. Неговите поддръжници го последваха със смях. Двама от мъжете останаха като охрана.

— Някои от момчетата все още не ми харесват — каза тихо Финигън на Кърли Хаскел, един от неговите най-близки довереници. — Но особено подозрителен е Ейдам Шарки. Чувал съм, че по-рано е бил близък приятел на Сам Шерман. Точно такива стари мъже могат да бъдат изключително верни. Внимавай добре дали тайно не подготвят нещо. Веднага щом забележим, че се спотайва, ще ударим. Тогава ще направим една обща чистка. Колко мъже може да вдигне той срещу нас, Кърли? Как мислиш?

— Предполагам около една дузина.

— Е, това няма да е проблем, ако всичко върви точно. А ти се погрижи моята бъдеща съпруга да бъде добре охранявана. Ти носиш отговорността за нея, амиго.

— Няма проблеми, бос.

Кърли Хаскел обърна бързо едно уиски и отново излезе навън, за да разбере общото настроение. Направи му впечатление, че вън имаше повече мъже, отколкото в заведението. От пулене очите им щяха да изхвъркнат от орбитите.

Кърли се изплю презрително. Не му харесваше това, което Финигън правеше с момичето. Той се прояви като деспот. Дано да е за добро! Такова нещо можеше да предизвика вълна на недоволство. Още сега се вълнуваше под видимо спокойната повърхност. Но много скоро това можеше да доведе до открит бунт.

Кърли потърси с поглед Ейдам Шарки, но не можа да го види никъде.

— Къде е Шарки? — попита той най-близко стоящия мъж, но другият само вдигна рамене, без да отмества очи от голата, завързана за позорния стълб, красавица.

— Сигурно се е прибрал в бараката — промърмори той.

Кърли се обърна колебливо и огледа отново салона, в който нещата вече вървяха добре. Той остана още малко при двамата охраняващи, които бяха въоръжени с рязани ловни пушки.

— На всеки час да се извършва смяна — каза той. — Предупредете другите да бъдат нащрек, Финигън подозира, че госпожицата има още верни тайни съюзници. Дръжте под око най-вече

Ейдам Шарки. Той е стар приятел на бившия бос. Точно такива старовремци са способни на всякаква мръсотия.

— Ще му пусна един изстрел надробено олово — закани се единият пазач многозначително. — Само да дойде.

Кърли се ухили доволен и хвърли на пленницата бегъл поглед. Боеше се да я погледне в очите. Знаеше, че там няма да прочете нищо друго, освен презрението ѝ. По-добре беше да си спести това унижение.

Със звънтящи шпори той изчезна в шума на салона.

От голямата къща се зададе Молина, дебелият мексиканка. Без страх тя се приближи до стражите, които веднага ѝ препречиха пътя. Въпреки това те не счетоха за нужно да насочват пушките си срещу нея.

Мама Молина беше смела жена. А тя притежаваше сила, за която никой не подозираше.

Това стана ясно едва сега, когато вече бе пристъпила към действие.

— Изчезвайте от пътя ми, свине! — викна тя на пазачите и ги блъсна силно с дебелия си ръце.

Двамата залитнаха назад. Никой не бе очаквал такъв силен удар, но най-изненадващото бе, че те не реагираха грубо.

Решителната лейди бе вече при Джеси и пред учудените им и глуповати погледи измъкна дълъг месарски нож. Двамата часовои я хванаха за раменете и я дръпнаха назад. С крясъци Молина се хвърли срещу тях и започна да ръга слепешката.

Единият мъж изкриви в гримаса лицето си, изпусна глух стон и се свлече на колене.

Неговият приятел видя това и вдигна пушката си. Беше чисто рефлексна реакция. Той забеляза как дългото, изцапано с кръв острие се насочва към него и натисна спусъка. Двете цеви се изпразниха с проглушаващ ушите трясък. Всичките сачми се забиха в мексиканката.

Тя остана още една секунда права. Върху иначе миловидното ѝ лице се изписа ужас.

След това падна. Обърна се още веднъж, когато вече бе на колене, и погледна своята любима господарка с разширените си от болката очи.

— Оо, Джеси... Така съжалявам...

Като изрече това, се строполи с лице към земята. Последна тръпка на агония премина по пълното ѝ тяло, след това остана да лежи тиха и безчувствена.

Джеси наблюдаваше с ужас тази сцена. Искаше да изкрещи, но гърлото ѝ се бе стегнало. Не изтръгна нито звук. Страхът я бе сковал. Главата ѝ се отметна назад. Тя затвори очи, не можеше повече да наблюдава ужасната гледка. С какво беше заслужила това?

Финигън излезе заедно с другите мъже от салона. Мексиканката и бездиханният часовей лежаха кротко един до друг в праха.

— Закопайте я! — заповяда студено Финигън. — Глупава кокошка! Сама си го изпроси. Кърли, погрижи се следващия път да се стреля веднага, ако някой реши да се приближи без разрешение до часовете.

Той се завъртя кръгом и отново влезе в салона. За него инцидентът бе приключил.

Невероятна тишина властвуваше в Ранчото на бегълците. В общата барака Ейдам Шарки разговаряше тихо с няколко съмишленици.

— Чашата вече преля — шепнесе той. — Аз няма повече да търпя това. Не съм способен да гледам как Джеси се мъчи.

Той погледна мрачно приятелите си. По лицата им се четеше вълнение. Убийствена ненавист бе изпълнила сърцата им. Всичко останало им бе безразлично. Сега всеки от тях бе готов да пожертвува дори собствения си живот.

Търпението им се бе изчерпало, Флойд Финигън беше отишъл твърде далеч.

— Ще изчакаме да се стъмни — предложи Шарки. — Слушайте, трябва да действваме ловко. Поне аз мисля така. И когато нападнем, това трябва да стане с изключителна решителност. Не бива да правим грешни ходове. Всеки от нас трябва да се опита да очисти Финигън, колкото се може по-бързо. След като бъде мъртъв, считайте, че сме отрязали главата на звяра. Най-добре ще е да го застреляме в гръб.

— Аз ще се промъкна до салона и ще му пусна един куршум през прозореца — изръмжа червенокосият Бастър. — Имам достатъчно години на гърба си. Искам да свърша поне едно добро дело през живота си.

Той изрече това с известно достойнство. Един стар разбойник, който се беше наситил на грубия живот.

Те всички бяха от същия сорт и нямаха какво повече да губят. И всички обичаха Джеси Шерман, на чийто баща бе хрумнала блестящата идея да построи тук, на ничията земя, Ранчото на бегълците, това убежище за волните като птички сърца.

Сега бяха готови да заплатят за това, ако трябва дори и с живота си.

— Ние сме точно дванадесет — пресметна Шарки.

— Другите са три пъти повече от нас. Трябва да сме наясно с това, че ако нямаме късмет, ще загинем всички.

— Поне ще сме се опитали да помогнем на Джеси — изсъска Джо Фери, дръзкият конник от Тексас. — И Финигън трябва да усети това. Заклевам се в оръжието си!

Бяха само четирима в бараката. Останалите трябваше да бъдат привлечени в заговора. Това трябваше да стане незабелязано. Ако хората на Финигън подушеха нещо, с тях бе свършено.

— Те ни наблюдават зорко — сподели Ейдам Шарки. — Забелязахте ли вече? Сега трябва да се разпръснем, за да не се усъмнят в нас. Ще излезем поотделно. Аз съм пръв.

Отвън се чува стъпки. Оттатък, пред сградата на салона, все още лежеше трупът на мексиканската готвачка.

— Ей, Шарки! — извика Кърли Хаскел. — Идваш тъкмо навреме. Погрижи се тая да бъде закопана!

Бяха махнали вече мъртвия часовой. Но никой от бандитите не чувствуваше задължение към тялото на мексиканката.

Ейдам Шарки се насочи веднага натам.

— Разбрано, Кърли — изръмжа той безразлично. — Ще се погрижа за това.

Той поклати омърлушено главата си:

— Как можа да направи такава глупост!

— Съжеляваш ли я, Шарки? — попита Кърли заядливо.

— Моля! Как ти хрумна?

— Възможно е — гадно се ухили Кърли. — Финигън мисли, че ти все още тайно държиш на Джеси. Ти и другите, които са тук от по-дълго време. Вие сте верни все още на стария си бос. Тайно се

надявате, че все някога той ще излезе на свобода. Не е ли така, Шарки? Погледни ме за момент в зъркелите.

Ейдам спокойно насочи погледа си към убиеца и се усмихна.

— Моята кожа ми е по-скъпа — каза той. — Не съм толкова луд като тази тук.

Шарки се изплю презрително. Кърли Хаскел остана доволен от отговора.

— Това е най-доброто, което можеш да направиш, Шарки.

— И аз мисля така.

Шарки се обърна към мъртвата и погледна бързо Джеси. Той искаше да ѝ подаде сигнал, че не всичко още е изгубено. Но тя не забеляза неговия поглед. Главата ѝ бе клюмнала, а русите ѝ коси се завираха в очите ѝ, които гледаха апатично в пустата далечина.

Джеси изобщо не възприемаше какво става около нея. Създаваше впечатление, че ужасното преживяване е помътило разсъдъка ѝ. Това беше картина, която старият разбойник може да понесе с върховно напрежение на вътрешните сили. От общата барака излезе Ред Бастър.

— Ей, Ред, ела да ми помогнеш! — извика Шарки. — И донеси една лопата насам!

Ред Бастър изчезна под един навес и домъкна една стълба. Положиха мъртвата върху нея и я занесоха в малка горичка, отдалечена на около 500 метра от ранчото.

— Ще донеса инструментите — каза Бастър. — Ще доведе и няколко помощници. Няма да се бавя. Тук ще можем да разговаряме спокойно.

Ейдам Шарки кимна тъжно.

— Има още три часа, докато се стъмни — каза тихо той. — Притеснявам се, Ред.

Ред Бастър стисна юмруци.

— Аз също, Ейдам. Вероятно ще издържи! Мисля, че ще понесе телесните болки, но другите... Разбираш за какво говоря, нали Ейдам?

— Да, така е — промълви Шарки горчиво. — Страхувам се за нея. Видя ми се така безжизнена. Сякаш напълно е загубила разсъдъка си. Искях да ѝ намигна, но тя не ме забеляза. Беше като жив труп.

— Да, не ѝ е лесно — изръмжа Бастър. — С най-голямо удоволствие още сега ще тегля куршума на Финигън. Той стои в салона и се забавлява с женските. Ще вляза вътре и ще се престоря, че

имам важна новина за него. Когато се приближа достатъчно, ще му пусна едно оловно парче. Почти от упор, Ейдам. За да го улуча така, че никога повече да не стане.

Шарки поклати бавно глава.

— Става въпрос само за няколко часа още, не повече, Ред. Единствено в тъмното имаме шанс срещу по-многобройния враг. На светлото ще се превърнем в пушечно месо. Ние...

Той се спря по средата на изречението.

С широко отворени очи той гледаше към брадатия мъж, който изникна зад гърба на Ред Бастър.

Ейдам Шарки разтърка с ръка очите си и само успя да каже:

— Не! Това е... това е...

Гледаше зад Ред Бастър и той се принуди да се обърне. В следващия миг и Ред се вцепени като камък.

Големият брадат мъж се засмя.

— Не се бойте, това съм аз — жив — изръмжа той. — И имам чувството, че съм дошъл в най-подходящия момент...

Той махна с ръка и веднага след това между дърветата се появиха другите трима великани — Ласитър и Дъг Кели. Те мрачно изслушаха това, което им докладва Шарки.

Лицето на Сам Шерман се промени. То излъчваше зловеща омраза. Погледът му караше човек да изтръпва.

Сам Шерман си наложи да бъде спокоен. Изглеждаше така, като че ли щеше да се втурне като разярен бик и да помете всичките бандити с рогата си.

Ласитър му съчувствуваше. И той нямаше да реагира по друг начин, ако бе на мястото на Сам Шерман. С тежък глас наскърбеният баща каза:

— Постъпили сте правилно, Ейдам. Вашият план наистина е добър. Но аз няма да оставя бедното си дете да страда толкова дълго. Няма да издържа.

Въпреки това няма да прибързваме. Ейдам, Ред, вие ще почакате тук още четвърт час. След това ще се върнете и ще кажете на приятелите си. Разпределете се, както вече сте запланували, и чакайте в готовност. Ние ще атакуваме с гръм и трясък.

— Не трябва да забравяме за сигурността на Джеси — отбеляза Ласитър. — Тя е съвсем беззащитна. Ще бъде цяло чудо, ако не я

улучи някой куршум, било то умишлено, или не.

— Но как ще я измъкнем навреме от обстрела? — попита нервно Сам Шерман. — Това не е толкова лесно. Имаш ли някаква идея, Ласитър? Да, май имаш. Познавам по очите ти.

— Така е — каза Ласитър. — Мисля, че има един начин. И аз си го представям така...

След това той разкри плана си. Сам Шерман го изгледа разколебано.

— Защо искаш точно ти да поемеш най-опасната част? — изръмжа той. — Това е моя работа най-вече.

— Твоята задача е много по-важна — отговори Ласитър. — И по-опасна. И така, ще постъпим ли по този начин?

Всички бяха съгласни. И обхванати от разкъсващо нервите напрежение...

9.

Финигън бе в дяволско настроение. Все повече му харесваше да потиска и измъчва други хора. Днес прехвърли мярката. По-рано не бе давал такава свобода на садистичните си желаниа.

Той си мислеше, че е постигнал целта си. Издигнал се бе като господар на живота и смъртта.

Две пестеливо облечени красавици се притискаха в него и четяха всяко едно желание по очите му. Стараеха се всячески да му угодят.

Беше ясно, че той ще се ожени за Джеси Шерман. Но това бе само една символична сделка. Трябваше да го направи, за да демонстрира своята сила. Другите трябваше да разберат, че той е станал истински господар и владетел на Ранчото на бегълците, че той е последователят на великия Сам Шерман, чието име още приживе се бе превърнало в легенда.

Шерман нямаше да има повече влияние тук. Той трябваше да излежи двадесет години в затвора. Малко вероятно бе да надживее присъдата си. Ако пък стане така, това нищо не значеше. Когато се завърне тук, той щеше да бъде само един пречупен старец.

Изведнъж в суматохата Финигън се сети за червенокосото момиче, което бе пристигнало с Ласитър и брат си.

— Къде е всъщност оня червенокос хлапак? — попита той Кърли, своя заместник. — Да не са го убили в голямата касапница?

Кърли повдигна рамене.

— Мисля, че беше между трупите. Да питам ли другите мъже вън, които видяха убитите?

Финигън махна с ръка:

— Не е нужно. Интересува ме неговата сестра. Тя трябва да е все още в къщата. Или е направила нещо от страх?

— Ще ида да видя.

— Добра идея. Докарай я тук! Искам да я разгледам по-отблизо. Струва ми се, че е сочна ябълка, която още никой не е нахапал.

— Аз също мисля така — засмя се Кърли многозначително.

— Най-напред ще я докараш при мен! — заповяда Финигън.

— Окей! Отивам.

Кърли напусна сградата на салона, Финигън отново бе обгърнат от двете момичета. Те висяха на него като залепени. Доставяше му удоволствие усилието да избере най-красивата. По този начин също подчертаваше силата си. Това го изпълваше със задоволство. Никой нямаше да посмее да му хвърли дори един враждебен поглед.

Кърли Хаскел се канеше да влезе в голямата къща. На лицето му се бе изписала подла усмивка. Можеше да си позволи половин час почивка, Финигън нямаше да се досети толкова бързо. Неговите ръце сега бяха заети с Карин и Лин.

Докато отваряше вратата на къщата, Кърли се обърна назад.

Един непознат ездач приближаваше към ранчото. Беше брадат, широкоплещест мъж, яхнал стар и дръглив кон.

Първата реакция на Кърли бе да се върне обратно и да потърси по-късно Рут, която вероятно още бе тук. Но след това си помисли, че други трябва да се погрижат за този странник. Вероятно беше човек, бягащ от закона, който търсеше тук убежище, както много други преди него.

Кърли влезе в къщата. Повече не се сети за брадатия.

Не можеше да мисли повече за нищо друго освен за апетитното червенокосо момиче.

Брадатият чужденец влезе бавно, яздейки старата си дръглива кранта, в двора на Ранчото на бегълците. Беше нахлупил широкополата си шапка ниско над очите и беше навел главата си така, че никой не можеше да разгледа добре лицето му.

Джеси стоеше оклюмана до подпорния стълб, който се бе превърнал за нея в стълб на мъченията. Тя не вдигна поглед, когато брадатият ездач се приближи и завърза животното си за гредата на коневръза.

Мъжът понечи да слезе, но единият от часовете му извика. Те бяха нащрек, защото за тях бе още пресен споменът за това, което се случи на приятеля им Били — Джо Милър. И освен това беше само една жена.

— Ей! — извика часовете. — Не бива да се приближаваш толкова! Оттатък под навеса ще намериш друг коневръз. Тук е забранена зона! Няма какво да търсиш тук!

Чужденецът спокойно слезе от коня.

— Разбрано — каза той с плътен глас. — Кога мога да говоря с боса? Спешно е.

При звука на този глас Джеси Шерман бавно повдигна глава. Устните ѝ се разтвориха. Изглеждаше така, сякаш щеше да нададе вик, но се овладя в последния момент.

Властният поглед на брадатия ѝ бе непознат. Тя затвори очи. Сърцето ѝ заби ускорено.

„Не! Това е сън — каза си Джеси. — Така съм се побъркала, че вече виждам духове.“ Това бе гласът на баща ѝ. Мъжът също изглеждаше като него. Но това не бе той. Не е възможно.

— Подслон ли търсиш? — попита часовоят. — Трябва да потърпиш малко, докато Финигън намери време за теб. В момента е много зает.

— Виждам — изръмжа брадатият с дебелия си глас.

— Изчезвай! — извика часовоят заплашително. — Това не те засяга!

Джеси отново предпазливо погледна през кичурите на спуснатата си коса. Сега вече без малко да извика. Беше ѝ много трудно да се сдържи.

Бе съвсем сигурна. Сърцето ѝ заудря още по-силно. Радост и страх едновременно изпълниха душата ѝ. Така ѝ се зави свят, че тя отново затвори очи.

Нейният баща внезапно се бе появил. Като от небитието. Беше станало чудо. Той бе дошъл, за да ѝ помогне. И по-рано бе вършил почти невероятни неща, които дори самият той не бе предполагал.

Но тук баща ѝ не можеше да направи нищо. Прекалено много врагове имаше наоколо! Ако го разпознаеха, беше загубен.

О, боже! Защо той е сам! Това, което бе предприел, беше напълно безсмислено.

— Не прави това, омбре — чу тя да казва баща ѝ на часовоя. — Нямам намерение да се меся във вашите работи. Хванали сте хубаво бръмбарче. Какво е извършила? Сигурно е предателка?

— По дяволите, това не ме интересува! — отрязва го охраняващият. — Мърдай! Освободи ме от присъствието си и се погрижи за крантата, и чакай, докато босът те приеме. Сега нямам време за теб.

— Добре, добре — каза Сам Шерман изплашено. — Няма нужда да се ядосваш. Изчезвам...

Джеси видя как той хвана юздите на коня и се раздвижи. Но баща ѝ не тръгна натам, накъдето му бе показал часовоят. Сам Шерман вървеше точно в обратната посока. И така той се приближи не принудено още по-близо до стражите.

Сам Шерман се държеше свободно, но в действителност нервите му бяха опънати до скъсване. Сега той мереше разстоянието. Още две крачки и щеше да бъде достатъчно близо до часовете. Сам беше силен, невероятно силен. Можеше да разчита на здравите си юмруци. Щяха да са му достатъчни, за да изпрати и двамата пазачи в страната на сънищата. Или може би по-далече.

Единият от стражарите вдигна заплашително пушката си.

— Нито крачка напред или ще ти пусна един куршум!

— Не прави театър, Пийт! — каза неговият колега. — Старият момък не е опасен. Ей, чичко, коневръзът се намира в обратната посока. Май не си разбрал, а?

Сам Шерман се спря и се усмихна замислено.

— Тъй ли? — измърмори той. — Добре, че ми каза, приятелю.

И той се обърна с коня си в указаната посока. Това бе свързано с известни затруднения, тъй като животното неочаквано вдигна главата си и понечи да се изправи на задни крака. Постовите не забелязаха, че брадатият му помага за това с един малък номер.

С тази маневра Сам Шерман вече се беше приближил, колкото му бе нужно. Часовоят свали пушката си. Той мислеше, че чичкото е достатъчно зает със своя непокорен кон.

— Кротко, старче, кротко — заговори Сам на животното и хвана още по-здраво металните части на юздите, при което те се впиха още по-болезнено в чувствителната муцуна на коня.

Крантата започна да тъпче с крака, да се противи и да духа гневно през разширените си ноздри, докато Сам започна да я успокоява.

И почти го бе направил, но за съжаление почти.

Защото точно в този момент, когато искаше да удари часовоя, вратата на салона се отвори с трясък.

Финигън излезе на верандата, следван от половин дузина мъже. Но той не бе излязъл от салона заради чужденеца. Искаше да отиде в

голямата къща, за да провери какво прави там Кърли Хаскел толкова дълго време.

И тъй като Финигън бе недоверчиво куче, той имаше вече някакви подозрения. Кърли трябваше да бъде жестоко наказан за тази шега. Трябваше също да разбере какви последствия има неточното изпълнение на заповедта на боса.

Сам Шерман успокояваше коня си, като му говореше и го галеше по шията, когато отнякъде се появиха много мъже и започнаха да го наблюдават с недоверие. Чак сега Финигън отклони вниманието си. Той вече не мислеше за Кърли Хаскел и за това, което той в момента вероятно правеше.

— Кой си ти? Какво правиш тук? — попита властно Финигън.

— Джо Барнет — представи се Сам с фалшиво име. — Вие ли сте босът на това ранчо, сър?

— Работа ли търсиш, Барнет?

— Подслонът ще ми е достатъчен, сър.

— Имаш ли пари? Животът тук не е евтин.

— Ще стигнат за няколко месеца.

— Хм. А откъде идваш?

— От Колорадо.

— Изминал си доста път.

— Наложил се, сър — усмихна се едва-едва Сам, както се очакваше от мъж, който се е отървал от преследвачите, а с тях и от бесилката.

— Вярвам, че умееш да си служиш добре с пистолета — каза Финигън. — Мъжете, които приемам, трябва да имат и смелост.

— Надявам се, че скоро ще мога да ви я докажа, сър.

— Ще ти предоставя възможност, Джо. Погрижи се за коня си и ела след това в салона. Трябва да поговорим още малко с тебе, преди да те приема. Вземам предплата за храната и пансиона. Това прави 100 долара на седмица. Изглежда скъпо, но всъщност не е. В замяна ти ще получиш необходимата защита. Вероятно тя ти е по-скъпа, нали, Джо?

— Разбира се, мистър... Шерман. Вие сте мистър Шерман, ако не се лъжа...

— Шерман го няма вече! — изръмжа новият бос на Ранчото на бегълците. — Моето име е Финигън.

— Звучи ми като Шерман — усмихна се Сам. — Когато един човек в Колорадо ме упъти насам, той ми говореше за Шерман. Е, да, това беше преди близо една година.

Той кимна на Финигън и тръгна, като поведе коня след себе си.

Засега нищо не можеше да се направи. Но той бе сигурен, че скоро ще му се предостави нова, вероятно по-добра, възможност.

Но Сам Шерман не трябваше да чака.

Не бе изминал и пет крачки, когато отново се случи нещо изненадващо.

От голямата къща се разнесе силен вик:

— Не, не искам, мистър! Моля ви, пуснете ме...

Чу се плющене и жената млъкна. Един мъжки глас изръмжа. След това жената започна да моли, вероятно същия мъж, да я остави на мира.

Финигън се бе раздвижил.

Десетина мъже го следваха по петите.

Сам Шерман се спря заедно с коня си по средата на двора.

Нямаше представа какво бе станало в къщата. Във всеки случай те не го бяха предвидили в разработения вече план за освобождение.

Дано само не се е случило нещо, което да прати и тях, и заговора им по дяволите.

Сам Шерман бе подготвен и за най-лошото. Той стоеше до своя стар сив кон и си свиваше цигара.

Цялото му тяло бе напрегнато.

Кърли Хаскел бе набутал червенокосото момиче в една малка стая на къщата и бе застанал на вратата. Напълно объркана, Рут Кели пицеше и го гледаше от леглото с разплакано лице.

Докато я приближаваше, Кърли похотливо оглеждаше тялото ѝ от главата до петите.

Тя носеше проста ленена рокля, която бе получила от мексиканката. Под плата се очертаваха формите ѝ, към които явно бе насочено вниманието на Хаскел.

Рут отстъпваше към външния ръб на леглото.

— Не се превземай, бейби — изръмжа той. — Ако бъдеш мила с мен, тук ще живееш приятно. аз съм заместникът на новия бос и мога да направя много за теб.

Той оголи зъбите си в усмивка. След това Кърли се нахвърли върху нея и я сграбчи за раменете.

— Ако продължаваш да крещиш, ще си изпатиш! — заплаши я той. — Бъди нежна и ще си спестиш неприятностите.

— Добре — отвърна тя. — Разбрах. Ще направя всичко, което пожелаеш. Но не и ако ме биеш.

— Не се бой. Няма. Хайде, съблечи се сега. Искам да те видя гола. Да, така вече е добре. Великолепно, да, по-бавно Рути. Така ме възбуждаш повече...

Застанала върху леглото, тя повдигна роклята си високо над бедрата. И точно когато той се надяваше да види онова нещо между краката ѝ, тя пусна полата си бързо надолу.

Този номер му хареса. А Рути се зае да го побърква от възбуда. По този начин вече бе заслепила няколко напористи петли и им бе задигнала доста долари. Сега го правеше единствено от чувство за самосъхранение. Ужасните събития през последните няколко часа я бяха извадили от равновесие. Тя видя как бандитите отведоха Ласитър, за да го убият някъде в степта и да скрият трупа му. Тази касапница, в която може би е загинал и Дъг. После опозоряването на Джеси. И най-накрая — чудовищната смърт на вярната Молина. Всичко това бе за нея потискащ урок. Оттогава Рут бе обзета от смъртен страх.

Но сега имаше шанс да остане жива. Трябваше само да се отдаде на този мъж. В действителност той не ѝ харесваше особено, но не можеше да се каже, че изглежда зле.

Той със сигурност щеше да ѝ даде някакви привилегии. Затова бе решена да направи всичко, за да го завърти на пръста си. Рут се реши на това, макар че не бе навършила още двадесет години.

Тя ритмично поклащаше ханша си и се смееше. Изглеждаше щастлива.

Кърли я гледаше с блеснали очи. Бе погълнат от радостно очакване. Не беше способен да мисли за нищо друго. Това бе един сън, който оживяваше пред погледа му.

Най-после тя бе напълно гола и стоеше с леко разтворени бедра. Плоският ѝ корем бе на височината на очите му. Кърли обви с ръце талията ѝ и я притисна към себе си. В хълбоците му вече тръпнеше и удряше възбудата.

С голямо удоволствие Кърли щеше да продължи тази игра до безкрай, но не преставаше да мисли за Финигън. Сигурно някога търпението му ще свърши, а той бе непреклонен, щом го завладееше яростта. По-добре беше да не го дразни без причина.

Кърли я пусна и започна бързо да се съблича. Не можеше да се задържа толкова дълго време, а искаше, щом дойде моментът, да бъде гол, за да се наслаждава истински на близостта с това обаятелно момиче. Сега всичко останало за него бе равносилно на прокиснала бира или на изветряло уиски.

Кърли Хаскел обичаше да си угажда. И Рути му съдействуваше. Тя добре разбираше, че това е нейният голям и може би единствен шанс да оцелее в ада на Ранчото на бегълците.

При това може би щеше да успее и да задели нещичко настрана. Тук имаше доста мъже, които нямаше да поскъпят парите си, ако им се предложеше нещо необичайно.

Тя се изкиска неволно. Само да знаеше някой какво пресмяташе в този момент.

— Е, доставя ли ти удоволствие? — смееше се Кърли, като се готвеше да я обладае изцяло.

Точно в този момент някой отвори с удар вратата.

Обзе го гореща вълна на ужас. Той се сети за Финигън.

— Ласитър! По дяволите, какво...

Но не можа да продължи.

Ласитър скочи върху него. Нямаше време за губене. Всяка секунда бе жизнено важна.

Схватката не трая дълго. Ласитър го удари с дръжката на ремингтъна. Кърли се свлече до леглото и остана да лежи като мъртъв на килима.

Момичето стоеше слисано на леглото.

— Ласитър, какво...

— Тихо! — изсъска той и бързо завърза Кърли. — Рути, залогът е много голям! Става въпрос за живота на всички ни. Прави това, което ти казвам.

Той грабна голия Кърли и го хвърли по корем на леглото. Завързаните му ръце се намираха под тялото.

— Започвай да крещиш! — заповяда Ласитър на момичето. — Викай за помощ! Викай, че не искаш! Кажу му да те пусне. Викай

колкото можеш!

— Какво си намислил?

— Не питай! Крещи, по дяволите! Хайде!

Той не можеше да спре по средата. Ръката му заплющя по страните ѝ. Най-после Рут започна да вика, колкото ѝ глас държи. Звучеше съвсем истински.

Ласитър я издърпа до прозореца, Финигън вече тичаше към къщата, следван от своите хора. На двора, до петнистосивия си кон, стоеше един брадат мъж.

Ласитър искаше да му даде знак, но за съжаление това бе невъзможно. Можеше само да се надява, че Сам Шерман сам ще вземе правилно решение.

— Крещи колкото можеш! — изръмжа той на момичето и ѝ удари още няколко шамара. — Тичай долу! Ей сега той ще влезе. Така както си! Кажу му, че в страха си си халосала Кърли с неговия собствен пистолет! Става въпрос и за живота на брат ти. Той ще умре, ако направиш грешка...

Последните думи бяха решаващи. Те подействуваха по-добре от шамарите.

— Бягай, Рути! Кажу му, че те е бил! Плачи, ако можеш! Мисли за брат си!

Той я блъсна навън. Гола и крещяща, тя се търкули по стълбите.

В този момент вратата на къщата бе разбита с такава сила, че полетя право към отсрещната стена.

Ласитър се върна в стаята.

— Къде е копелето? — извика Финигън. — Какво ти направи?

— Не виждате ли? — крещеше Рути. Играеше си ролята дяволски добре. — Този перверзен тип искаше да ме изнасили. Той ме би и разкъса дрехите ми! Аз се отбранявах. Изведнъж взех пистолета му. О, мистър Финигън, не зная как стана това! Аз не исках. Ударих го само веднъж. Сега лежи на леглото с кървяща рана на главата...

— Кучият син скоро ще кърви от съвсем друго място! — изрева Финигън с яростна злоба. — Чакай, Кърли!

Той се втурна нагоре по стълбите, вземайки по две стъпала наведнъж. Хората му го последваха неохотно. Не можеха да откъснат поглед от голата красавица.

Ласитър чакаше зад вратата на стаята. Върху леглото лежеше в безсъзнание Кърли. Финигън щеше да насочи цялото си внимание към него.

Ласитър се усмихваше. Всичко ставаше по-добре, отколкото можеше да се желае.

Схватката с Финигън също щеше да бъде кратка. Тогава под властта на Ласитър ще бъдат двамата най-важни противници.

Стъпките на Финигън се чува в коридора. Ласитър вече бе вдигнал ремингтъна. Трябваше само да нанесе удара, щом Финигън се появи пред него.

Но ситуацията внезапно се промени.

На двора се чува изстрели.

Изведнъж там отново настъпи ад.

Ласитър разбра, че не трябва повече да чака Финигън.

Босът на престъпниците се бе обърнал и вече се спускаше надолу по стълбите да види какво става на двора.

Ласитър излетя колкото може по-бързо от стаята. Но Финигън вече се бе загубил от погледа му. Нямаше смисъл да тича след него.

Ласитър трябваше да предприеме нова тактика.

Той беше решен на всичко.

10.

Сам Шерман изчака, докато Финигън изчезна в къщата на ранчото. Сега при неговата любима дъщеря останаха само двамата часовои.

Старият разбойник почака още малко. Той чу крясъците на Рут Кели и разбра всичко. Вече знаеше, че Ласитър се намира в къщата. Такава беше уговорката. И сега Ласитър направи така, че да привлече Финигън вътре в къщата.

Дива радост обзе Сам. Всичко се нареждаше по-добре, отколкото предполагаше. Вече не се колебаеше.

Неговият сив кон бе отдалечен на пет-шест крачки от часовете. Двамата не можаха да видят как старият смелчага измъкна от кобура си тежък пистолет.

От салона долиташе силен шум. Повечето мъже вече бяха пияни. Празнуваха победата. Триумфът на варварщината.

Сам Шерман трябваше да действа бързо.

Той се прицели за миг и отправи два светкавични изстрела.

Нямаше нужда от повече куршуми. И докато двамата пазачи не бяха все още рухнали на земята, той стигна до колоната и разряза с дългия си нож въжетата, които се увиваха около голото тяло на неговата Джеси.

Той я притегли към себе си. Краката ѝ бяха така вдървени, че тя не бе способна да се движи сама.

Сам държеше тялото ѝ притиснато до своето и бягаше с нея към склада, където го чакаха неговите стари верни приятели. Всичко беше точно пресметнато.

Сега те можеха да му осигурят прикритие.

От салона излетяха първите бандити. Бяха изминали само няколко секунди, откакто Сам бе застрелял часовете. Сега те лежаха в праха пред стълбите на верандата, а душите им чакаха пред вратите на ада, за да заплатят за техния грешен живот.

Бандата видя Сам с неговата дъщеря и зарева в луда радост.

Затрещяха револвери и пушки. Престъпниците стреляха безогледно по бягачия мъж. А Сам имаше късмет, че неговият стар мършав кон бягаше насам-натам в паниката и нанасяше здрави къчове.

Бандитите, които се изсипаха от салона, стреляха безредно и без да се прицелват. Това бе щастие за Сам Шерман. А също и за Джеси.

В това време приятелите на Сам не си играеха. Тяхното предимство се състоеше в това, че се бяха подготвили изключително добре за тази схватка.

Но сега и от къщата на ранчото излетяха доста противници. Финигън бе сред тях. С твърд глас той даваше командите си. Но още преди дивата орда да проумее какво им заповядва босът, една част вече беше изпопадала на двора. Някои се добраха, пълзейки зад различни прикрития, където можеха да превържат раните си.

Бандата на Финигън понесе значителни загуби, но двубоят все още не беше решен. Той едва сега започваше.

Сам Шерман с дъщеря си още не се бе добрал до склада. Неговите приятели изкрещяха, като видяха как той потръпна под удара на един куршум.

Но Сам продължаваше да бяга, залитайки, с изкривено от болката лице.

Мъжете от склада стреляха така, че дулата на оръжията им се нажежиха. Сам Шерман държеше здраво Джеси в ръцете си. Той отново се разтресе, направи последна крачка и се строполи на прага на входа.

Готови да помогнат ръце хванаха него и Джеси и ги изтеглиха в спасителната вътрешност на склада.

Ласитър вече бе започнал яростна борба. Неговият „Уинчестър“ трещеше в злокобно стакато.

Очите му търсеха Финигън. Но той сякаш бе изчезнал вдън земя. Неизвестно откъде се чуваха неговите резки команди. Това му прилягаше. Така хладнокръвно и обмислено можеше да действа само един добре обучен офицер. Внезапно настъпи затишие. Дивата тълпа се бе оттеглила, за да се събере и организира отново.

Но скоро огнената стихия щеше да се развихри отново. Тогава щяха да нападнат от всички страни, щяха да подпалят склада, за да задушат защитниците.

Изведнъж Рути се появи зад Ласитър.

— Намерих си пушка — каза тихо тя. — Искам да помогна.

Ласитър се оттегли с нея във вътрешността на стаята. Приличаше на спалнята на Джеси. Рути бе облякла една от нейните рокли. Това много я отваряше.

— В началото не схванах всичко — изхълца тя. — Добре, че ми удари шамарите. Дойде ми акълът в главата. Къде е Дъг? Как така ти си все още жив?

— Дължа го на Дъг. И на бащата на Джеси...

Ласитър ѝ обясни с няколко думи.

— Какво ще стане по-нататък? — попита тя. — Финигън положително няма да се предаде.

Той се засмя и я прегърна.

— Ние също, Рути — каза Ласитър и я целуна. — Не се грижи за това. Всичко ще свърши добре.

Тя го прегърна трескаво и страстно. Ласитър имаше чувството, че ще се задуши. Това му напомняше за крайбрежен вълнолом, който вълните непрекъснато обливат.

Ласитър също трябваше да се разтовари. Той знаеше, че сега имат малко време за това. Финигън щеше да даде нова заповед за нападение едва когато стане тъмно.

Той се остави да потъне с червенокосото момиче в широкото и меко легло.

Не искаше да мисли за нищо друго през следващия половин час. Слънцето бе паднало ниско и прокарваше своите златисточервени лъчи през двете малки прозорчета. Под тази светлина кожата на Рути блестеше като коприна.

— О, Ласитър — простена тя. — Знаеш ли, че си първият мъж, с когото ще правя любов?

Той постави пръст върху устните ѝ.

— Сега не трябва да мислиш за това, Рути — прошепна той. — Това е само една малка подробност.

И той започна страстно да я люби. В този момент това бе за него като еликсир. Този начин на разтоварване му доставяше винаги нова смелост и свежи сили.

Времето напредваше. Те се любеха отново и отново, без да могат да се наситят. И всеки път това бе едно неповторимо изживяване.

Ласитър понякога сам се учудваше как едно такова сладко творение можеше да дава толкова сили и смелост.

Тази малка девствена Рути бе чудесна! Той желаше да ѝ се наслаждава, докато бе способен на това. Тази нощ може би щеше да бъде последната в живота му.

Навън прозвуча гласът на Финигън.

— Ласитър! Знам, че си вътре. Искам да говоря с теб!

— Това няма да промени нищо — извика Ласитър и се изсмя презрително. — Спести си думите, Финигън.

— Няма да излезеш жив от Ранчото на бегълците!

— Тогава започни да се биеш, копеле!

— Готов съм да ти направя едно предложение, но при определени условия!

— Не се ли срамуваш, Финигън?

— Не казвай големи думи, Ласитър! Не се мъчи да ме засегнеш на чест. Единствено действителността променя нещата. В нашия занаят няма място за глупави чувства. Признавам, че направих грешка. Чак сега започнах да проумявам. Няма смисъл да заставаме един срещу друг. Накрая ще се смее единствено ван Кърк. Той ще заграби всичко, което му оставим.

— Казах ти да си пестиш думите — извика Ласитър. Яростта бавно го завладяваше. — По принцип не преговарям с изроди като теб. Това е последната ми дума.

— Ти си се побъркал, Ласитър. Размисли още веднъж! Сигурен съм, че скоро ван Кърк ще кръстосва тук със силната си банда. Между другото той вече се е погрижил за подкрепление след загубите, които си му нанесъл. Мислиш ли, че ще се успокои така лесно? Ти си насъскал срещу него дори и жена му. Разбрах го само преди няколко часа. Сега Естер го подгрява. И всичко благодарение на теб, Ласитър. Иначе тя самата нямаше дори да си помисли, че нейните братя лежат на съвестта на ван Кърк. По дяволите, Ласитър, и двамата сме обречени. Нека бъдем разумни и да направим съдружие. Единствено ако сме заедно, можем да оцелеем.

— Спри най-сетне жалкото си подсмърчане! — извика Ласитър. — По добре да ида в пъкъла, отколкото да имам нещо общо с теб.

— Браво, Ласитър! — отекна гласът на Сам Шерман от складовото помещение. — Ти разчувствува душата ми.

— Какво прави Джеси? — извика Ласитър.

— Спи. Много мило от твоя страна, че се интересува. Ако не беше така уморена, отдавна да е убила Финигън. Ей, Финигън, моли се никога да не ми падаш в ръцете! Ще ти дера кожата ивица по ивица и ще я давам на лешоядите парче по парче.

Фloyd Финигън се изсмя ехидно, но смехът му не прозвуча убедително.

— Не казвай голяма приказка, Сам! При това ти си почти мъртъв. Никой от вас няма да преживее тази нощ.

— А защо тогава още преговаряш?

— Защото ви мисля доброто.

— Вече доказа какво мислиш. Защо не отидеш при ван Кърк? Нали твърдеше, че имаш с него тайно споразумение.

Финигън не отговори. Беше се оплел в собствените си лъжи. Да, пред Джеси и Ласитър бе парадирал, че е стигнал до съглашателство с ван Кърк, но това беше вярно само отчасти.

В действителност те винаги водеха само тайни преговори, но до споразумение още не се беше стигнало.

Ван Кърк желаше само да си остави вратичка, в случай че бъде победен от Джеси Шерман, която пък искаше да отмъсти за предаването на баща си.

Над Ранчото на бегълците властвуваше потискаща тишина.

— Какво има предвид той? — трепереше Рути.

— Той знае добре, че не може да превземе ранчото — отвърна тихо Ласитър. — Те понесоха големи загуби, Финигън има най-много още двадесет мъже. Ние сме приблизително петнадесет. А бащата на Джеси и неговите спътници са два пъти повече.

— Сигурен ли си?

— Това са мъже, които нямат какво да губят. Те са избягали от затвора. Имат неудържим стремеж към свободата. Няма да се оставят да бъдат отново заловени. Повторното бягство ще им е невъзможно. Затова трябва да приключат бързо нещата тук. Те навярно предвиждат, че скоро ще се появят шерифи и войници. Близко е до ума, че Сам Шерман се е върнал обратно в своето ранчо на бегълците. Само за да види още един път дъщеря си. И да отмъсти за предателството на ван Кърк. Да, това е неприятна история, Рути.

Тя се гушеше гола в него.

— И каква роля играеш ти в тази история, Ласитър? — попита Рут. — Или е случайност, че си дошъл в Бъфало?

— Не, не е случайност — отговори той.

— Тогава Финигън е имал право. Ти си таен агент?

Ласитър се разсмя и погали с върховете на пръстите си голия ѝ гръб.

— Не, Рути, тук той се заблуди. Аз съм частен агент. Приемам опасни договори и по този начин печеля доста пари. Сега търся отвличения син на арканзаския сенатор Кронин. Той трябва да се намира някъде в близост до ранчото. За съжаление досега нямах възможност да разпитам Джеси за него. Всеки път нещо се случваше. А аз не мога да не се съобразявам с действителността. Тогава с положителност нямаше да чуя и думичка от нея. За щастие сега положението се промени. Тя ще проумее, че това не може да продължава така. Единствената правилна постъпка ще е да ми повери отвличения. Тогава аз ще получа тлъсто възнаграждение.

— Но тогава ще затворят Джеси — каза изплашено Рут Кели.

— Че защо пък?

— Понеже ще стане ясно кой е задържал момчето. Ако ти не им кажеш, то ще го направи самото дете. Това ще означава жестока присъда за Джеси. Двадесет или тридесет години в затвора. А може и смъртна присъда. Това ли искаш, Ласитър?

— В никакъв случай.

— Но как...

— Остави това на мен! — прекъсна я той грубо. — Сигурно ще се намери някаква възможност. Само... о, по дяволите!

Досега още не бе помислял за това.

Едва сега от краткия разговор с Рути той се сети за своята истинска задача.

В целия този хаос бе забравил напълно за отвличеното момче. Никой не можеше да го упрекне за това! Беше радостен, че изобщо се е измъкнал, и то невредим. Наполовина невредим, ако трябва да се изразим по-точно.

Ласитър се отдръпна от момичето и започна да се облича припряно.

— Трябва да изляза вън — прошепна той. — Покажи се с твоя „Уинчестър“ на прозореца и стреляй няколко пъти. Колкото можеш.

Трябва да се вдигне шум. След което залегни. Те ще отвърнат на изстрелите.

— Къде отиваш? Какво си намислил?

— Момчето — обясни Ласитър — се намира или тук, в някое укритие на ранчото, или в някаква колиба извън него. Предполагам, че е навън. Такива похитители на деца не допускат рискове, ако смятат да пуснат жертвата си отново на свобода. А досега те са постъпвали винаги точно така.

— Финигън не каза ли, че Джеси е взела момчето под свое покровителство? — каза възбудено Рут.

— Да, спомням си. Обаче е възможно и Финигън да знае. Трябва да отида при Джеси. Взemi оръжието и вдигни шум. Така ще им отклониш вниманието.

Той я притисна още веднъж към себе си. Нейното тяло беше едновременно и прекрасно стегнато, и много меко. Ласитър знаеше какво би предпочел да прави сега, вместо да се сражава с бандитите.

— Върни се бързо, скъпи — промълви тя.

— Обещавам ти.

Те се целунаха още веднъж. След това той излезе от стаята. Рут започна да стреля, когато той се озова на партера. Тя гърмеше слепешката в нощта.

Мерзавците веднага отвърнаха на огъня. Хванаха се на въдицата.

Ласитър прескочи през един прозорец от задната страна на къщата. С уинчестъра в дясната ръка се плъзна безшумно в тъмнината. Вече се стреляше и от склада. Но Ласитър забеляза, че бандитите не се сражаваха със същата злоба, както преди. Това приличаше по-скоро на някаква тактическа маневра от тяхна страна.

В него се надигна смътно подозрение.

Не извършваше ли Финигън един от своите дяволски изненадващи шахматни ходове?

Дали и той не се е сетил за момчето?

Ласитър стигна под едно от малките прозорчета, разположени от задната страна на складовото помещение.

Бавно се показа. Секунди по-късно вече се намираше във вътрешността на бараката. Тук вонеше на тютюнев дим и уиски, а из въздуха се носеше мъгла от прахоляк. През тесните отвори на прозорците се процеждаше слаба лунна светлина. На тях изобщо

нямаше стъкла. Всичко беше направено съвсем примитивно. Но и помещението беше само за спане.

Ейдам Шарки заведе Ласитър при Сам Шерман. Той лежеше на един нар, но се повдигна, когато го видя. Под разкопчаната му риза се виждаше бяла превръзка.

— Лошо ли те раниха, Сам?

— Имал съм и повече рани — каза дрезгаво старият разбойник, но Ласитър забеляза, че му е много по-тежко, отколкото показваше. Сам Шерман бе дяволски издръжлив стар вълк. Учудващо беше, че все още можеше да говори ясно. Дори преди половин час, когато се разправяше на висок глас с Финигън, Ласитър не можа да забележи, че Сам се чувства зле. Бе цяло чудо, че е все още жив.

— Къде е Джеси? — попита Ласитър. — Трябва да я питам нещо. Много е важно. Може ли вече да говори?

Отвън се чуваха само отделни изстрели.

— Това ми мирише на отстъпление — каза Сам Шерман. — Какво искаш, Ласитър?

— Искам да говоря с Джеси, по дяволите!

— Първо ми кажи какво криеш в главата си!

Внезапно той погледна встрани. Ласитър извърна глава. Джеси идваше към него. Изглеждаше като сомнамбул. Явно все още се намираше под въздействието на шока от преживяното.

— Джеси! — Ласитър просто я пое в ръцете си. — Сега най-после трябва да ми кажеш къде е момчето!

Тя се засмя някак отнесено.

— Момчето... Значи за това си дошъл... Мислех си го, Ласитър... Тогава Финигън те е подушил правилно...

В склада настъпи напрегната тишина. Той почувствува враждебното настроение, което внезапно го заобиколи.

— Не, тук не си права, Джеси — отговори Ласитър. — Не съм таен агент. Вече го казах на Рут Кели. Тук съм, за да спечеля една награда. Сенаторът е обещал възнаграждение от двадесет хиляди долара. Само поради това поех този риск. Къде е Питър Кронин? Джеси, кажи ми къде сте го скрили?

На двора вече не се стреляше.

— По дяволите, те се изтеглят! — изсъска Ласитър. — Вярвам, че Финигън иска да ни отнеме момчето. Ако успее да го направи,

отново ще има в ръцете си силен коз.

Той хвана Джеси за раменете и я разтърси така, че русата ѝ коса се разпиля по гърба ѝ.

Мъжете изръмжаха заплашително. Изглеждаха така, като че ли всеки момент ще се нахвърлят върху Ласитър. Вече не му вярваха, откакто у тях се бе засилило подозрението, че е таен агент.

— Пусни я! — изръмжа баща ѝ. — Или ще забравя всичко, което ни свързваше досега, Ласитър.

— Джеси — настояваше той. — Трябва да разбереш. Какво ще спечелиш, ако се пожертвува животът на момчето? В края на краищата това убийство ще бъде прикачено на теб. На теб, като подарка на Ранчото на бегълците.

— Пусни я! — заповяда Сам Шерман. Останалите мъже се приближаваха все повече до Ласитър. Дулата на пушките и револверите бяха насочени вече към тялото му. Положението ставаше все по-застрашително за Ласитър.

Но сега настъпи някаква внезапна промяна с лицето на Джеси. Тя повдигна диво главата си, в очите ѝ отново гореше животът. Ласитър забеляза това въпреки тъмнината.

— Оставете го! — изсъска тя. — По дяволите, той е прав. Ако Финигън затрие момчето, всичко ще се обърка още повече. Ще те заведе, Ласитър. Но трябва да побързаме.

Малко по-късно те напуснаха склада през един от задните прозорци. Джеси бе облечена в дрехите на един младеж, който не беше кой знае колко по-едър от нея. Изглеждаше като мъж. Бе скрила дългата си руса коса под каубойската шапка.

В нощта внезапно се разнесе тропот на копита. Противниците бяха взели по-голямата част от конете, намиращи се в заграждението. Останалите животни бягаха след тях, следвайки основното стадо.

Приятелите на Сам Шерман излязоха от склада. Сам и другите трима затворници бавно ги последваха. Сега те бяха спокойни, тъй като знаеха, че нищо повече не можеше да се направи. Щяха да минат часове, докато мъжете успеяха да приберат разпръснатите се коне.

Но за какво изобщо им бяха необходими? Бяха твърде слаби, за да преследват бандата на Финигън. Можеха само да се радват, че отстояха позицията си тук, в Ранчото на бегълците.

От голямата къща излезе Рут Кели.

— Ласитър! — извика тя и се хвърли на врата му. — Те си заминаха. Всичко свърши. Сега можем...

— Съжалявам, Рути. Аз имам още какво да правя...

— Ласитър, какво...

— Идвай, Джеси!

Тя почти тичаше. Ласитър трябваше да прави големи и бързи крачки, за да я следва.

— Ласитър! — викаше Рути отчаяно. — Къде бягаш, Ласитър?

— Влюбена ли е? — попита Джеси, дишайки неспокойно от бързото ходене.

— Може и така да е — той се засмя, като я наблюдаваше отстрани.

Джеси Шерман излъчваше нещо, с което го вълнуваше много по-силно от Рути. Ласитър си мислеше, че ще бъде жалко да я прати в затвора.

Трябваше да намери някакъв изход.

Ако всичко с момчето свършеше добре, вероятно можеше да се уреди нещо и за господарката на Ранчото на бегълците.

Изведнъж в далечината проехтяха изстрели. Някъде на запад, не в ранчото. Дойдоха от посоката, в която бе изчезнал Финигън със своята банда.

Ласитър беше напрегнат. Какво ли още щеше да донесе тази нощ...

11.

Финигън яздеше в нощта със своята значително намалела компания. В него кипеше дива злоба. Бе си помислил, че другите са претърпели също толкова тежки загуби, но това се оказа заблуда. За голямо съжаление. В противен случай щяха да се съгласят да преговарят.

Затова той бе принуден да избере другия път. Финигън го направи против волята си. Но не виждаше друга възможност.

Трябваше да опита да се свърже с ван Кърк, който също бе претърпял значителни загуби, откакто се бе появил този дявол Ласитър.

Той беше техен общ враг. Той бе донесъл нещастие на всички.

Или това бе заговор, направляван от нечия по-дълга ръка.

Защо иначе така внезапно се бе появил Сам Шерман? Това те изобщо не го бяха предвидили. Сега той отново се намеси.

Финигън не разбра кой бе старият мъж, който пристигна този следобед в ранчото. Хората му също не го познаваха. Всички те, взети заедно, бяха отскоро в Ранчото на бегълците.

А и старите копелета се държаха.

По дяволите, това скоро щеше да бъде променено.

Финигън яздеше необезпокояван, а вятърът свиреше в ушите му.

Беше му ясно, че трябва да е добре подготвен, когато се изправи пред ван Кърк. Другият не биваше да разбере, че е в по-изгодна позиция.

Финигън все още имаше надежда. Един път сгреси. Втори път това нямаше да му се случи!

Внезапно той забеляза на Възвишението пред тях конници. Дръпна рязко юздите на коня си. Придружителите му го последваха.

Двете групи се виждаха ясно на лунната светлина. Като силуети. А може и като мишени.

Финигън размаха двете си ръце, кръстосвайки ги над главата. Сигнализираше по този начин, че нямат враждебни намерения.

— Все пак бъдете нащрек! — изсъска той на хората си. — Дръжте си лапите на револверите. Човек никога не знае.

Водачът на другата команда метна с ръка. Двете групи тръгнаха една към друга. Появилата се изневиделица дружина бе с около тридесет човека по-голяма. Предимство, което създаваше леко неприятно чувство в душата на Финигън.

Те се срещнаха долу в ниското.

— Финигън! — извика изненадан водачът на другите. — Да не би да сте тръгнали към града?

— Исках да ви видя, ван Кърк — отговори Финигън. — При нас някои неща се промениха. Считам, че е извънредно важно да ви информирам колкото се може по-бързо. Това ви засяга толкова, колкото и мен, ван Кърк.

Те бяха като два настръхнали вълка, които се дебнат. Знаеха много добре какво можеха да очакват един от друг. Недоверието бе дълбоко вкоренено в тях. Безусловно.

— Какво се е случило, Финигън? — попита ван Кърк. — Да не би да е във връзка с този Ласитър?

Финигън кимна ухилен.

— И още как! Този курвенски син сключи договор с Джеси.

— И сега се разделихте, а?

— Не само това! — извика възбудено Финигън. — В Ранчото на бегълците стана диво клане. Моята група се стопи с една трета. И още нещо, ван Кърк. Сам Шерман се върна. Той и Ласитър са се окопали с останалите в ранчото. Сами няма да можем да се справим с тях.

— И сега искаш да ме помолиш за помощ, Финигън?

— Помислих си, че няма да е лошо, ако се обединим.

Ван Кърк се засмя приятелски.

— Толкова ли са силни, че не можете да се справите сами?

— Те са приблизително петнадесет човека!

— И не можете да ги оправите сами?

— Намерих за по-добре да ви уведомя, ван Кърк. Тъй като и вие сте имали трудности с Ласитър. Предполагам, че той е таен агент.

Ван Кърк поклати отрицателно глава.

— Заблуда, Финигън. Този човек е само посредник и ловец на награди. Известен е с това, че винаги се появява там, където са обещани особено тлъсти премии. Особено когато са отвлечени

синовете на богати хора. Например като сина на арканзаския сенатор Уилям Кронин. Финигън, вие сте направили огромна грешка. Трябва да прекратите този мръсен бизнес. Иначе ще стане тежко за всички ви. Между другото държавните служби вече са узнали, че следите на всички досегашни отвличания водят към ничията земя. Това поражда огромно недоверие към всички нас. По този начин ти ми проваляш всички останали сделки, които досега извършвах необезпокоявано. Това не ми харесва, Финигън. И аз реших да изгледа нещата.

Гласът на Маркус ван Кърк ставаше все по-остър и застрашителен, Финигън чувствуваше гнева му и произнесе с едва потискана злоба:

— Това не е мое дело, ван Кърк! За това е отговорна единствено Джеси Шерман! Елате с мен! В Ранчото на бегълците ще научите цялата истина.

Той взе юздите на коня си в ръка. Беше изненадан, че ван Кърк го последва.

— Един момент, Финигън — извика ван Кърк, а Финигън дръпна коня си. — Не мисля, че ще е така просто.

Фloyd Финигън обърна коня си.

Ван Кърк бе извадил револвера си и стреля.

С широко отворени очи Финигън изгледа пламъка, който излезе от дулото на пистолета, и едновременно с това почувствува удар и страшна разкъсваща болка в гърдите. Имаше усещането, че се намира върху огнена влада.

Той извика и се опита да стреля, но ръката вече не му се подчиняваше. Усети как пада странично от седлото. И сякаш от далечината долавяше трясъка на множеството изстрели, които последваха.

— Стига! — изрева ван Кърк. — Не искам да правим тук клане! Стига, по дяволите!

Само част от хората на Финигън се биеха. Другите бяха реагирали твърде късно. За тях всичко бе станало изненадващо бързо. Но и те самите отдавна се бяха убедили, че не могат да очакват нищо повече от Финигън. Затова най-лесно бе да се прехвърлят на страната на победителя.

За болшинството от тях това бе нещо нормално.

Ван Кърк посочи мъртвия Финигън и каза с ледена усмивка.

— Той беше един глупак! Не можа да разбере новото време. Беше си наумил, че ще свири първа цигулка в тази страна. И си помисли, че съм глупак. Разбрах точно какво е намислил още като ме потърси първия път. Искаше да склучи таен договор с мен, а аз му оставих надеждата, че съм заинтересуван. В действителност за мен Финигън бе кух орех. Кръгла нула. Мръсен предател!

Той се изплю презрително върху безчувствения труп. Още петима мъртви мъже се бяха натъркаляли край него.

И копитата закънтяха по-нататък в нощта. Ван Кърк бе доволен от победата. Щяха да превземат Ранчото на бегълците с едно-единствено нападение. И тогава щеше да бъде свършено с Шерман и техните последни привърженици.

И той, Маркус ван Кърк, щеше да бъде единственият победител. Никой вече нямаше да му мъти водата. Тогава щеше да бъде самотният крал в ничията земя. Ще прави сделки, ще трупа долари, така както не си е представял и в най-смелите си мечти.

Съществуваше още само един малък проблем. И той се наричаше Естер. Тя започна изведнъж да прави щуротии. Искаше да депозира своето наследство и своя дял от бизнеса на отделна банкова сметка в някакъв друг град. Дори бе възложила защитата на своите интереси на адвокат.

Крайно време бе да ѝ се случи нещо. Това не представляваше проблем за ван Кърк. Досега се беше справял с други подобни трудности почти като на игра.

Той се обърна към Макс Росман, който яздеше до него. Все още с превръзка на ръката.

— Е, Макс, как я наредихме! Сега трябва само да напишеш един прочувствен доклад за това, по какъв начин си застрелял търсения с обяви Флойд Финигън.

— Само че не бях аз, Марк — отвърна шерифът. — Тук трябва да включим и едно друго име. Финигън носи кръгло пет хиляди долара.

— А, да, бях забравил.

— Аз ли ще получа този път цялата награда, Марк?

— Няма място за съмнение, Макс. При сделките, които извършвам, не ми се занимава с дреболии.

Макс Росман се засмя доволен.

— Сега трябва да намерим това момче, Марк.

— Няма проблем, приятелю. Ще го открием в ранчото. Или някъде из околността. Тогава ще бъдем освободители. Ще станем много известни.

Двамата се засмяха доволно...

12.

Момчето лежеше кротко върху една кожена постеля и спеше. То бе на шестнадесет години, както знаеше Ласитър.

Те го наблюдаваха през тесния отвор на прозореца, през който лунната светлина падаше точно върху лицето на Питър Кронин, сина на сенатора от Арканзас.

— Както виждаш, той е добре — прошепна Джеси.

— И ти мислиш, че няма да го открият лесно тук?

— Сам видя колко е трудно да се намери тази малка долина. Щеше ли да се справиш сам?

— Само с много късмет.

— И така. Сега можеш да го вземеш, щом пожелаеш. След това ще станеш големият герой на Арканзас.

— В момента това не е най-важното за мен.

— Освен това ще ти бъде трудно да го отведеш. На него тук много му харесва. Сприятелил се е с двамата индианци. Заедно ходят на лов и за риба. Това е един съвсем нов начин на живот за него. Доставя му голямо удоволствие да създава грижи на семейството си. Аз написах всичко това и го занесох в редакцията на един вестник. Момчето прочете статията с огромно въодушевление. Желаете баща му да се потревожи още малко.

— Как всъщност бе отвлечен той?

— Той не знае нищо за това — изсмя се артистично Джеси. — Погрижих се да се запознае случайно с едно красиво момиче от племето чероки. Той се влюби в нея от пръв поглед. Тя го покани да я посети. Момчето се вмъкна тайно в индианския резерват на Оклахома. Там срещна своето нежно цвете и момичето го доведе тук. Това е една истинска чиста любов, поне от гледна точка на момчето. Неговото цвете го посещава всеки ден. Той си мисли, че тя го прави тайно, като успява да заблуди своите хора. В действителност тя е омъжена и посещенията ѝ са известни на цялото племе. Но Питър бленува за своята голяма любов. За него това е като приказка.

— Една красива приказка.

— И той изобщо не знае, че е станал жертва на чудовищно отвличане — тя отново се засмя по своя неповторим начин. На Ласитър му се прииска да я прегърне.

— Тогава да го оставя да посънува още малко — засмя се и той.
— А ние трябва да тръгваме обратно. Ела...

Беше го обхванало някакво необяснимо вътрешно безпокойство.

Бяха се добрали до скривалището за един час. Вървяха по една криволичеща през лабиринт от скали пътека. На Ласитър щеше да му бъде трудно да открие пътя сам.

Можеше да бъде напълно спокоен за мястото, където се намираще момчето.

Бяха вървели почти половин час, когато Джеси внезапно спря. Тя го погледна сериозно.

— Искам да разбера още нещо, Ласитър. Защо не желаяш да станеш прочутият герой на Арканзас?

Той се засмя:

— Знаеш ли, Джеси този път искам да се въздържа. Такива лаври поемам само ако действително съм ги заслужил.

Внезапно тя се долепи до него и го обгърна с ръце.

— Желая те, Ласитър. Да, по дяволите, желая те. Дори си мисля, че съм влюбена в теб.

Той я целуна.

— Мисля, че чувствата ни са взаимни, Джеси. Какво ще кажеш да ги изпробваме?

Джеси отново стана сериозна.

— Но не сега, скъпи мой. Не знам, имам някакво предчувствие, което ме подлудява. Аз...

От далечината долетяха добре познати звуци. Там се стреляше.

Изглежда, се бе разгоряла дива схватка. Ласитър и Джеси затичаха с все сила нагам.

Първите ездаци бавно приближаваха Ранчото на бегълците. Те стояха на един изстрел разстояние и просто изчакваха.

Сам Шерман отново бе на крака. Той организираше защитата на ранчото и разпределяше мъжете по определените за тях места. На всеки важен пункт имаше човек. Така нападателите щяха да останат изненадани.

Но групата ездачи изчакваше. Поради голямото разстояние не можеше да се разбере кой е нападателят.

— Сигурно Финигън замисля отново някаква хитрост — изръмжа Сам Шерман.

— Внимавайте, мъже! Докато тези там стоят на показ, другите ще се опитат да се промъкнат от всички страни. Всеки да стои на поста си! Независимо колко ще продължи. Трябва само да запазим спокойствие, тогава нищо няма да ни се...

Една страшна експлозия заглуши неговите думи.

Взривната вълна се понесе през двора. От задната страна на общата барака се изправи към небето огнен стълб.

От всички страни трещяха изстрели. От склада и близките навеси бягаха насам хората на Шерман.

Някои от тях залитаха. Бяха ранени. Шерман и приятелите му от каторгата ги прикриваха с огъня си. Цялото Ранчо на бегълците се беше превърнало в преизподня. Само главната къща стоеше още непокътната.

— Насам! — викаше Сам. — Всички в къщата!

А на най-доверените си хора той каза тихо:

— Мисля, че това ще бъде последната ни битка. Той светкавично вдигна пушката си и застреля един нападател, който се бе приближил твърде много.

Неговите приятели и съратници стреляха също много точно. За няколко секунди противниците загубиха половин дузина мъже.

— По дяволите! Това не е Финигън! — изрева Сам Шерман. — Това е ван Кърк с неговите кръвопийци.

Последва кратко затишие. Смехът на ван Кърк се чуваше направо като от ада. Звучеше ужасяващо. Лудостта го бе обхванала заедно с радостта от победата.

— Да, това съм аз, Сам! — извика той тогава. — Сега ще изиграем последния си рунд, приятелю! Вече се справих с Финигън. Но на теб ще ти дам шанс, ако пожелаеш. Това означава, ако пожелае Джеси. Тя трябва да изпълни едно мое желание.

— Какво искаш от нея, проклет предател?

— Искам онова момче!

— За да станеш негов освободител! — Сам се засмя застрашително. — Значи отново нищо не си разбрал. Ще се правиш на

герой. Така само ти се струва, гадино! Този път дойде твърде късно. Джеси вече отвежда момчето на сигурно място. Тя ще докаже, че не го е отвлякла. Този път планът ти се провали, ван Кърк!

Маркус ван Кърк не отговори. Сякаш му бяха отрязали езика! Той гледаше диво бушуващите пламъци.

Единствено главната къща не гореше. Но това бе въпрос само на време. Ван Кърк бе дал нареждане да се опази тази сграда. Мислеше си, че отвличеното момче е в нея.

Но сметката му беше излязла крива.

— А къде е Ласитър? — изрева ван Кърк.

Сам Шерман се засмя отново. Това беше смях на мъж, който вече се бе простил с живота.

— Замина с Джеси! — извика той тържествуващо. — Не можеш вече да ги настигнеш.

— Пали! — извика ван Кърк и гласът му премина във фалцет.

Веднага след тази заповед пламъците обгърнаха стените на къщата, която в по-голямата си част бе изградена от дърво. Затворените вътре щяха да издържат още известно време. Може би десет минути. И тогава трябваше да излязат. Нямаха друг избор. Иначе щяха да изгорят мъчително, задушавайки се от дима, или щяха да потърсят по-бърза смърт в една последна безсмислена атака.

Сам Шерман събра около себе си своите приближени.

— Можете да се предадете — каза им той. — Това е вашият единствен шанс. Ако излезете с вдигнати ръце, няма да ви разстрелят веднага. Дори ван Кърк не е такъв подлец. Тогава той ще ви вземе в своята банда.

Всички те бяха стари храбреци. Бяха преминали през много изпитания и всеки имаше свое собствено достойнство. Това бе един таен кодекс на честта, който не можеше да бъде разбран от нито един от намиращите се навън.

— Ще се бием с теб до края, Сам — отговори Ейдам Шарки от името на всички.

— Къде е Рут Кели? — попита Сам.

— Още преди два часа й казах, че трябва да се скрие някъде навън — каза Шерки. — Брат й тръгна с нея. Така и така това не беше тяхна работа.

Мъжете се спогледаха още веднъж. Те бяха обречени на смърт и го знаеха.

Сам погледна тримата си брадати съратници, с които бе извършил бягството. Едно бягство, направо в пъкъла.

— Тогава да им устроим поне още един вихрен танц — каза той ледено.

И те се приготвиха за последната си битка.

На изток вече се развиделяваше, когато Ласитър и Джеси съгледаха горящото ранчо. Джеси изкрещя:

— О, господи!

— Вече е късно — каза Ласитър. — Там няма какво повече да се спасява, Джеси.

Тя протегна ръката си напред.

— Това е ван Кърк! — извика тя. — Значи се е свързал с Финигън.

Маркус ван Кърк седеше като император върху един голям жребец. Неговият силует се очертаваше ясно на фона на червеното утринно небе като силует на пълководец, който беше победил.

От горящата къща изскочиха и последните защитници на Ранчото на бегълците.

Те бягаха зигзагообразно, претъркулваха се, стреляйки зад всяко възможно прикритие, скачаха отново и се понасяха вихрено. Бълващи огън и куршуми дяволи, които искаха да отведат със себе си в ада колкото се може повече неприятели.

Това бе една от най-страшните и ужасяващи битки, които Ласитър някога беше преживявал.

И той стоеше тук бездействащ. Щеше да е самоубийство да се включи в това безсмислено сражение.

Джеси, изглежда, също бе разбрала това. Тя стоеше онемяла и неподвижна. Като мраморна статуя.

Броят на привържениците на Сам Шерман непрекъснато намаляваше. Сега се стреляше само от някои места.

Тогава пред останалите ездаци се появиха внезапно двама мъже на коне. Единият бе Сам Шерман, а до него, клатейки се, стоеше Венемаса.

Ван Кърк изрева уплашено.

От всички страни трещяха изстрели.

Сам Шерман и Венемаса нямаха шанс. Но часът на ван Кърк също беше ударил.

Улучен от куршумите на Сам Шерман, той се свлече от жребеца си.

Тогава настъпи тишина.

Един едър мъж с превръзка на лявата ръка гледаше към мъртвия ван Кърк. Това бе Макс Росман. Шерифската значка върху гърдите му отразяваше вече първите слънчеви лъчи. Той размахваше умолително здравата си ръка и крещеше нещо.

В този момент изтреця още един изстрел.

Сам Шерман отново се бе изправил. Никой не бе забелязал, че в него бе останала още частица живот.

Шерифът се повали като отсечено дърво.

И тогава стана нещо, което дори и Ласитър не бе предвидил. По билото на отсрещния склон на падината се появиха конници. Бе един ескадрон от кавалерията. Отляво и отдясно на офицера язدهа двама шерифи на САЩ.

Ласитър пак постави ръка на рамото на Джеси.

— Те са дошли да заловят отново баща ти — каза той. — Трябваше да се очаква, че ще го потърсят тук. Да вървим, Джеси! Не можем да направим нищо повече.

Тя го погледна тъжно. Но не след дълго кимна смело.

— Така е най-добре — каза тихо тя. — А ние трябва да се погрижим и за момчето.

— Да, така е — отвърна Ласитър и тръгна с нея. — Най-добре ще бъде да заведем момчето при семейството му.

— Ако той изобщо желае това.

— Няма проблем. Ще го убедя, че е виновен пред родителите си.

— А какво ще стане с мен?

— Защо питаш?

— Аз бях господарката на Ранчото на бегълците.

— Ще намериш едно ново начало, Джеси...

Те навлязоха още по-навътре в гъстата растителност и след това паднаха заедно върху топлата земя.

Колко красив можеше да бъде животът...

Издание:

Джек Слейд. Господарката на Ранчото на бегълците
„Калпазанов“, Габрово, 1993

Редактор: Ива Кирова

Коректор: Мая Арсенова

Технически редактор: Стефка Димитрова

ISBN 954–8070–76–6

Jack Slade. Die Herrin der Outlaw-Ranch

Singer Media Corporation USA, c/o Quelle Presse — Freiburg

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.